



145 EVANS AVENUE, TORONTO ON M8Z 5X8 CANADA • TEL. (416) 323-3020 • FAX (416) 323-3250

E-MAIL: congress@look.ca • INTERNET: www.ukrainianworldcongress.org

225 E. 11 STREET, NEW YORK NY 10003 USA • TEL. (212) 254-2260 • FAX (212) 979-1011

ЗВІТ ПРЕЗИДЕНТА СКУ від серпня 2003 до червня 2008

I. ЮРИДИЧНІ СПРАВИ ТА СТАТУТ

На останньому конгресі ґрунтовно зміненено Статут СКУ для кращої оперативності. У відсутності голови Статутної Комісії, Євген Чолій перейняв більшість функцій, доповнив кінцеві зміни на конгресі та опісля відредагував спільно з Екзекутивним Комітетом. Остаточний варіант Статуту розіслано.

Разом з першим заступником президента розглянули англomовний і українomовний статуту СКУ та, за пропозицією першого заступника, Екзекутива 4 червня 2005 р. вирішила пропонувати Раді Директорів зробити зміни у англomовному тексті для співзвучності з українським текстом, прийнятим на останньому конгресі. За пропозицією першого заступника, Рада Директорів 17 серпня 2005 р. внесла зміни до англomовного тексту Статуту для відповідності з українським текстом, прийнятим на останньому конгресі. Опісля ці зміни оформив перший заступник в повній і скороченій формі для канадського уряду та на початку січня 2006 р. канцелярія в Торонто направила офіційне повідомлення до канадського уряду за моїм підписом. 13 лютого одержано підтвердження канадського уряду.

Справу реєстрації СКУ в Україні, розпочату ще минулої каденції, у лютому 2003 р. Врешті після кількох звернень електронною поштою до наших адвокатів одержано інформацію, що Міністерство юстиції правдоподібно відхилило питання про нашу реєстрацію з огляду на неправильне доручення нашому представникові та брак специфічного ствердження у нашому чартері, що ми будемо діяти в Україні. Фактично Міністерство юстиції відкинуло, але з технічних причин, (по-різному вписана назва організації у двох місцях), що підготував Генеральний секретар з нашими представниками в Україні. Справу реєстрації СКУ в Україні завершено у квітні 2004 р. Ця реєстрація представництва СКУ вимагала призначення представника СКУ в Україні не тільки в сам час реєстрації, але й на термін дії представництва. За дорученням Екзекутивного комітету Генеральний секретар і я домовились з Мироном Василюком у Києві в листопаді 2004 р. на пробний шестимісячний термін та було передано йому правильний представника. Опісля цей термін продовжено без обмеження.

Справу співвідношення між СКУ та Українською Світовою Фундацією перебрав перший заступник президента Євген Чолій, про що він звітуватиме. На нарадах Екзекутиви у грудні 2003 р. вирішено розглянути можливості реєстрації подібної фундації в США, проект якої я оформив. На нарадах Ради Директорів у червні 2004 р. схвалено питання про реєстрацію в США української світової фундації, подібної до вже існуючої у Канаді, та прийнято проект. Справою реєстрації я займався, але справа дещо затяглась і досі не вирішена.

На Річних Загальних Зборах Ради Директорів у Києві в серпні 2006 р. обрано, згідно зі Статутом, Статутову комісію IX Конгресу. Всі представники були призначені поіменно, крім представника з Південної Америки, якого опісля призначила Українська Центральна Репрезентація Аргентини. Головою Комісії була призначена представниця Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО) Оля Даниляк, а опісля СФУЖО замінило Олю Даниляк Оксаною Соколик. Оскільки розділ XIII, стаття 1, параграф «в») вказує, що зміни, запропоновані Статутною Комісією, мають бути узгоднені з Радою Директорів, а після того Статутова Комісія подає узгоднені пропозиції до відома всіх членів СКУ не пізніше ніж за три місяці перед Конгресом, Статутова Комісія розпочала роботу в травні 2007 р. На Річних Загальних Зборах Ради Директорів у Донецьку 21 серпня 2007 р. прийнято для обговорення

зміни до Статуту, а також зміни до правилників нарад конгресу і відзначення. Доручено Статутній комісії розповсюдити ці зміни серед членства СКУ для обговорення на IX Конгресі. Залишилась до узгодження одна справа, а саме: зміна точки про прийняття рішень за узгодженням. 11 грудня 2007 р. голова статутної комісії Оксана Бризгун-Соколик подала повідомлення про те, що праця Статутної комісії завершилася і пропонувані зміни схвалені річними нарадами Ради Директорів, а несхвалена пропозиція щодо прийняття рішень в СКУ передається на розгляд IX Конгресу.

II. ОРГАНІЗАЦІЙНІ СПРАВИ

У 1998-2003 р. особливу увагу було звернено на громади в країнах колишнього ССРСР і т.зв. сателітах. За звітний період увагу скеровано в Європу, зокрема на нові поселення там, але, не забуваючи традиційні громади, котрі потребують оживлення. Це оживлення, на мою думку, може постати лише через приплив нових поселенців або навіть тимчасово прибуваючих. На довшу мету - майбутнє світового українства, а також і СКУ, - це Європа. На мою думку, хоча це не є актуальним на цьому конгресі, бо Європа не готова фінансово утримати СКУ, осідок СКУ в майбутньому повинен бути в Європі. Про це треба вже починати принаймні говорити. Майбутнє України - в інтеграції з європейськими структурами, вдержуючи власний суверенітет. Подібно зі світовим українством, Європейський Конгрес Українців повинен відіграти при цьому провідну роль.

У жовтні 2003 р. нав'язано контакт з громадою Швеції для організаційних справ Скандинавії, а в листопаді 2003 р. з громадою в Австрії. З обома громадами розпочато комунікаційний зв'язок нашими обіжниками та повідомленнями. Також пророблено заходи для відвідання громади Санкт-Петербурга ("вікно Росії в Європу") та на північ, де проживають сьогодні громади тих, котрі залишилися на місцях колишніх радянських концентраційних таборів. У цій справі я переговорив з громадою Петербурга та з Надією Світличною, котра відбула поїздку до Карелії. Також продовжено зв'язок з в. о. голови Центральної Репрезентації Українців Німеччини. Пан Костюк інформував нас про організаційні труднощі з громадою, а особливо структури ЦПУН з німецькими властями.

Від 21 червня до 8 липня 2004 р. відвідав громади у північно-західній Росії (у Санкт-Петербурзі і Карелії), у Швеції, Естонії, Чеській Республіці, Австрії та Німеччині. Звідомлення про кожну країну долучаю. Крім того, 9 квітня 2005 р. відвідав Відень, де мав зустріч з правлінням новооформленої Української Громади Австрії та затвердив рамки їх співпраці з СКУ.

18 вересня 2004 р. мав зустріч з Максимом Маслеем (речником КЛГП, відповідальним за зв'язки зі Словаччиною) у справі української громади у Словаччині, а 20 вересня 2004 р. телефонічно розмовляв з генеральним консулом України у Пряшеві, про що інформував на наступних нарадах Екзекутиви. Слід зазначити, що українська громада у Словаччині оформлена в структурі Союзу Русинів-Українців Словацької Республіки. Союз має бажання бути членом СКУ, однак вважає, що СКУ його не хоче. Пан Маслей, як і генеральний консул у Пряшеві, пропонував увійти в контакт з головою СРУ для устійнення рамок співпраці, а також для влаштування зустрічі з громадою у Словаччині. Екзекутива мені доручила це зробити, і 11-13 серпня 2005 р. я мав поїздку до Словаччини. Долучаю звідомлення.

Хочу додати, що надзвичайні обставини під час повторних виборів Президента України, 21 листопада 2004 р., відновили, хоча й тимчасово, зв'язки з громадою Фінляндії, яку відвідав Генеральний секретар СКУ попередньо, та нав'язали нові контакти з українською громадою Мозамбіку, з якою від того часу постійно вдержуємо зв'язки.

27-28 листопада 2004 р. відбувся V Конгрес української громади Бразилії, у Куритібі, Парані, на який було направлено привітання від СКУ на руки Центральної Репрезентації Українців Бразилії та було відновлено зв'язки. Від 4-15 травня 2005 р. я відвідав українські громади в Аргентині, Парагваї та Бразилії, а 11 травня 2005 р. брав участь у Першому з'їзді українців у Південній Америці, що відбувся у Бразилії. Звідомлення з цих трьох країн долучається.

Від 3 до 23 березня 2006 р. мав організаційну поїздку в Італію, Португалію та Іспанію. Звідомлення про кожну країну долучаю.

Щодо діяльності наших рад і комісій, то найбільш проблематичним було активізувати Церковну раду, Раду для справ культури і Конференцію Українських Молодечих Організацій.

Щодо Церковної ради в Канаді призначено Єпископа Корнилія Пасічного від Української Католицької Церкви та Архієпископа Юрія Калішука від Української Православної Церкви. Мені було доручено в США сконтактуватися з Митрополитом Степаном Сорокою, оскільки ми йому направили запрошення ще у вересні 2003 р. та після року часу, щойно одержали від нього листа, однак без відповіді на наше прохання. Спочатку кількаразово я телефонував до канцелярії Митрополита без успіху. Врешті 13 травня 2005 р. разом з Генеральним секретарем відбуло зустріч з Митрополитом Стефаном УКЦ в США. З УПЦ в США таки не вдалося, однак відбуло зустрічі 28 березня 2005 р. з Первоієрархом Митрополитом Іваном Української Православної Церкви в Канаді, а у липні 2007 р. мав зустріч з проводом Світового Українського Євангельського Об'єднання на чолі з пастором Ковальчуком. На жаль, ці зустрічі не активізували участь представників наших церков у нарадах Екзекутиви СКУ в Торонто. Все ж таки, треба додати, що у VIII Конгресі і на засіданнях Ради Директорів, які від останнього конгресу відбуваються в Україні (у 2005 р., 2006 р. і 2007 р.), в нарадах брали участь представники УГКЦ і УПЦКП.

Також були намагання активізувати Світову Раду Культури, спершу через людей в Торонто, а опісля було висунуто пропозицію - обмежити діяльність цієї ради до східної діаспори, і у цьому намірі було запропоновано Михайлу Парипсі з Казахстану, який листовно 8 лютого 2005 р. прийняв функцію голови ради. 20 травня 2005 р. одержано план праці від нього, а 19 вересня 2005 р. вийшов лист від нашого бюро в Торонто до голови Ради, що переорганізовано Світову Раду Культури та перенесено її осідок у Східну Діаспору.

14 вересня 2005 р. направив листа до голови КУМО в справі діяльності конференції без відгуку.

У звітному періоді зайшло непорозуміння щодо участі Василя Коломацького у роботі Комісії Людських і Громадянських Справ. Голова КЛГС пропонував пана Коломацького на голову Комітету Росії при КЛГП, однак з огляду на спротив Об'єднання Українців Росії, Екзекутивний Комітет вирішив, що пан Коломацький може залишитися членом КЛГП, але очолюватиме Комітет Росії представник ОУР. Однак пан Коломацький надалі продовжував підписуватися на кореспонденції головою Комітету Росії. Прийшов лист у цій справі від ОУР, я, повідомивши голову КЛГП, попередив пана Коломацького, що він не може підписуватися як голова комітету Росії.

17-18 серпня 2005 р. у Харкові відбулися Річні Загальні Збори Ради Директорів СКУ, які оформили Раду допомоги українським громадянам за кордоном, у яку ввійшли представники з Греції, Іспанії, Італії та Португалії та прийняли до складу СКУ Союз Русинів/Українців Словацької Республіки як крайову центральну репрезентацію Словацької Республіки та Федерацію Українських Асоціацій Іспанії - як крайову організацію.

22 серпня 2006 р. у Києві Рада Директорів прийняла наступних нових членів до СКУ: Союз Русинів і Українців у Республіці Хорватія на рівні крайової центральної репрезентації; Асоціацію Українців Португалії „Собор”, Асоціацію Українських Жінок в Італії з осідком у Неаполі, Асоціацію Українських Жінок-Робітниць в Італії з осідком у Римі та Асоціацію „Україна Плюс” з осідком у Венеції - всіх на рівні крайових організацій.

21 серпня 2007 р. в Донецьку Рада Директорів прийняла наступних нових членів: Нову Українську Хвилю зі США і Українську Громаду з Норвегії на рівні крайових центральних репрезентацій; а на рівні крайових організацій - Українську Громаду в Іспанії (умовно, при встановленні третьої філії) і Спілку Українців Німеччини (умовно, при поданні офіційного прохання і статуту). Також було призначено дату і місце наступного Конгресу. Рада прийняла також Номінаційну Комісію, згідно з приписом статуту, яку очолила представниця СФУЖО Ірина Куровицька. Доручено Екзекутиві на наступних нарадах встановити ключ для зголошення делегатів. Спілка Українців Німеччини опісля подала статут, який був розглянений Екзекутивним комітетом у травні 2008 р., і тим самим стала членом СКУ.

4 вересня 2007 р. направлено лист-відповідь до чотирьох парафій УПЦКП в США, де було наголошено на ролі церков у складі СКУ як членів Ради Церков СКУ, а не безросередньо як членів СКУ, та на потребі надіслати листа від Первоієрарха Церкви і призначити представника. Одержано відповідь 24 вересня 2007 р., що представником Церкви до СКУ призначено Архієпископа Олександра Уманського (Биковця) з Детройту.

11 вересня 2007 р. мав наради в справі конференції в Нью-Йорку з нагоди 40-ліття СКУ. 26 вересня 2007 р. виготовив прес-реліз у цій справі. 9 жовтня 2007 р. направив запрошення

Дмитрові Павличку і його дружині. Конференція відбулася успішно в Українському Музеї в Нью-Йорку 18 листопада 2007 р. за участю вищезгаданого прелегента, найвищих представників України в США та представників організацій, членів СКУ. На цьому місці зокрема хочу подякувати представникам Союзу Українок Америки, Українському Конгресовому Комітету Америки, Українсько-Американській Координаційній Раді, Новій Українській Хвилі, Пластові, Спільці Української Молоді, Науковому Товариству ім. Шевченка та Відділу УККА у Нью-Йорку за співпрацю.

26 жовтня 2007 р. приватно зустрівся з новообраним головою Конгресу Українців Канади Павлом Гродом, а 7 листопада направив йому вітального листа.

18-22 лютого 2008 р., перебуваючи в Києві, працював над договором аренди Українського Дому для проведення IX Конгресу. Направлено офіційні листи до керівника державного управління справами для надання 20% знижки та до директорки Українського Дому для укладення контракту. В березні 2008 р. працював з головою організаційного комітету над програмою конгресу та описав інформації деяких рад і комісій.

Одержано і розглянено Екзекутивним комітетом 1 травня 2008 р. і поновно 11 липня 2008 р. прохання членства від Об'єднання Українських Товариств Латвії як крайової центральної репрезентації, Помаранчевої хвилі в США як крайової організації та Координації української національної меншини у Республіці Хорватії як крайової організації. Статуту розіслано всім членам Ради Директорів. Треба додати, що одним із одинадцяти складових організацій Об'єднання Українських Товариств Латвії є наш член Українське культурно-просвітне товариство «Дніпро». Напередодні нарад Екзекутивного комітету 22 липня одержано прохання і статут Організації Українських Громад „Четверта Хвиля” з Канади, що також розіслано всім членам Ради Директорів. Не було завваг до розісланих статутів і тому Екзекутивний комітет рекомендує ці організації прийняти.

Від 29 червня до 8 липня 2008 з перервою на Францію від 5-7 липня 2008 відвідував українську громаду у Великій Британії і Франції. Долучую звідомлення.

З організаційного боку, як і з людського, два з найбільших моїх жалів десятилітнього президентства СКУ є неспроможність відвідати українців на Кубані та на Зеленому Клині. Кількаразово старався це влаштувати, але Кубань та Зелений Клин залишилися тільки мріями, з огляду на візові та транспортні труднощі. Громадянину США важко або дуже коштовно одержати візу РФ, а крім того, подорож на Кубань, як і у Владивосток і Хабаровськ ускладнена.

III. ЗВ'ЯЗКИ З УКРАЇНОЮ

Під час та одразу після VIII Конгресу СКУ в Києві в серпні 2003 р. відбулися різні зустрічі з провідними особами України, а саме: з Прем'єр-міністром Віктором Януковичем 20 серпня, з мером Києва Олександром Омельченком 21 серпня, з головою “Народного руху” України Борисом Тарасюком, Головою Верховної Ради Володимиром Литвином, головою „Нашої України” Віктором Ющенком та міністром закордонних справ Анатолієм Зленком 22 серпня та з Президентом Л. Кучмою принагідно 23 серпня. З Президентом відбулась довша і ширша зустріч під час його перебування у Нью-Йорку на сесії Генеральної Асамблеї ООН 24 вересня 2003 р.

Під час першої зустрічі з Президентом порушено справу резолюції про Голодомор в ООН та опісля, 2 вересня 2003 р., направлено до нього листа, у якому подано наші побоювання щодо намагання Україною перепровести резолюцію. У підготовці листа допомагав голова Ради СКУ-ООН Борис Потапенко. Зміст листа в основному вказував, що, оскільки резолюція в ООН призначена на поразку у сьогоденній політичній кон'юктурі та опозиції Росії, краще її не ставити. Запропоновано ряд інших заходів, котрі не потребуватимуть підтримки з боку Росії. Рівнож було сказано не змінювати основного ствердження, що Голодомор був геноцидом, задля політичної кон'юкттури, бо це не змінить наставлення других держав, а скомпрометує нашу позицію та наші здобутки серед країн, де ми проживаємо. Цю позицію я кількакратно висловлював не тільки Президенту, але також новому міністру закордонних справ К. Грищенку під час зустрічі з ним, 8 вересня 2003 р. та кількох зустрічей з постійним представником України до ООН Валерієм Кучинським. Після деякого часу та розмов з Послом Кучинським та Конгресом Українців Канади, я зрозумів, що, дійсно, Канада та Європейський Союз заявили Україні, що слово „геноцид” їх не влаштовує. Одначе, окрім нашого намагання їм догодити,

вони не готові були заявити піддержку резолюції України в ООН. Остаточного листопада 2003 р. Україна видала не резолюцію, а заяву з підписами майже тридцяти країн, у якій сказано не про геноцид чи навіть злочин проти людства, а просто про трагедію. Додатково включено після українців на другому місці і росіян, котрі загинули під час Голоду. СКУ видав у справі Голодомору свою заяву, котру розповсюджено на форумі ООН серед держав-членів та деяких неурядових організацій, текст якої долучаю.

Питання залишається, чи краще було шукати компроміс та фактично звести Голодомор від геноциду українського народу до трагедії, під час якої загинуло багато народів, чи більш вдалим було б, щоб Україна видала свою власну заяву з відповідними політичними заключеннями. Я вважаю, що краще було б зробити те, що зробилось, бо все ж таки встановлено прецедент розгляду Голодомору на сесіях ООН, крім того, що ця подія відбулась далеко до оформлення ООН чи прийняття ООН Конвенції про геноцид. Слід додати, що ні вірменський геноцид, ні єврейський Голокост не розглядалися на сесіях Генеральної Асамблеї ООН до того часу.

Слід також підкреслити, що впродовж цілого тижня 10-15 листопада на форумі ООН постійне представництво України при ООН разом з СКУ та Українським Конгресовим Комітетом Америки (УККА) та іншими українськими організаціями на терені США влаштували наукову конференцію у Колумбійському Університеті, експозицію про Голодомор, підготовлену Українським музеєм у Нью-Йорку, висвітлення документального фільму „Жива розпач” та поминального концерту, а також похід вулицями міста Нью-Йорк та соборну панахиду з програмою у Катедрі Св. Патрика у Нью-Йорку.

16 вересня 2003 р. видано Заяву СКУ напередні зустрічі в Ялті, де підписано Україною угоду з Росією, Казахстаном та Білоруссю про встановлення Єдиного Економічного Простору (ЄЕП).

Під час зустрічі з Президентом Л. Кучмою у Нью-Йорку, 24 вересня, розглядалось багато справ: про ЄЕП, визнання ОУН-УПА та других формацій, відзначення Голодомору, русифікацію, політичні вбивства, VIII Конгрес СКУ тощо. У зустрічі брали участь також Президент УККА Михайло Савків та голова Українсько-Американської Координаційної Ради Ігор Гавдяк.

У листопаді 2003 р. було прийнято Верховною Радою Закон України “Про правовий статус закордонних українців”. Цей варіант в основному віддзеркалював восьмилітню працю над різними проектами та включав бажання діаспори. На жаль, у грудні 2003 р. Президент Л. Кучма наклав вето та відіслав до ВРУ, вказуючи на сім підстав, чому цей Закон “не може бути підписаний”.

Щодо Української Всесвітньої Корординаційної Ради (УВКР), я брав участь та вітав десяту річницю оформлення УВКР на святочному відзначенні, 22 серпня 2003 р. у міському Будинку учителя у Києві. Опісля прийшов лист від УВКР, у якому просили подати свої думки щодо відбуття наступних зборів УВКР у листопаді 2003 р. Ми відповіли, що краще на весну 2004 р. Наради запланували на лютий 2004 р., Генеральний секретар СКУ поробив заходи та таки поїхав в призначений час, а наради перенесено на 19-20 березня 2004 р. з огляду на брак фінансування. В міжчасі одержано фінансові і другі звіти та проект нового Статуту. Ширшу інформацію на цю тему, напевно, подасть Генеральний секретар.

9 грудня 2003 р. направлено листа до міністра освіти й науки України В. Кременя у справі включення Голодомору до навчальних програм у школах України. Лист підготував Генеральний секретар.

9 грудня 2003 р. вислано лист до Прем'єр-міністра В. Януковича у справі спорудження Меморіального комплексу Голодомору у Києві. Лист підготував Генеральний секретар.

18 грудня 2003 р. видано привітання новому Послові України до США Михайлу Резнику.

22 грудня 2003 р. мав особисту зустріч з новим Послом України до США та Генеральним консулом у Нью-Йорку Сергієм Погорельцевем.

2 січня 2003 р. направлено листа до Президента України у зв'язку з його вето Закону про статус закордонного українця. Не одержано відповіді.

5 січня 2004 р. видано лист про становище щодо конституційних процесів та заклик до єдності.

Зірвання договору про місце проведення VIII Конгресу СКУ стало предметом довгих дискусій між членами Екзекутивного Комітету та Екзекутиви. У вересні 2003 р. було узгоджено

написати листа до голови Адміністрації Президента України, Віктора Медведчука, з вимогою пояснення. Лист вислано 1 жовтня. Не було відповіді. У грудні 2003 р. Екзекутива вирішила почекати ще тридцять днів, а тоді вимагати звільнення Медведчука. Лист з вимогою звільнення пішов до Президента 5 січня 2004 р. Також не було відповіді.

15 січня 2004 р. направлено листа до Президента у справі відзначення Переяслава.

19 січня 2004 р. направлено листа до Віктора Ющенка, у якому висловлено наше стурбування пропозицією члена делегації України до Ради Європи, члена фракції “Наша Україна”, народного депутата Романа Зварича призупинити членство України в РЄ до президентських виборів. Віктор Ющенко це питання полагодив.

19 січня 2004 р. мав приватну зустріч з радником Президента України Анатолієм Зленком і постійним представником України до ООН Валерієм Кучинським.

10 лютого 2004 р. направлено листа до народних депутатів України напередодні дискусії відносно Закону про вибори Президента України 2004 року. 18 березня 2004 р. ВРУ прийняла відносно нормальний закон. Тому що питання участі у виборах громадян України, котрі перебувають за кордоном, згідно з законом, було доволі залежне від Міністерства закордонних справ, направлено лист у цій справі до міністра К. Гриценка 4 травня 2004 р., а також до голови Центральної виборчої комісії Сергія Ківалова у справі втілення закону у випадках, що відносяться до діаспори. 6 травня 2004 р. направлено офіційне прохання до ЦВК в справі визнання СКУ речником міжнародних спостерігачів на виборах.

18 березня 2004 р. видано заяву з приводу прийняття ВРУ Закону про правовий статус закордонного українця, що долучаю.

9 червня 2004 р. направлено листа до міністра закордонних справ України Костянтина Гриценка у справі будови пам'ятника Шевченкові в Будапешті, а 9 липня 2004 р. я особисто зустрічався з міністром у цій та інших справах: президентських виборів в Україні та надання доручення представництвам України зайнятися проблемою торгівлі людьми. 12 липня 2004 р. прийшов офіційний лист від МЗС до СКУ, вказуючи, що справа пам'ятника Т. Шевченку у Будапешті полагоджується позитивно.

9 липня 2005 р. зустрічався з заступником голови (опісля головою) Центральної виборчої комісії України Ярославом Давидовичем у справі виборів.

9-11 червня 2004 р. відбув на запрошення губернатора Івано-Франківської області Михайла Вишиванюка відвідини області у супроводі нового фільму Олеся Янчука про боротьбу УПА під назвою «Залізна Сотня».

8 червня 2004 р. видано заклик до громадян України за кордоном, повідомляючи їх, що консульські представництва України готують до 1 липня списки виборців та закликаючи громадян зголоситися туди завчасно. 20 липня 2004 р. видано Заклик до громадян України за кордоном, закликаючи їх зголошуватися до представництв, щоб доповнити списки виборців. 12 серпня 2004 р. направлено листа до міністра К. Гриценка, пропонуючи йому видати доручення консульським чинновникам приймати особисто, поштою, факсом або електронно прохання громадян про відкриття додаткових виборчих дільниць та включення до списків виборців. 26 липня 2004 р. направлено листа до Українського Конгресового Комітету Америки, нашої центральної репрезентації в США, подаючи список українських діаспорних засобів масової інформації для поширення матеріалів щодо виборів. 9 вересня 2004 р. направлено листа до Голови Верховної Ради України Володимира Литвина щодо призначення бюджету для додаткових виборчих дільниць за кордоном. 20 вересня 2004 р. видано відкритий лист до МЗС, до консульських установ та інших офіційних представництв України за кордоном, вказуючи, що вимагати особисте зголошення на списки суперечить Конституції України. 28 вересня 2004 р. видано звернення до громадян України за кордоном, котрі проживають близько досі відкритих виборчих дільниць, перевірити, чи вони є на списку виборців, і у випадку відсутності, особисто зголошуватися.

29 вересня 2004 р. направлено до кожного кандидата на посаду Президента України меморандум, вказуючи на справи, важливі для української діаспори. Меморандум підготували Віктор Педенко і Олег Романишин.

Напередодні першої тури виборів видано заяву (25 жовтня 2004 р.) з засудженням процесу виготовлення списків виборців на закордонному окрузі, а також відносно ігнорування прохання встановити додаткові виборчі дільниці хіба у загадкових випадках. Після першої тури, вже наступного дня, 1 листопада, видано заклик до громадян України за кордоном

реєструватися на списки до повторного голосування та закликаючи представників діаспори ставати міжнародними спостерігачами. Рівнож 12 листопада 2004 р. направлено обширного листа до голови ЦВК про грубі порушення у першому турі та закликаючи запевнити справедливе перепроведення повторного голосування.

На завершення повторних виборів, вже наступного дня, 22 листопада 2004 р., видано спільну двомовну заяву СКУ, УККА і КУК про надзвичайно нечистий процес та відбуто того самого дня у Києві пресову конференцію. Телефонічно я розмовляв того дня з головою штабу Віктора Ющенка, Олександром Зінченком, запевняючи його про підтримку діаспори відхилити офіційні проголошення ЦВК про результати. Вже 24 листопада 2004 р. видано двомовний заклик до українців діаспори організувати маніфестації перед офіційними представництвами України, демонстрації перед представництвами Російської Федерації та впливати на власні уряди, щоб вони засудили останні вибори в Україні. Також виготовлено англomовний візирець листа до чужих урядів для наших членських організацій. 29 листопада 2004 р. видано обширну двомовну аналізу подій в Україні і двомовний заклик до наших складових репрезентацій впливати на свої держави визнати Віктора Ющенка Президентом України. Напередодні другої тури повторних виборів, вже 6 грудня 2004 р., зараз після рішення Верховного Суду України, видано двомовний заклик до додаткової реєстрації виборців та зголошення міжнародних спостерігачів, зокрема зі східної діаспори, щоб обмежити кошти.

Після остаточних виборів, вже пополудні наступного дня, 27 грудня 2004 р., видано двомовну заяву та привітання СКУ, УККА, Об'єднання Українців Росії та Союзу Українських Організацій Австралії переможцеві Вікторові Ющенкові, та переведено о 4-й годині пресову конференцію у Києві. На жаль, представник КУК відмовився підписати заяву. Слід зазначити, що в останній турі прийняло участь у голосуванні понад сто тисяч громадян України за кордоном, що становило в три рази більшу участь виборців за кордоном, ніж у попередніх парламентських виборах у 2002 році. Найважливішою, мабуть, є участь представників діаспори у виборах як міжнародних спостерігачів. Рекордне число міжнародних спостерігачів з діаспори брали участь, а саме 2600, котрі були акредитовані через СКУ та найбільше через УККА та КУК, що включало представників з США, Канади, Європи та далекої Австралії.

Через нашого представника в Україні, Мирона Василика, налагоджувалась зустріч з новообраним Президентом Ющенком у вівторок, 28 грудня 2004 р. На жаль, я і Генеральний секретар не змогли залишитися на зустріч, однак у зустрічі взяли участь перший заступник президента СКУ Євген Чолій, Михайло Савків від УККА та Степан Романів від СУОА. Наступного дня від торонтського бюро направлено листа-привітання Достойному Віктору Ющенку.

Я особисто брав участь як міжнародний спостерігач під час виборів у Нью-Йорку, 31 жовтня 2004 р., відвідав одну виборчу дільницю; у Придністров'ї, 21 листопада 2004 р., відвідав п'ять виборчих дільниць; та у Харкові, 26 грудня 2004 р., відвідав 25 виборчих дільниць та два територіальні виборчі округи. Під час перебування у Харкові, 24-26 грудня, також мав виступ про СКУ перед студентами Харківського університету, перед представниками Спілки письменників України Харківської області, зустрівся з Архiepіскопом Української Автокефальної Православної Церкви Ігорем Ісиченком. Також заізнався з можливостями відбуття наступних нарад Ради Директорів СКУ у серпні 2005 р.

11 грудня 2004 р. принагідно в Нью-Йорку зустрівся на прийнятті з речником штабу Віктора Ющенка, Олегом Рибачуком.

Треба також подати, що майже від початку президентського виборчого процесу, я особисто підтримував контакт з речниками ЦВК (зокрема з панами Давидовичем та Данилевським), а також з різними речниками дипломатичних місій України за кордоном, інколи у відносно суперечливому характері. Мушу ствердити, що моя загальна оцінка ЦВК, зокрема таких осіб, як Сергій Ківалов, Юрій Данилевський, до передостанньої тури, тобто до 24 листопада, була засадничо негативна. Це саме відноситься, за малими виїмками, до дипломатів України у діаспорі. Переважно ці дипломати та речники ЦВК працювали по дорученню влади, щоб якнайменше число громадян України за кордоном було включено у списки виборців, передбачаючи, що діаспорчани, громадяни України, підтримуватимуть опозиційного кандидата. Для поширення участі у виборах, відкриття додаткових виборчих дільниць, з рамени СКУ видано та направлено дуже багато матеріалів. МЗС і ЦВК **узгляднювала** наші

зауваження тільки тоді, коли це було їм вигідно, тобто на підтримку провладного кандидата. Під час усього виборчого процесу я постійно подавав аналізу українською мовою різним засобам масової інформації.

4 лютого 2005 р. направлено листа до Президента Ющенка про відносини між новою адміністрацією Президента України і діаспорою. Копію листа долучаю. **Вважаю, що ця справа досі не полагоджена.**

24-25 лютого 2005 р. відбулися наради Української Всесвітньої Координаційної Ради у Києві, у яких брав участь Генеральний секретар СКУ.

17 березня 2005 р. направлено листа до міністра закордонних справ України Бориса Тарасюка в справі приміщення Українського Культурного Центру в Посольстві України в Астані, Казахстан.

5 квітня 2005 р. зустрівся з Президентом України у Бостоні, США, та привітав його від української діаспори. Також зустрівся з міністром закордонних справ Борисом Тарасюком та порушив справу Українського Культурного Центру в Астані. Міністр Тарасюк обіцяв цю справу поладити.

У підготовці до конференції в Києві 9-10 червня 2005 р. „Вибори Президента України 2004 р.” Генеральним секретарем зроблено редакцію представлення на цій конференції становища СКУ. 17 червня 2005 р. направлено до Голови ВРУ Володимира Литвина з копіями до міністра закордонних справ та голови ЦВК листа, у якому подано наші зауваження до проекту закону „Про вибори депутатів України” ще з 25 березня 2004 р. року, що розглядатиметься поновно до 1 жовтня 2005 р.

4 червня 2005 р. Екзекутива вирішила видати заяву на підтримку пропозиції Президента України про створення Інституту національної пам'яті України та перетворення Жовтневого палацу на Музей репресованих. Така заява, за редакцією Богдана Федорака, вийшла у двох мовах 8 червня 2005 р.

4 червня 2005 р. мав зустріч з заступником голови нової Республіканської партії в Україні, колишнім міністром Костянтином Грищенком.

9 червня 2005 р. направлено листа голові Харківської обласної держадміністрації в справі пам'ятної дошки на в'язниці, де був затриманий Патріарх Йосип Сліпий у 1961 році.

Одержано запрошення на економічний форум (16-17 червня 2005 р.) у Києві. Оскільки я не міг в той час поїхати, я старався призначити представника, але було мені сказано організаторами, що запрошення особисте. На цьому місці вибачаюсь за мій недогляд важливості цього заходу.

Також одержано запрошення на представлення в Києві 16 червня 2005 р. україномовного перекладу книжки Андрія Малярика про торгівлю невольниками, на що призначено нашого представника в Україні Мирона Василика. СКУ частково фінансував це україномовне видання.

17-18 серпня 2005 р. у Харкові відбулися Річні Загальні Збори Ради Директорів СКУ. Збори відбулися в приміщенні Харківської філармонії, саме там, де 75 років тому проходили горезвісні судові розправи над сорока представниками української інтелігенції (на чолі з Сергієм Єфремовим), яких звинувачували в антирадянській діяльності. Цей суд започаткував декаду репресій, що включає арешти представників української інтелігенції – так званого “розстріляного відродження”; ліквідацію Української Автокефальної Православної Церкви, Великий Голод 1932-1933 років, часи ежовщини та розстріл українських політичних в'язнів на Соловецьких островах (тільки у 1997 році у лісах Сандармоху, що знаходиться у північно-західній частині Російської Федерації, було знайдено сліди цього страшного злочину). На місці Харківських судових розправ була відправлена поминальна служба та в кількох кварталах від того місця, де у 1961 році був ув'язнений покійний Патріарх Української Католицької Церкви Йосип Сліпий, було відкрито пам'ятну дошку. Реквієм та освячення провів Архієпископ Української Атокефальної Православної Церкви Ігор Ісиченко. Серед присутніх були представники українських католицьких та православних церков, у т.ч. й Митрополит Адріан (Українська Православна Церква Київського Патріархату). Учасників зборів привітали Архієпископ Ігор Ісиченко та представники Харківської обласної й міської держадміністрації, серед яких і заступник голови Харківської обласної ради, Ярослав Ющенко, племінник Президента України. На двох прес-конференціях, проведених у Харкові, були широко представлені ЗМІ, що дало можливість представникам СКУ подати інформацію

на різних програмах. Заходи завершилися зустріччю з громадою м.Харкова та концертом, який був організований директором Харківської філармонії.

19 серпня 2005 р. відбулися зустрічі з міністром закордонних справ України Борисом Тарасюком та Головою Верховної Ради України Володимиром Литвином.

25 серпня 2005 р. відбулися зустрічі з Прем'єр-міністром України Юлією Тимошенко та Президентом України Віктором Ющенком.

Під час зустрічей з владними особами було обговорено такі питання (усі питання були представлені в Меморандумі заздалегідь):

- Встановлення лінії зв'язку між Президентом та діаспорою;
- визнання ОУН-УПА;
- проблеми української мови як державної;
- підтримка Української Православної Церкви Київського Патріархату та Української Греко-Католицької Церкви;
- політична та фінансова підтримка українських громад у таких сусідніх країнах, як Російська Федерація, Білорусь та Польща;
- створення музею та спорудження пам'ятника Голодомору 1932-1933 років;
- спорудження Пантеону Слави героям України в Києві;
- відзначення свят совєтського режиму і т.п.

У неділю, 21 серпня 2005 р., я мав коротку приватну зустріч з Блаженнішим Патріархом Української Католицької Церкви, Його Блаженством Любомиром Гузаром, в підтримку офіційного перенесення Греко-Католицької Церкви зі Львова до Києва. У вівторок, 23 серпня 2005 р., делегація СКУ мала зустріч з Його Святістю Патріархом Української Православної Церкви Київського Патріархату Філаретом, де було обговорено багато питань стосовно об'єднання українського православ'я, а також його духовного канонічного визнання Константинополем. Під час святкування 14-ої річниці Незалежності України на Майдані Незалежності я зустрівся з головним Рабином Києва і всієї України Яковом Блайхом. До делегації зустрічей входили такі представники СКУ: президент Аскольд С. Лозинський; перший заступник, віце-президент Євген Чолій та Генеральний секретар СКУ Віктор Педенко. На окремих зустрічах були присутні: фінансовий референт Богдан Федорак, скарбник Ольга Даниляк, директор Леся Шубеляк, голова Світової Федерації Українських Жіночих Організацій Марія Шкамбара, а також представники СКУ зі Сполучених Штатів Америки - Михайло Савків, Ігор Гавдяк, Степан Качарай, Ярослав Федун, з Бразилії - Віторіо Соротюк, з Австралії - Степан Романів, з Іспанії - Лариса Пономаренко, з Угорщини - Ярослава Хортяні, з Бельгії - Зенон Коваль, з Німеччини - Віктор Бондарчук та з Казахстану - Михайло Парипса.

У влаштуванні зустрічей в Києві з владою треба було на місці готувати різні листи та нав'язувати зв'язок. Такі листи я писав особисто до Голови ВРУ-16 і 19 серпня 2005 р.; до Прем'єр-міністра - 22 серпня 2005 р.; та до Президента - 23 і 24 серпня 2005 р. В результаті вдалося не тільки влаштувати усі заплановані зустрічі, але й встановити відповідні координати для майбутнього зв'язку, що я передав директору нашого бюро в Торонто.

17-25 серпня, перебуваючи в Харкові та Києві, багато разів виступав на телебаченні та радіо.

24 серпня 2005 р. брав участь у Києві в офіційних урочистостях святкування чотирнадцятої річниці незалежності України.

1 вересня 2005 р. брав участь у відзначенні чотирнадцятої річниці незалежності в Постійному представництві України до Організації Об'єднаних Націй у Нью-Йорку.

16 вересня 2005 р. вітав Президента України від української громади на бенкеті в Нью-Йорку, в готелі Піер. Також брав участь у прямому ефірі на українському каналі „Інтер” на тему перебування Президента України в США.

Під час перебування в Україні на нарадах Ради Директорів та під час зустрічей з владою в Києві виникло два питання: потреба бюро СКУ в Україні та призначення кандидата на радника Президента в справах діаспори. Екзекутивний Комітет розглядав ці питання у вересні та вирішив засягнути додаткові інформації та представити їх для розгляду і вирішення Екзекутивою у жовтні 2005 р. В міжчасі спільно з Генеральним секретарем виготовлено бачення завдання такого бюро в Україні.

Одержано листа від Голови ВРУ Володимира Литвина з текстом змін виборчого закону (виборів народних депутатів в березня 2006 р.), що відносилось до закордонного округу. Закон був прийнятий ще в березні 2004 р. року, а зміни були прийняті у липні 2005 р.

20 вересня 2005 р. направлено листа до Голови ВРУ в справі поновного включення на порядок нарад ВРУ справу ОУН-УПА. Цей лист був викликаний зміною порядку нарад 6 вересня 2005 р. комуністом Петром Симоненком.

18 жовтня 2005 р. видано заклик до Президента і Голови ВРУ в справі ОУН-УПА та лист до мера Києва подати вияснення щодо відмови дозволу на парад ветеранам ОУН-УПА та поведінку міліції під час параду.

Скоординував зі Злученим Українським Американським Допомоговим Комітетом допомогу у формі друкарки-ризографу для Української Автокефальної Православної Церкви у Харкові. У листопаді 2005 р. одержано повідомлення від УАПЦ в Харкові про одержання допомоги.

17 листопада 2005 р. брав участь у відзначенні першої річниці помаранчевої революції в Генеральному консульстві України в Нью-Йорку.

9 грудня 2005 р. року видано звернення до офіційних представництв України та громадян України за кордоном у справі оприлюднення списків виборців та організування по тисячі імен в більших міста для оформлення додаткових виборчих дільниць.

11 листопада 2005 р. направлено листа до міністра закордонних справ України в справі оприлюднення списків виборців на закордонному окрузі через веб-сайт дипломатичних місій. Не було відповіді. 9 грудня 2005 р. видано звернення до офіційних представництв зробити це з власної ініціативи. Ніхто цього не зробив. Також видано заклик до громадян України за кордоном підготувати списки бажаючих для відкриття додаткових виборчих дільниць на території великих міст.

6 лютого 2006 р. направлено листа до голови ЦВК в справі додаткових виборчих дільниць на закордонному виборчому окрузі. 9 лютого доповнено цього листа пропозицією допомогти наданням приміщень безкоштовно. Одержано вчасну відповідь: „У встановлені Законом строки Центральна виборча комісія за поданням Міністерства закордонних справ України утворила 114 закордонних виборчих дільниць з виборів народних депутатів України 26 березня 2006 р. (постанова Центральної виборчої комісії від 2 лютого 2006 р. ч.370), серед яких за межами приміщення офіційного представництва чи консульської установи України було утворено лише одну закордонну виборчу дільницю ч. 96 в м. Кент (при Генеральному консульстві України в Сан-Франциско). Подання Міністерства закордонних справ України щодо утворення на території інших міст закордонних виборчих дільниць з приміщенням для голосування за межами приміщення офіційного представництва чи консульської установи України до Центральної виборчої комісії не надходило”. Окремо підкреслено що „витрати на підготовку і проведення виборів депутатів України здійснюються виключно за рахунок коштів державного бюджету України...”

26 березня 2006 р. Генеральний секретар координував місію міжнародних спостерігачів від СКУ у парламентських виборах в Україні. За даними ЦВК зареєстровано 218 від СКУ, 209 від УККА та 170 від КУК, тобто близько 600, на всіх трохи більше 3000 міжнародних спостерігачів. Вибори відбулися демократично.

Щодо IV Форуму, перше наміченого на 20-21 листопада 2005 р., ще у вересні 2005 р. до мене телефонував Валерій Наливайченко від Адміністрації Президента України та Дмитро Павличко з Міністерства закордонних справ, з яким я зустрічався в Нью-Йорку у цій справі. Обом я висловив своє становище, що СКУ братиме участь у форумі, незважаючи, коли форум відбудеться, однак ми бажали б, щоб форум відбувся з нагоди п'ятнадцятої річниці незалежності України у серпні 2006 р. У дальших нарадах оргкомітету IV Форуму від СКУ брав участь Генеральний секретар Віктор Педенко. Все ж таки на прохання, якими темами повинен займатися форум, 8 червня 2006 р. я направив листа до УВКР з такими пропозиціями: *“Дозвольте, як Ви пропонуєте, подати свої міркування, щодо тематики IV Форуму. На III Форумі я мав нагоду прозвітувати перед Президентом України та Україною, що зробила Діаспора для України. У п'ятнадцяту річницю головна тема, на мою думку, повинна б бути, що Україна впродовж п'ятнадцяти років зробила для Діаспори. Ця тема не відноситься тільки до Президента, хоча він повинен би прозвітувати за себе і своїх попередників. Також тут не ходить тільки про матеріальну допомогу, надання підручників чи книжок, але також політичний захист, супроти Росії, Білорусі, Польщі тощо. Додатково міністр закордонних*

справ повинен би прозвітувати, що МЗС зробило, щоб забезпечити дійсно широке демократичне голосування на закордонному окрузі під час останніх виборів. А вже найважливіше було б почути та обмінятися думками навколо теми „української національної держави і забезпечення прав національних меншин”. Чому Діаспора повинна відчувати, що сьогоднішня українська держава її держава також, коли українська мова другорядна, держава не тільки толерує але піддержує ворожу агентурну церкву, далі відзначаються свята окупанта включно з „побідою”, не визнається ОУН-УПА героями, про Голодомор багато говориться на зовнішньому відтинку, але немає відмічень на самій Україні, напр. пам'ятник на Михайлівській площі дорівнює деяким приватним пам'ятникам у Бавнд Бруку, а є прямо соромно, коли порівнювати з пам'ятниками чи музеями єврейського Голокосту по цілому світу та вірменського геноциду в Єревані. У цьому багато можуть сказати не тільки старі кучмісти, олігархи, але також і помаранчеві.

Вважаю недоцільним зводити форум на дрібні теми без аналізу основних різниць у поглядах Діаспори і, здається, України навіть помаранчевої. Тому пропоную відкритої, щирої і глибокої дискусії на повищі теми”.

Треба було написати листи в справі акредитації делегатів на форум від Італії, а також включити виступи Президента СКУ, голови СФУЖО, голови ЕКУ та голови ОУР в програму форуму.

8 і 15 серпня 2006 р. я брав участь у нарадах вужчого складу Президії УВКР у Києві.

17 серпня 2006 р. я брав участь у зустрічі з Президентом України у домі Президента біля Києва.

18-20 серпня 2006 р. я брав участь і вітав IV Всесвітній форум Українців. Форум обрав Дмитра Павличка головою УВКР, а від СКУ до Президії УВКР делеговано Євгена Чоля і Віктора Педенка. Мені між іншим вдалося нав'язати деякі нові контакти, напр. з громадою у Норвегії і Владивостоці.

21 серпня 2006 р. спільно з київським відділенням “Меморіалу” та Інститутом національної пам'яті влаштовано соборну (Української Православної Церкви Київського Патріархату, Української Греко-Католицької Церкви, Української Римо-Католицької Церкви) відправу-панахиду біля Жовтневого палацу, колишньої катівні КГБ у Києві.

22 серпня 2006 р. у програмі наших річних нарад Ради Директорів влаштовано прес-конференцію СКУ.

24 серпня 2006 р. брав участь у офіційних урочистостях в Києві з нагоди п'ятнадцятої річниці незалежності. Також мушу згадати, що на прийнятті з нагоди незалежності в заповіднику Св. Софії я активно переконував Голову Верховної Ради України Олександра Мороза про потребу прийняття у ВРУ резолюції про Голодомор. Він запевнив про свою підтримку.

28 серпня 2006 р. разом з нашим координатором відзначення 75-ліття Великого Голоду, Стефаном Романівом, мав зустріч з заст. голови комісії людських прав і національностей ВРУ Геннадієм Удовенком, який у 2003 р. ініціював Постанову ВРУ щодо Голодомору.

Під час мого перебування в Україні в серпні 2006 р. кілька разів давав інтерв'ю для телебачення, радіо та інтернету.

У порозумінні з нашими крайовими центральними репрезентаціями та за ініціативою театру ім. Івана Франка в Києві направлено листи до Посольств України в США, Канаді і Австралії про надання Україною звання „заслужених” діячів мистецтва і культури представникам діаспори.

У вересні 2006 р. разом з Роксоланою Лучкань, нашою представницею в ООН у справі торгівлі невільниками, нав'язано контакт з преставниками Світової Ради Суспільної Служби та Злученого Українсько-Американського Допомогового Комітету в Україні в справі розповсюдження українською мовою книжки „Наташа” Віктора Малярика.

1 жовтня 2006 р. направлено листа до Президента України з проханням інтервеніювати до адміністрації міжнародного центру-комплексу «Авшвіц» у справі виділення місця для української експозиції на території цього колишнього концтабору так, як це мають інші народи, представники яких стали жертвами брутального нацистського терору. 17 листопада 2006 р. ми отримали листа від Президента України із запевненням полагодити цю справу.

Президент написав: *“Хочу повідомити, що порушене Вами питання перебуває на моєму особистому контролі. Міністерству закордонних справ були дані відповідні доручення опрацювати можливість виділення приміщення на одному з поверхів 14-го бараку для української експозиції”*. На жаль, після того листа не отримано більше повідомлень від Президента. Однак довідавшись, що в липні 2007 р. Міжнародна рада «Авшіцу» буде обговорювати це питання, 22 червня 2007 р. направлено до цієї ради наш лист на підтримку.

4 грудня 2006 р. направлено листа до Секретаріату Президента та Інституту національної пам'яті, пропонуючи свою підтримку та допомогу в справах, що конкретно представлені у резолюції Верховної Ради України про Голодомор у листопаді 2006 р., зокрема справу спорудження Меморіального комплексу в Києві.

13 грудня 2006 р. направлено листа до голови Київської міської державної адміністрації у справі перейменування вулиці Урицького в Києві на вулицю Митрополита Василя Липківського. Це питання я особисто порушував під час перебування в Києві в лютому 2007 р. з постійною комісією, яка займається цими питаннями. Під час лютневої подорожі в Україну мав зустрічі з заступником голови Київської міської державної адміністрації Володимиром Головачем та головою постійної комісії з питань місцевого самоврядування, регіональних та міжнародних зв'язків, Сергієм Рудиком. Мене запевнили, що проект законодавства вкоротці буде поданий та Київська міська рада вирішить це питання позитивно. Адміністрація такий проект подала 26 лютого 2007 р. У цьому мені значно допомагала помічниця народного депутата України Олександра Ковтуненка, Інна Чухерик. Перебуваючи в Україні в лютому 2007 р., я зустрівся з онуком Митрополита Липківського, який мені передав свою книжку, а я попросив ще дві з особистим автографом для голів українських православних церков у США і Канаді. Під час мого перебування в Україні 24-26 квітня 2007 р. провів зустрічі та мав особисті телефонічні розмови з головами всіх фракцій, крім представників соціалістів та регіоналів. 26 квітня 2007 р. Київська міська рада ухвалила постанову про перейменування. На цю тему виготовлено від СКУ пресове повідомлення.

19 грудня 2006 р. направлено листа-запрошення на ювілейний бенкет з нагоди 40-ліття СКУ Віталієві Кличку. Офіційно не отримано відповіді, хоча була безліч телефонічних контактів з представником пана Кличка.

28 грудня 2006 р. направлено листа-запрошення на ювілейний бенкет з нагоди 40-ліття СКУ Юрієві Луценкові, який вкоротці зголосив свою участь. Однак після ширшого розповсюдження інтерв'ю пана Луценка, яке він дав російськомовній газеті в Донецьку ще у 2002 р. на тему визнання УПА, Екзекутивний Комітет вирішив в'явити достовірність інформації у самого пана Луценка. Пан Луценко ствердив, що це інтерв'ю – фальшивка і Екзекутивний Комітет вирішив, що пан Луценко таки буде головним промовцем на ювілейному бенкеті. Так і сталося.

17 січня 2007 р. вислано два листи до Президента України як гаранта Конституції України та прокурора Луганської області як відповідального за винесення кримінального обвинувачення у справі побиття Сергія Мельничука. 24 лютого, перебуваючи в Україні, я телефонічно зв'язався з Сергієм Мельничуком, який якраз вибирався на заплановану зустріч до слідчого та сказав мені, що підозрює, що буде скерована проти нього кримінальна справа за побиття свого побивника. Так і сталося. На цю тему я провів телефонічну розмову також зі слідчим Євгеном Головіним. 3 березня 2007 р. Екзекутива вирішила профінансувати юридичний захист пана Мельничука. До цього фінансування долучилися наші складові організації: УККА, КУК, СУОА і СУА. Я мав телефонічну розмову з кандидатом на юридичного захисника, паном Іваном Макаром з Києва, а опісля, 25 квітня 2007 р., я мав з ним особисту зустріч у Києві.

24 лютого 2007 р. я передав телефонічно у приймальню Володимира Огризка повідомлення гратуляцій у його позиції щодо Росії та мою особисту підтримку його кандидатури на посаду міністра закордонних справ.

13 березня 2007 р. направлено листи-признання головам фракцій „Наша Україна” і БЮТ за їхнє порозуміння та спільну дію.

13 березня 2007 р. направлено лист-згоду бути членом наглядової ради Міжнародного фонду національної пам'яті України на руки Ігоря Юхновського, директора Інституту національної пам'яті.

13 березня 2007 р. направлено лист-згоду відносно участі у роботі світового ювілейного комітету по відзначенню ювілейних дат – 100-ліття від дня народження Романа Шухевича та 65-ліття створення УПА.

13 березня 2007 р. на прохання пані Ірини Солтис направлено лист-згоду на і'мя пані Марини Криси і благодійного фонду Товариства „Приятелі дітей” спільно з проектом „Захист” Канадського фонду „Дітям Чорнобиля” відносно розповсюдження книжки В. Малярика „Наташа” українською мовою на території України.

3 квітня 2007 р. направлено листа до голови Київської міської державної адміністрації в справі будівництва Меморіального комплексу пам'яті жертв Голодомору, а особливо щодо часу спорудження та назви.

3 квітня 2007 р. направлено листа до голови УВКР Дмитра Павличка з пропозицією бути головним промовцем на відзначенні 40-ліття СКВУ/СКУ, що було заплановано на 17 листопада 2007 р. в Нью-Йорку. Тема доповіді: „Як сприймали СКВУ в ССРСР”. Пан Павличко прийняв запрошення.

25 квітня 2007 р. мав зустріч у головою Центральної виборчої комісії України Ярославом Давидовичем.

26 квітня 2007 р. мав зустріч у Києві з В'ячеславом Кириленком, головою „Нашої України”.

30 квітня 2007 р. мав зустріч з Юрієм Недужком з НАН України у справі матеріалів для монографії про діяльність української діаспори щодо відродження державної незалежності.

13 червня 2007 р. мав зустріч з постійним представником України до Організації Об'єднаних Націй, Юрієм Сергєєвим у справі резолюції про Голодомор на форумі ООН у 2008 р., а також власності нерухомості колишнього ССРСР в Нью-Йорку. Опісля передано 25 примірників документального фільму про Голодомор „Жнива розпачу” для розповсюдження серед дипломатичних місій до ООН.

На початку липня 2007 р. р. вислано листа-признання послу України в Перу Олексію Ляшенку за впровадження резолюції про Голодомор в Парламенті Перу. Окремо засягнув інформацію Посольства щодо української громади в Перу.

Особисто контактувався з Секретаріатом Президента України відносно зустрічі в серпні 2007 р. та виготовив теми для обговорення на підставі інформацій від членів Екзекутиви, що було передано до Секретаріату 5 липня 2007 р.

Спільно з Екзекутивним директором бюро в Торонто виготовив списки на відзначення 16-ої річниці незалежності в Києві.

10-11 серпня 2007 р. направив список учасників зустрічі з Президентом і міністром закордонних справ.

18 серпня 2007 р. брав участь у нарадах представників СКУ з українською частиною УВКР.

8 серпня 2007 р. мав розмову з проф. Володимиром В'ятровичем, головою Інституту історії при НАНУ в справі фінансової допомоги на видання англomовної історії УПА.

20 серпня 2007 р. відбулась зустріч делегації СКУ з головою Донецької міської державної адміністрації.

22 серпня 2007 р. відбулась зустріч делегації СКУ з міністром закордонних справ України Арсенієм Яценюком.

22 серпня 2007 р. нав'язано контакт з юридичною фірмою в Києві для представлення справи Сергія Мельничука відносно України в Європейському суді за н забезпечення прав україномовних громадян в Україні. Також нав'язано контакт з цією самою фірмою, а також з іншою для репрезентації УПЦКП парафії в Ногінську проти Росії в Європейському суді щодо відмови в реєстрації, а також повернення маєтків. Також мав зустріч з юристом, яка погодилася зайнятися справою родини Шухевича проти віце-прем'єр-міністра Табачника та уряду Віктора Януковича за наклеп проти сл.пам. Романа Шухевича.

24 серпня 2007 р. відбулась коротка окрема зустріч делегації СКУ з Президентом України Віктором Ющенком під час прийому у Софійському заповіднику.

26 серпня 2007 р. відбулась зустріч делегації СКУ з Патріархом УГКЦ Любомиром.

27 серпня 2007 р. нав'язав контакт з Сергієм Рудиком, заступником голови Київської державної адміністрації в справі втілення рішень про зміну назв вулиць Смірнова-Ласточкина на Вознесінський узвіз та вул. Урицького на вул. Митрополита Василя Липківського. 19 вересня 2007 р. вислано електроно повторне запитання до Сергія Рудика у цих двох питаннях. На жаль, ця справа досі не втілена практично.

27 серпня 2007 р. брав участь у презентації книжки Служби безпеки України про Голодомор.

27 серпня 2007 р. відбулась зустріч делегації СКУ з Патріархом УПЦКП Філаретом.

29 серпня 2007 р. року мав зустріч з режисером серіалу «Собор на коррові» в справі підтримки. Після ознайомлення з матеріалами відмовив у підтримці у зв'язку з браком історичної достовірності. Я вирішив не ставити це питання перед керівними органами СКУ для узгодження, бо я особисто є категорично проти такої підтримки. Фільм має багато позитивних моментів та з мистецької точки є вдалим. Однак проблема, що фільм є історично невірний у багатьох випадках. А найголовніше - у фільмі pojawiaються такі слова, як «безмежний жовто-блакитний націонал-егоїзм Степана Бандери може бути не менш небезпечним, ніж коричневий націонал-соціалізм Адольфа Гітлера і червоний інтернаціонал-більшовизм Йосифа Сталіна...» Я думаю, більше не потрібно пояснювати.

29 серпня 2007 р. мав короткі розмови з відповідальними при ЦВК за міжнародних спостерігачів Володимиром Андрієнком та за тлумачення закону Юрієм Данилевським в справі вересневих виборів.

29 серпня 2007 р. мав телефонічну розмову з директором автобусної компанії, що нас везла до Донецька, в справі повернення нам деяких оплат. Опісля я перевіряв договір аренди, і коли б ми вирішили судитися за брак санітарних послуг, ми, певне, виграли б. Однак сума, про яку говоримо, не дорівнює навіть 500 ам. дол.

30 серпня 2007 р. направлено листа до голови комісії нагород Президента України, на прохання української капелі бандуристів ім. Т. Шевченка, в справі надання сл. пам. Григорію Китаєстому звання Героя України.

26 вересня 2007 р. направлено звернення до Президента України в справі передання церкви Спаса на Берестові та інших споруд Києво-Печерського заповідника УПЦМП. Про це видано також пресове повідомлення. Автором звернення був Генеральний секретар СКУ.

30 вересня 2007 р. був міжнародним спостерігачем під час виборів народних депутатів на виборчій дільниці в Нью-Йорку.

4 жовтня 2007 р. після розмови з Олегом Романишином, головою Ліги Українців Канади, повідомлено Постійне представництво України в ООН, що Представництву переслано сто сімдесят додаткових примірників в англійській мові документального фільму про Голодомор "Harvest of Despair" („Жнива розпачу”). Попередньо передано 25 примірників. Ці примірники передано в цілості завдяки Українсько-Канадському Документаційному Центру та Лізі Українців Канади.

17 жовтня 2007 р. вислано лист до Президента України в справі Бібліотеки української літератури в Москві.

24 жовтня 2007 р. видано заяву-оцінку парламентських виборів в Україні.

29 жовтня 2007 р. у Постійному представництві України до ООН мав зустріч з постійним представником Юрієм Сергєєвим, колишнім головою Генеральної асамблеї ООН Геннадієм Удовенком та генеральним директором МЗС України для ООН і інших міжнародних організацій Сергієм Кислицею, під час чого було обговорено питання про проведення акції та схвалення резолюції про Голодомор у ООН.

Частково опікувався головним доповідачем на конференції до 40-ліття СКУ в Нью-Йорку, головою УВКР Дмитром Павличком та його дружиною. На цьому місці хочу подякувати панству Павличкам. Участь у конференції в Нью-Йорку, присвяченій 40-літтю СКУ, прийняли з України також посол України у Вашингтоні, постійний представник України до ООН і генеральний консул у Нью-Йорку.

Контактував з послом України у Ватикані Тетяною Іржавською у справі сприяння зйомкам фільму „Владика Андрей” у Ватикані.

18 грудня 2007 р. направлено вітального листа до нового Прем'єр-міністра України Юлії Тимошенко, на що одержано змістовну відповідь.

24 січня 2008 р. направлено вітального листа новому міністру закордонних справ Володимирі Огризку.

25 січня 2008 р. направлено листа до Олександра Лисенка, представника України до Міжнародної ради “Авшвіцу” відносно зустрічі у справі українського приміщення в Музеї “Авшвіц”.

19 лютого 2008 р. у Інституті історії Національної академії наук України мав зустріч з паном Лисенком, співпробітницею інституту Тетяною Пастушенко і Мариною Шевченко, завідуючою науково-дослідним відділом Національного музею історії Великої Вітчизняної війни 1941-1945 років. Одразу ж після зустрічі з міністром закордонних справ поінформував вищеназваних осіб про виділення приміщення та про те, що Олександр Лисенко є офіційним представником України до Міжнародної ради, а також домовився про майбутню співпрацю у цьому питанні з інститутом, музеєм і представником Світової Ліги Українських Політичних В'язнів. Від того часу координував діяльність Ліги з Ігорем Мірчуком, поодинокими членами Ліги, напр. Степаном Петельницьким з Канади та новим членом ділової групи, яка допомагає Міністерству культури і туризму України, Стефаном Бандерою.

16 лютого 2008 р. виступив в Українському Домі в Києві на урочистій академії, присвяченій 90-й річниці проголошення Кубанської Народної Республіки. Там мав нагоду зустрітися з провідними особами української громади на Кубані п.Сергієнком і п.Слободяном.

18 лютого 2008 р. разом з головою і першим заступником голови УВКР та деякими членами Міжнародного координаційного комітету по відзначенню 75-ої річниці Голодомору мав зустріч з заступником голови Київської міської державної адміністрації Анатолієм Голубченком у справі спорудження пам'ятника жертвам Голодомору в Києві. З боку влади в зустрічі взяли участь народний художник України А. В. Гайдамака і архітектор Юрій Ковальов.

19 лютого 2008 р. разом з головою УВКР мав зустріч з міністром закордонних справ Володимиром Огризком, під час чого було порушено такі питання, як: виділення коштів на культурно-освітню діяльність бідним діаспорним громадам, співпраця напередодні відзначення Голодомору, проблеми українців у Російській Федерації (Бібліотека української літератури в Москві тощо), продовження закордонних паспортів при консульських дипломатичних місіях, таблиця в Бад-Емс українське приміщення в музеї "Авшвіц", квітневі наради НАТО в Бухаресті та співпраця посольства України у Німеччині з українською громадою. 20 лютого 2008 р. за порадою керівника відділу зв'язків з діаспорою Василя Боєчка направив листа до голови консульського відділу МЗС України Сергія Погорельцева у справі продовження закордонних паспортів.

20 лютого 2008 р. в Києві мав зустріч з юристом відносно відкиненого позову Сергія Мельничука проти України за дискримінацію за мовною ознакою, а також у справі Українського народного дому в Перемишлі. Хоча у рішенні суду в справі Мельничука не вказано на конкретну причину відкинення позову, на думку адвоката, судді розуміють конвенцію як таку, що говорить про дискримінацію мови національної меншини, а не державної мови. Щодо Перемишля, то на спроби адвоката контактувати представник української громади в Перемишлі не реагує, і тому справа не йде вперед. Рівночасно я передав нашому адвокату справу про повернення частини грошей від автобусної компанії, котра не виконала домовленість про санітарні умови під час перевезення представників СКУ до Донецька влітку 2007 р.

20 лютого 2008 р. разом з головою УВКР мав зустріч з Григорієм Немирою, віце-прем'єр-міністром України у справах європейської і міжнародної інтеграції, з питання фінансування пам'ятника жертвам Голодомору в Києві, нарад НАТО в Бухаресті та браку співпраці між Секретаріатом Президента та Кабінетом Міністрів.

Від 16 до 22 лютого 2008 р. під час перебування в Києві кілька разів намагався влаштувати зустріч у справі перейменування вулиць з Сергієм Рудиком, заступником голови Київської міської державної адміністрації, відповідальним за це питання, однак пан Рудик не відповідав ні на мої дзвінки, ні на телефонні дзвінки пана Дмитра Павличка.

25 лютого 2008 р. на адресу міністра юстиції України направлено листа з проханням подати юридичне розуміння Голодомору як геноциду Національною комісією із зміцнення демократії та утвердження верховенства права по відношенню до визначення, сформульованого у Конвенції ООН "Про запобігання злочину геноциду і покарання за нього" від 1948 року.

26 лютого 2008 р. мав зустріч з постійним представником України до ООН у справі відзначення Голодомору в ООН, а зокрема резолюції.

28 лютого 2008 р. мав зустріч з Послом України в США Олегом Шамшуром у справі Голодомору, НАТО, продовження закордонних паспортів, тощо та прийняв участь у прийнятті в посольстві з нагоди вступу України в Світову Організацію Торгівлі.

На жаль, юридична справа Юрія Шухевича проти наклепів на його батька, Головного Командира Романа Шухевича, не поступає як слід. На мої понад десять листовних і телефонічних звернень пан Юрій Шухевич не відповідає. З 1 березнем я припинив далішні контакти.

3 березня 2008 р. направлено гратуляційного листа Володимиру Кличку з нагоди його перемоги.

4 березня 2008 р. видано пресове повідомлення про відповідь від консульського відділу МЗСУ в справі продовження дипломатичними місіями України закордонних паспортів громадян України, які перебувають за кордоном.

5 березня 2008 р. направлено листа до Президента України, вказуючи свої міркування щодо можливостей прийняття резолюції про Голодомор на форумі ООН восени 2008 р.

12 березня 2008 р. звернув увагу МЗС України на невключення деяких осіб з діаспори у список запрошених на Конгрес української інтелігенції 27 березня.

1 квітня 2008 р. зустрівся і опісля кілька разів телефонічно розмовляв з делегацією українських моряків зі Львова, які планують у листопаді перетнути Атлантичний океан чайкою та намагався через наші крайові центральні США, а також спортові товариства і Пластовий курінь „Чорноморців” допомогти скоординувати їхній побут у США.

10 квітня 2008 р. направлено листа до Президента України і видано пресове повідомлення в справі надання сл. пам. Євгену Коновальцю звання „Героя України”. На жаль, немає відповіді від Президента.

12 квітня 2008 р. мав зустріч з проф. Станіславом Кульчицьким з Інституту історії України при НАНУ в справі кількості жертв Голодомору.

22 квітня 2008 р. направив листа Високопреосвященому Владиці Адріану, скеровуючи до юриста в Україні для внесення справи проти РФ за конфіскацію майна КП в Ногінську. Владика раніше повідомив, що вичерпав усі інстанції у РФ.

29 квітня 2008 р. направлено листа до народного депутата Оксани Білозір про потреби українців в діаспорі, на прохання допомогти у підготовці її доповіді у цій справі на ПАРЕ.

1 травня 2008 р., на прохання постійного представника України до ООН, видано доручення нашим громадам в США, Канаді, Італії, Франції, Німеччині і Великій Британії відносно протидії агресивним висловам Росії проти територіальної цілісності і суверенітету України, зокрема після розгляду питання надання Україні плану вступу в НАТО на саміті у Бухаресті.

2 травня 2008 р. направлено листа до голови Служби Безпеки України в справі збереження архівів українських в'язнів у Караганді, Казахстані.

У травні 2008 р. виготовив відкритого листа до Президента України з нагоди його приїзду в Канаду при кінці травня 2008 р., що долучаю.

18 травня 2008 р. передав свою доповідь для публікації на конференцію про діаспору у Львові влаштовану Львівським Політехнічним Університетом.

24 червня 2008 р. видав заяву про знищення пам'ятної дошки перебування у в'язниці в Харкові сл. пам. Патріярха Йосифа Сліпого. До кількох тижнів нова дошка була влаштована здається коштом СБУ.

Від лютого 2008 р. займався питанням перекладу на англійську мову документів про Голодомор. Врешті скорочений варіант документів узгоджено та доручено для перекладу українському канадцю, який тепер живе в Україні. До самого видання займався контактом з перекладачем, упорядником та редактором цього видання, а також фінансуванням.

IV. ЗВ'ЯЗКИ З ДРУГИМИ ДЕРЖАВАМИ

Щодо підтримки зусиль України провести в ООН резолюцію про Голодомор, 9 вересня 2003 р. направлено листа до постійного представника США до ООН Джона Негропonte. На жаль, не одержано жодної відповіді. Треба додати, що посол Негропonte прийняв запрошення УККА відносно участі у програмі відзначення Голодомору в Катедрі Св. Патрика, де, крім деяких протоколярних слів, відчитав привітання від Президента США.

19 вересня 2003 р. делегація СКУ до ООН відвідала приміщення ООН, одержала акредитацію, відвідала Постійне представництво України до ООН та відбула свої наради.

У зв'язку з нападом на могилу Симона Петлюри в Парижі, скотактувався з секретарем Репрезентативного Комітету Української Громади Франції Дарією Мельникович та головою ради Української бібліотеки імені Симона Петлюри Ярослави Йосипишин. 31 грудня 2003 р.

направлено листа до Президента Франції в справі вандалізму на могилі Симона Петлюри біля Парижа, вказуючи, що це непересічний вандалізм, а “злочин ненависті”. 27 січня 2004 р. направлено листа (авторства голови ради СКУ-ООН Бориса Потапенка) до міністра закордонних справ Костянтина Грищенка в справі нападу на пам’ятник-могилу Головного отамана Симона Петлюри у Парижі, нашого листа у цій справі до Президента Франції та пропозицію цю справу представити на міжнародних форумах як “злочин ненависті”. Українська громада у Франції одержала далеко не задовольняючу відповідь від французької прокуратури, що надіслала нам 2 березня 2004 р., у якій фактично сказано, що прокуратура не знайшла винних, але, що громада може сама робити дослідження та навіть процесуватися з винними у цивільному контексті. 22 квітня 2004 р. міністр К. Грищенко дав відповідь на нашого листа, в якому сказано, що Посольство України у Франції звернуло увагу на цей злочин Міністерству закордонних справ Франції, що паризька префектура далі досліджує цю справу та що МЗСУ звернулося до українських законодавців розглянути можливість розгляду цього питання в рамках ПАРС. Від Президента Франції не було жодної відповіді.

8 березня 2004 р. видано у англійській мові Стейтмент СКУ про торгування невільниками, зокрема жінками українського походження, на сорок восьму сесію Комісії статусу жінок Об’єднаних Націй у Нью-Йорку. Цей Стейтмент передано також на наради Комітету людських прав у Женеві. Текст заяви оформив голова Ради ООН при СКУ Борис Потапенко.

У зв’язку з конгресовою резолюцією США щодо президентських виборів в Україні 11 травня 2004 р. направлено листа до спонсорів, вказуючи, що до їх слів демократизації та людських прав більше прислухалися би в Україні, коли б їхні завваження були об’єктивно насвітлені.

9 червня 2004 р. направлено листа до мера Будапешту в справі пам’ятника Шевченкові у Будапешті.

5 липня 2004 р. у Відні мав зустрічі з високопоставленими особами з ООН та Організації Безпеки і Співробітництва в Європі у справі торгування людьми з України.

7 вересня 2004 р. направлено листи до бувшого Президента США Джімі Картера, бувшого прем’єр-міністра Канади Жана Крет’єна та бувшого голови Європейського Союзу Романо Проді, пропонуючи їм очолити делегації міжнародних спостерігачів на президентські вибори в Україні.

18 січня 2005 р. мав зустріч з заступником адміністратора програми розвитку ООН та директором регіонального бюро Європи та країн СНД, Каламана Мізея, а 14 лютого 2005 р. направив листа до пана Мізея, подаючи свої завваження щодо пропозицій для України т.зв. Комісії голубої стяжки. Також направлено йому англomовний текст історії України Ореста Субтельного. Направлено історію Субтельного Постійному представництву України до ООН.

У зв’язку з президентськими виборами в Україні мав контакт з різними законодавцями, зокрема США і Канади, та мав надзвичайно багато нагод висловлювати свою аналізу по англomовних засобах масової інформації.

На початку січня 2005 р. направлено зголошення представників СКУ до бюро ООН в Нью-Йорку (А. Лозинський, В. Педенко, Б. Потапенко, М. Кокольська, А. Ластовецький і І. Длябога), а 8 лютого 2005 р. направлено зголошення до ООН про додаткових представників СКУ в Нью-Йорку (Роксолана Лучкань), Відні (Віктор Кришевич) і Женеві (Андрій Лужницький). 25 квітня 2005 р. зголошено до бюро ООН в Нью-Йорку Роксолану Кузьмак представником СКУ.

18 лютого 2005 р. у зв’язку з надійним візитом Президента Ющенка до США, а в тому також до фінансової столиці Нью-Йорк, направлено листа до мера Нью-Йорку з пропозицією, щоби він влаштував прийняття у міській раді Нью-Йорку або в своїй офіційній резиденції для Президента України та ньюйоркських фінансових лідерів. Офіс мера відмовив у пропозиції обіду, оскільки мер таких обідів не влаштовує. Після телефонічного зв’язку мер виявив зацікавлення офіційно вітати Президента України серед української громади у Нью-Йорку. Подібне зацікавлення проявив також губернатор штату Нью-Йорк. На жаль, в Президента України не вистачило часу приїхати в Нью-Йорк, оскільки він вертався у Вашингтон для виступу перед обома Палатами Конгресу США.

Як я вказував вже кілька разів на нарадах, наша діяльність на форумі Об’єднаних Націй є неадекватною. Перед нарадами Екзекутиви в жовтні 2005 р. я одержав писемну резигнацію Марти Кокольської, нашого провідного представника до ООН. Наради Екзекутиви з жовтня

2005 р. доручили мені цю ділянку переорганізувати. 7 грудня 2005 р. направлено листа до УККА, УАКР, нашого представника у Швейцарії, щодо бюро ООН в Женеві та української громади в Австрії, щодо бюро ООН у Відні. Не було відповіді. Телефоном я розмовляв з Екзекутивним директором УККА, яка повідомила мене, що від УККА немає зацікавлення. Також розмовляв з заступником президента УАКР Андрієм Ластовецьким, який зголосив себе. Врешті, переговорюючи ще з двома особами, котрі в минулому були у нашій делегації до ООН, я запропонував та зголосив до ООН в Нью-Йорку наступний склад: Аскольд Лозинський - головний представник, Андрій Ластовецький, Ігор Дябога, Роксолана Лучкань і Борис Потапенко - представники. Також я зголосив до бюро ООН у Відні довголітнього нашого співпрацівника Віктора Кришевича. У відсутності зацікавлених я зобов'язуюся особисто тримати контакт щодо сесій ООН та делегувати учасників. 28 квітня 2006 р. я брав участь у сесії Генеральної Асамблеї ООН з нагоди двадцятої річниці Чорнобиля.

Активно працював над зорганізуванням бізнесового обіду для Президента, влаштованого Time Warner, та зустрічі з пресовими органами Time Warner під час перебування Президента в Нью-Йорку, 16 вересня 2005 р. На жаль, обід не відбувся, але відбулися зустрічі з редакторами періодиків Time-Warner та виступ Президента на CNN Larry King.

Відношення до Голодомору у Франції було предметом нашої діяльності від лютого 2006 р. На прохання української громадської структури, що знаходиться в Ліоні під назвою "Україна-33", про те, що професор французького державного університету заперечує Голодомор, направлено листа до Президента Франції 23 лютого 2006 р. Не було відповіді. Однак наш лист викликав лютість серед колишніх комуністів у Франції, які передали свої листи до Президента. Ми направили другого листа 21 квітня 2006 р. до Президента. Обидва наші листи були направлені як в англійській, так і французькій мовах, з копіями до послів Франції, США і Канаді, а також постійним представникам до ООН Франції та України. У цій справі я виготовив також статтю для української преси в українській та англійській мовах. За переклади на французьку мову хочу подякувати Євгеніві Чолієві, Галині Педенко та нашій канцелярії.

В 2007 р. сповнилася 60-та річниця великої трагедії нашого народу – акція „Вісла”. Ще у вересні 2006 р. я виготовив аналіз українсько-польських відносин, починаючи від 1990 року, в українській мові, яку завдяки нашій канцелярії перекладено на польську мову також. У грудні 2006 р. виготовлено заклик щодо 60-ої річниці акції «Вісла» в українській та англійській мовах. М'яко кажучи, заклик викликав велике зацікавлення в Польщі та в Україні. Після заклику пішов лист-меморандум до Президента, Прем'єр-міністра та Голови Сейму Польщі з нашими вимогами. Копії цього листа пішли до Ради Європи, Європейського Союзу, Організації Безпеки і Співробітництва в Європі та Організації Об'єднаних Націй. На маргінесі треба згадати, що до видання заклику були електронні зв'язки та телефонічні розмови з Об'єднанням Українців Польщі і з Митрополитом Іваном Мартиняком, які, на жаль, не дали узгодження спільної дії перед Сеймом у Варшаві. Ми, однак, погодилися взяти участь у головному відзначенні в Перемишлі 27-29 квітня ц.р., але не зреклися продовжувати наші домагання від Польської держави. При кінці березня 2007 р. направлено окремого листа до Прем'єр-міністра Качинського, пропонуючи з ним окрему зустріч. Остаточно 26 квітня 2007 р. отримано відмовну відповідь. Під час перебування в Перемишлі, 27-29 квітня 2007 р., на відзначеннях 60-ої річниці, я давав інтерв'ю для польського телебачення щодо нашого становища. Я також виступав кілька разів на урочистостях, мав головний виступ на концерті в Українській Греко-Католицькій Катедрі. 15 травня 2007 р. вислано листа до Святійшого Отця Папи Бенедикта XVI в справі антиукраїнських написів у Костьолі Св. Терези в Перемишлі. Копії листа пішли до Кардинала Йосифа Глемба, Патріарха Любомира Гузара, Митрополита Івана Мартиняка та до голови ОУП Петра Тими. Отримано схвального листа від Блаженнішого Патріарха Любомира. Не було відповіді від Святійшого Отця.

Вже в серпні 2006 р. розпочалася серйозна підготовка до відзначення 75-ліття Великого Голоду, коли ми на річних зборах Ради Директорів СКУ покликали Міжнародний комітет Голодомору під головуванням Стефана Романіва з Австралії. З самого початку ми дали два найголовніші завдання – подбати, щоби Україна побудувала Меморіальний комплекс - пам'ятник і музей Голодомору у Києві, та провести резолюції про Голодомор в якнайбільшій кількості країн світу. Ми виготовили візирець резолюцій в українській, англійській, іспанській, французькій, португальській та італійській мовах. Переважно ми діяли заходами наших крайових центральних репрезентацій, однак 22 січня 2007 р. направлено від СКУ листа-

прохання з текстом резолюції у французькій мові про Голодомор до голови Національної Асамблеї у Франції. 26 січня 2007 р. направлено подібного листа від СКУ з текстом резолюції в англійській мові Президентові грецького Парламенту, і 2 лютого 2007 р. направлено листа від СКУ з італійським текстом резолюції до голів обох парламентів Італії. 24 вересня 2007 р. направлено листа до парламенту Німеччини (Бундестагу) з копіями до голів всіх партій, котрі входять у Парламент Німеччини з проханням у 75-ту річницю прийняти резолюцію про Голодомор. Долучено німецькомовний екземпляр резолюції, який переклав Михайло Гамалій. Видано пресове повідомлення з цього приводу.

29 травня 2007 р. вислано електронною поштою до Організації Об'єднаних Націй чотирирічний звіт, виготовлений мною з діяльності СКУ в ООН.

3 жовтня 2007 р. направлено електронну інформацію представникам СКУ до ООН про конференцію Комісії ООН щодо соціального розвитку, заплановану на 6-15 лютого 2008 р. Інформацію одержано було від департаменту економічних і соціальних справ при ООН.

У місті Бад Емск в Німеччині, де був підписаний Емський указ царем Олександром II, було у 1976 заходами Ради для Справ Культури СКУ посталено таблицю. Ця таблиця недавно зникла. 18 жовтня 2007 р. вислано листа-клопотання до мера міста Бад-Емс і амбасаді Німеччини в Канаді про зникнення таблиці СКУ. Копію листа направлено до Посольства України в Канаді. На жаль, не було відповіді. Врешті я звернувся до Михайла Гамалія, який розвідав це питання з мером та встановив, що таблицю зняли вандалаи та що Генеральне консульство України у Франкфурті погодилося поставити нову таблицю. Я ввійшов в контакт з генеральним консулом Олександром Новосольовом.

28 жовтня 2007 р. в Торонто мав зустріч з Пегі Неш, членом Парламенту Канади з House of Commons (на її запрошення), з питання підтримки резолюції України при ООН у справі Голодомору.

8 листопада 2007 р. вислано листа до нового Прем'єр-міністра Польщі Францішка Туска з проханням про зустріч. Не було відповіді.

3 січня 2008 р. призначено представників СКУ до ООН в Нью-Йорку (Аскольд Лозинський, Ігор Дябога, Андрій Ластовецький і Мотрія Чабан) і у Відні (Віктор Кришевич і Ростислав Футало).

Як уже говорилося, у травні 2007 р. ми подали звіт до Комісії неурядових організацій при Організації Об'єднаних Націй про нашу діяльність в ООН. У січні 2008 р. цей звіт розглядала комісія. Основна увага була зосереджена на нашій діяльності щодо Голодомору та особливо на кількості жертв - 7-10 мільйонів. У зв'язку з останнім мене просили подати обґрунтування, на що я відповів. Справу розгляду перенесено на травень 2008 р. 26 лютого у цій справі я зустрівся з постійним представником України до ООН в Нью-Йорку. 21 квітня 2008 р. виготовив і направив аналіз числа жертв Голодомору, що долучаю. 5 червня 2008 р. Комісія ООН поновно розглядала наш звіт. Я приймав участь у цих засіданнях. Делегація Російської Федерації висловила признання СКУ за вчасну і опрацьовану відповідь на їх запитання, що вона передала в Москву і просила остаточне прийняття відложити, очікуючи відповідь з Москви.

6 лютого 2008 р. брав участь у сесії Комісії Соціального Розвитку при ООН в Нью-Йорку.

28 лютого 2008 р. разом з Президентом УККА мав зустріч з членом Конгресу США Робертом Векслером, з Європейської підкомісії Комітету закордонних справ в справі конгресової резолюції про виділення членського плану в НАТО.

Справа Української Православної Церкви Київського Патріархату проти Російської Федерації відносно позбавлення маєтків церкви у Ногінську пройшла всі судові інстанції. Про це повідомив мене Архієпископ Адріан 21 квітня 2008 р. і я поручив йому адвоката в Києві для внесення справи до Європейського суду людських прав.

20 березня направлено листи до голів держав Франції, Німеччини, Іспанії та Генерального Секретаря НАТО в справі надання Україні плану членської дії під час саміту в Бухаресті.

27 березня направлено листа до Президента США в справі відвідин пам'ятника-знаку Голомору під час гостині в Києві.

12 травня 2008 р. представник СКУ Ігор Дябога брав участь у конференції в ООН з питання соціального розвитку.

15 червня 2008 р. направлено листа до голів держав т. зв. Великої Сімки (США, Канада, Велика Британія, Франція, Німеччина, Італія і Японія) про російську агресію, щодо України і

Грузії. Рівнож звернулися до наших громад у цих державах (крім Японії) вислати листи з свого боку.

11 липня 2008 р. відбув зустріч у Нью-Йорку з новопризначеним Послом Німеччини в Україні у справі українсько-німецьких відносин, зокрема торгівлі, НАТО, тощо.

V. КООРДИНАЦІЯ ГРОМАДСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

3 вересня 2003 р. на прохання Лариси Темпл Барабаш, бувшої голови Світової спортивної комісії, я звернувся до Президента УККА, щоби допомогти влаштувати візу США для тренера команди України з боротьби.

1 жовтня 2003 р. видано заклик до 40-ліття смерті Василя Симоненка.

У зв'язку з кризою т.зв. Тузлівської дамби СКУ видав заяву 24 жовтня 2003 р. СКУ координував також демонстрації, заплановані по цілому світу проти Російської Федерації та видав прелімінар летючки у цій справі. Демонстрації відбулися у США, Канаді та Москві. 28 жовтня 2003 р. направлено листа до Президента України, вказуючи на нашу підтримку у цій справі.

У програмі відзначення 70-ої річниці Голодомору розпочато акцію УККА зревідування рішення Ради нагороди Пулітцера з 1932 року відносно надання нагороди американському журналістові Волтеру Дюранте з *Нью-Йорк Таймс* за його пропагандистські статті про СССР, політику Сталіна та заперечення Голодомору. До цієї акції долучилася також Канадсько-Українська Асоціація Громадянських Свобід. СКУ допомагав у координації масових акцій між теренами, тобто направленням листівок до Ради нагороди Пулітцера, а також до *Нью-Йорк Таймс*. Я кількакратно давав інтерв'ю в цій справі переважно американським журналістам. СКУ також координував акцію демонстрацій по цілому світу перед приміщеннями *Нью-Йорк Таймс* напередодні рішення Ради нагороди Пулітцера, 21 листопада 2003 р. На жаль, демонстрації відбулися лише у США і Канаді. Рішення ради було негативне, однак слід відмітити два наслідки цієї акції: акція дала надзвичайно великий розголос самому Голодомору та дала нагоду нам координувати діяльність наших теренів для спільної дії.

10 грудня 2003 р. направлено прохання до чотирьох професорів в США і Канаді, щоби вони проаналізували тринадцять статей, за котрі Дюранте одержав нагороду. Надзвичайно аналітичні статті виготовили проф. Леонард Лещук і проф. Ярослав Білінський з США, що направлено до Ради нагород Пулітцера.

Прийнято гасло 2004 р. "В єдності наша сила" та намічено відзначення наступних річниць: 125-та річниця народження Симона Петлюри; 75-та річниця оформлення Організації Українських Націоналістів; 70-та річниця смерті Михайла Грушевського; 65-та річниця проголошення Карпатської України; 60-та річниця смерті Олега Кандиби та оформлення Української Головної Визвольної Ради; 50-та річниця Кінгірського повстання; 20-та річниця смерті Патріарха Йосипа Сліпого. Я виготовив заклик до 65-ліття Карпатської України.

7 лютого 2004 р. Екзекутива СКУ поклікала особливу підкомісію Комісії людських і громадянських прав для боротьби з нелегальною торгівлею людьми. Оскільки цими питаннями від років займається складова організація СКУ, СФУЖО, ми звернулися до СФУЖО очолити підкомісію. До підкомісії ввійшли Борис Потапенко, Юрій Даревич, Юрій Клюфас, Оля Даниляк і Ірина Куровицька. Під час окремої сесії в ООН на тему люських прав у березні 2004 р. СКУ видав окрему аналізу і звернення у справі торгівлі українськими жінками, підготовлену паном Потапенком. Перше офіційне засідання підкомісії відбулося у Торонто, 1 травня 2004 р.

24 лютого 2004 р. видано заяви до 75-ліття Організації Українських Націоналістів та 20-ліття від смерті Патріарха Йосифа Сліпого.

2 березня 2004 р. видано в українській та англійській мовах звернення до наших братів і сестер у Христі в справі Патріархату Української Католицької Церкви, поведінки Ватикану та приматів православних церков. Текст узгоджено між владиками УКЦ Василем Лостеном, Корнилієм Пасічним та УПЦ Юрієм Каліщуком.

17 березня 2004 р. видано звернення в 125-ту річницю народин Симона Петлюри та 60-ту річницю героїчної смерті Олега Кандиби-Ольжича.

26 березня 2004 р., на прохання УККА, я передав координати для зв'язку з українською громадою в Узбекистані і Греції для члена Конгресу США, котра планувала подорож до цих двох країн та цікавилася проблемами національних меншин там.

8 квітня видано звернення у 60-ліття УГВР.

13 квітня видано заяви з нагоди 50-ліття Кінгівського повстання.

19 липня 2004 р. видано заклик до відзначення 13-ої річниці незалежності в українській та англійській мовах.

У серпні 2004 р. видано звернення для побудови пам'ятника українським жертвам, похованим у Сандермоху, в Карелії, РФ. У цій справі окремо особисто і разом з фінансовим референтом СКУ Богданом Федораком звертався до деяких українських фінансових інституцій в США та поодиноких осіб. З рамени СКУ на цю ціль передано 6,500 ам. дол. і пам'ятник споруджено.

Під час президентських виборів 2004 р. координація участі діаспори у виборчому процесі України як виборців, так і міжнародних спостерігачів, була важливою діяльністю СКУ. Участь міжнародних спостерігачів в сумі 2,600 від діаспори була рекордною. Щодо участі виборців за кордоном, активність була незадовільною, з причин перешкод, штучно встановлених речниками України, а також через брак настирливості з боку громадських структур діаспори, зокрема у Канаді, та вміння використати громадські структури у Молдові МЗС для своїх політичних цілей. Після 21 листопада 2004 р., напередодні другого повторного туру, СКУ видав 9 грудня 2004 р. відкритий лист до земляків Придністров'я без успіху. 5 лютого 2005 р. у Торонто відбувся з рамени СКУ круглий стіл на тему „Президентські вибори в Україні 2004 р., участь діаспори і що далі?”

Одержав список шкіл українознавства від Шкільної Ради УККА та 13 лютого 2005 р. передав голові СКВОР.

16 лютого 2005 р. одержано прохання від Володимира Боднара, голови Співки Українців Придністров'я, в справі підтримки української гімназії в Бендерах, а 4 березня 2005 р. одержано прохання від Об'єднання Українців Росії в справі підтримки єдиного федерального українського часопису у Росії, „Український огляд”. Для Придністров'я було призначено друкарку-ризграф від ЗУАДКУ, а для часопису в РФ було переведено окрему збірку.

13 квітня 2005 р. направлено листа до УККА, УАКР та Союзу Українок Америки в справі їхнього трактування Генерального секретаря СКУ під час бенкету для Президента Ющенка у Вашингтоні.

9-23 квітня 2005 р. скоординовано по різних місцевостях США і Канади показ художнього фільму про УПА на Закерзонні „Залізна сотня”. Фільм виготовлено кінорежисером з України Олесею Янчуком та профінансовано українцем з діаспори в Австралії Юрієм Борцем.

26 квітня 2005 р. вислано листи в справі зустрічі з почесним головою Об'єднання Українців Росії Олександром Руденком-Десняком до Наукового Товариства ім. Шевченка, Української Вільної Академії Наук, Злученого Українсько-Американського Допомогового Комітету, до українських кредитових спілок „Самопоміч” і „Національна” у Нью-Йорку та „Самопоміч” у Філадельфії, УККА, його Раді Оборони і Допомоги Українцям та Фундації Українського Вільного Університету. На жаль, через хворобу, в останній хвилині пан Руденко-Десняк мусив відмінити поїздку.

У червні 2005 р. одержав повідомлення і прохання від отця Кіндри, УПЦКП, в Енкарнасіон, Парагвай, що до нього зголосились молоді люди з „Просвіти”, щоби він їх вчив української мови, і тому йому потрібно 50-60 букварів. Я цю справу передав з адресою о. Кіндри до СКВОР та ЗУАДКУ.

Під час перебування Президента України у вересні 2005 р. в Нью-Йорку я старався спільно з постійним представником України до Організації Об'єднаних Націй Валерієм Кучинським координувати його зустрічі з українською громадою з меншими чи більшими успіхами. Контактуював з Українським Інститутом Америки, Українським Музеєм, Єпископом Василем Лостеном з УКЦ, Архієпископом Антонієм з УПЦ, школою Св. Юра, УККА. Остаточна дружина Президента відбула прийняття в УІА, Президент відвідав УМ, де при вході його зустрічали школярі та адміністрація школи Св. Юра, та зустрівся в громадою на бенкеті в готелі Пієр, 16 вересня. Другі зустрічі не відбулися.

На нарадах Екзекутивного Комітету 17 вересня 2005 р. розглянено всі рекомендації, подані крайовими центральними репрезентаціями та СФУЖО на нарадах в Харкові та вироблено відповідний план виконання. Мушу ствердити, що більшість рекомендацій були неконкретні та повторні.

3-23 жовтня 2005 р. у США перебував почесний голова Об'єднання Українців Росії для придбання фондів на два проекти: журнал „Український огляд” та на підготовку видання

книжки російською мовою про Мазепу. Влаштував та супроводжував його на зустрічі з українськими науковими та фінансовими інституціями у Нью-Йорку та Філадельфії. Пан Руденко відвідав також Гарвардський Український Дослідчий Інститут для підготовки публікації про Мазепу. Вдалося на закінчення передати Пану Руденку 7,000 ам.дол. на ці проекти. На жаль, пан Руденко вкоротці занедужав і помер.

Від 3-17 листопада 2005 р. в США перебував голова Асоціації Українців Казахстану Михайло Парипса. Його зустрічами передусім займалася РОДУ при УККА. Однак я допомагав у придбанні йому фондів, влаштовуючи зустрічі у деяких українських фінансових інституціях.

Напередодні виїзду Генерального секретаря на конференцію голів Європейського Конгресу Українців у листопаді 2005 р. , я виготовив на письмі своє бачення ролі ЕКУ.

9 листопада 2005 р. року після неприємності невиключення деяких організацій, членів СКУ з США, у зустрічі з Прем'єр-міністром України, я мав гостру розмову з в.о. посла України у Вашингтоні та направив йому список організацій на терені США, котрі повинні бути включені до списку запрошених Посольством України в США.

11 листопада 2005 р. направлено листа до міністра закордонних справ України в справі включення списків виборців за кордоном на веб-сайт офіційних представництв. Не було відповіді.

7 грудня 2005 р. направлено листа до Канадського Інституту Українських Студій в Альбертському Університеті в справі підручників української мови для іспаномовних. Це питання має доволі довгу історію. Як я вже згадував, до мене звернувся отець Кіндра з Енкарнасіону, Парагвай, за такими підручниками, оскільки виникла після мого візиту ініціатива навчання української мови. Я звертався до різних джерел, включно з Центральною Репрезентацією в Аргентині та довідався, що вони роблять копію давно виданого підручника Канадського Інституту. Я просив Аргентину просканувати та вислати.

17 грудня 2005 р. подав аналіз для газети "Міст" проекту закону ЗСА в справі іміграції та яке відношення може мати остаточний закон для українських нелегалів в США. В кінці закон не прийнято.

У співпраці з головою КУМО та Світовою Управою СУМ надано виховну допомогу для літнього табору СУМ в Аргентині в січні 2006 р. За інформаціями від СУМ в Аргентині, табір відбувся надзвичайно успішно та був стимулом відновлення виховної праці з юнацтвом.

6 січня 2006 р. мав зустріч з представником протестантської четвертої хвилі українців в США в справі березневих виборів в Україні.

13 січня 2005 р. направлено листа до президента Федерації футболу України, на прохання УККА, сприяти проведення в Україні чемпіонату світу футболу за участю аматорів української діаспори.

В лютому 2006 р. завдяки панові Юрієві Данилишину, голові Ради Української Центральної Репрезентації в Аргентині, одержано два українсько-іспанські посібники і словник, що високою технікою направлено в Парагвай та в Іспанію.

Від засідання Екзекутиви в лютому 2006 р. я старався влаштувати імпрезу молоді від світової чаші футболу в Німеччині. Робив це через КУМО, старався через ЕКУ та навіть безпосередньо через організації в Німеччині. На жаль, ніщо з цього задуму не вийшло, хоча голова КУМО робив також старання, за що я йому дякую.

Від березня до травня 2006 р. видано такі заклики чи звернення з нагоди відмічення в 2006 р. важливих історичних подій та постатей (в українській та англійській мовах): 20-ліття ядерної катастрофи в Чорнобилі, за що дякую Юрієві Даревичу, 20-річчя відходу у вічність Катерини Зарицької-Сороки, за що дякую Олегу Романишину, 150-ліття з дня народження Івана Франка, за що дякую Наді Луців, в українській та англійській мовах 65-ліття проголошення незалежності 30 червня 1941 року, сторіччя Івана Багряного, за що дякую Вікторіві Педенку, 140-ліття народження Михайла Грушевського, 450-ліття заснування Запорізької Січі, за що дякую торонтському бюро СКУ - Жені Петровій.

У серпні 2006 р. під час нарад Ради Директорів СКУ оформлено Міжнародний Координаційний Комітет по відзначенню 75-ліття Голодомору. 25 серпня 2006 р. відбуто перші наради Комітету в Києві. 4 березня 2007 р. відбуто ширші наради комітету в Торонто за участю представника Президента України, а 17 березня 2007 р. відбулися наради в Києві за участю Президента. Я особисто активно займався підготовкою до прийняття резолюцій

парламентами, подбав про переклади, а також доручив членам Екзекутивного Комітету поодинокі країни. Також я звертав особливу увагу на переведення резолюції у ВРУ та побудову Меморіального комплексу в Києві. Як член правничої комісії МКК оформив «цілі і завдання» комісії.

23 вересня 2006 р. мав зустріч з головою Ліги Українських Політв'язнів Богданом Качором у справі виділення місця для українців у музеї «Авшвіц». Цю тему заініціював син колишнього в'язня «Авшвіц» Ігор Мірчук. Про це більше згадано вище.

23 жовтня 2006 р. направлено листа-привітання до Президії УВКР, вказуючи на наше представництво в УВКР, а також наші пропозиції на заступників голови.

23 жовтня 2006 р. направлено листа-привітання річному з'їзду Європейського Конгресу Українців, подаючи деякі свої міркування щодо надходячих річниць - 60-ліття акції „Вісла” і 75-ліття Великого Голоду.

7 листопада 2006 р. направлено листа до Первоієрарха Української Православної Церкви в Канаді у справі недавньої зустрічі голови Консисторії церкви з Митрополитом Володимиром Сабоданом Української Православної Церкви Московського Патріархату. Отримано відповідь 21 грудня 2006 р., де potwierджено, що такі зустрічі відбуваються від 1993 р.. Тому що наш Генеральний секретар не був згідний продовжувати цю справу і у нас не було узгодження, я був змушений написати окрему особисту статтю на цю тему, яка була широко розголошена.

Напередодні приїзду Віктора Януковича до США та передбаченої поїздки Олександра Мороза в Аргентину видав особисту статтю – своє бачення, як громада повинна до цього відноситися, а також передав нашим крайовим центральним репрезентаціям в США візирець листа до віце-президента США і Голови Конгресу США. Візит Мороза був відкликаний, а поїздка Віктора Януковича відбулася на початку грудня 2006 р., але відносно без значних державних домовлень та без зустрічі з українською громадою. Пан Янукович подав до ЗМІ, що він відмовив у зустрічі з громадою з огляду на часове обмеження. УККА видав з нагоди приїзду відкритий лист, порушуючи важливі справи, котрі були також у моїй статті.

Узгіднив електронно і телефонічно з Юрієм Чопиком, Екзекутивним Комітетом та керівником нашого бюро фінансове призначення в 2007 р. на Комісію Допомоги Українським Громадянам За Кордоном.

На грудневих 2006 р. нарадах Екзекутивного Комітету створено комітет по відзначенню 40-ліття СКУ в Торонто у складі: Марійка Шкамбара, Оля Даниляк та Евстахій Габа. Члени комітету обрали Марійку Шкамбару головою. Відзначення відбулося 3 березня 2007 р. у залі Церкви Успення Пресвятої Богородиці.

Для кращої координації у 2007 р. видано заклики для громадського відзначення з нагоди таких річниць: 60-річчя акції “Вісла”, 40-річчя заснування СКУ, 100-річчя народження Романа Шухевича та 65-річчя оформлення УПА (виготовлено Євгеном Чолієм), 350-ліття смерті Богдана Хмельницького та 70-ліття розстрілів у Садермоху. Перші два заклики видані в українській та англійській мовах.

6 березня 2007 р. скотактувався з Віторіо Соротюком з Бразилії у справі передачі «Букварів» на кордоні Бразилії, переданих українцям Бразилії ЗУАДК.

7 березня 2007 р. направлено лист-відповідь українській громаді в Татарстані щодо фінансової підтримки їхньої культурної діяльності. Опісля направлено 1000 кан.дол.

На прохання деяких представників IV хвилі з США і Італії, 9 травня 2007 р. направлено листа до голови Центральної виборчої комісії в справі права на обрання депутатом до ВР громадян України, які впродовж останніх п'яти років тимчасово більшість часу перебувають поза Україною по роботі чи навчанню. 18 травня 2007 р. отримано відповідь, що вказує тільки на виїмки, окреслені у статті 9 «про вибори народних депутатів України», що перебувають на судні, в дипломатичних установах України, у міжнародних організаціях та їх органах, на полярній станції України, у складі формувань Збройних Сил України, дислокованих за межами України.

27 травня 2007 р. на Монреальському кінофестивалі „Єврофест” було висвітлено український фільм „Голод-33”. За дозволом організатори звернулися до мене і я це полагодив.

Оглянув проект документального фільму про Україну 1939-41 рр. та видав листа продуцентам, вказуючи на моральну підтримку та готовність допомогти у популяризації та розповсюдженні.

Багато уваги присвятив координації зусиль потерпілих для внесення обвинувачень в Європейському суді людських прав, зокрема за недослідження вбивств українських активістів у Росії та nereєстрування УПЦКП в Росії. Займався шуканням адвокатів та обговоренням справ з потерпілими.

У випадку новоприбулих в США та Берліні та громади у Владивостоці особисто відповідав на звернення активістів цих громад.

29 серпня 2007 р. подав вияснення ЦВК про списки виборців на міжнародному виборчому окрузі громаді у Чикаго.

4 вересня 2007 р. мав розмову з головою РОДУ при УККА про справу відмови першорядних УКЦ в США і Канаді дозволити на збірку на УГКЦ в Астані, Казахстан. Єдиний Владика Роберт Москаль піддержав цю акцію.

25 вересня 2007 р. одержано повідомлення і запрошення на 100-ліття “Просвіти” в колишній Югославії. Про це написано в жовтневому обіжнику.

25 вересня мав розмову з представником української громади в Кент, штат Вашингтон, а 27 вересня 2007 р. мав телефонічну розмову з генеральним консулом України в Сан-Франциско в справі списків виборців на виборчій дільниці в Кент, штат Вашингтон.

3 жовтня 2007 р. направлено лист до Олександра Шокала, голови “Четвертої Хвилі” в справі спостережень їхніх представників під час виборів.

3 жовтня 2007 р. мав довшу розмову телефонічно про форум українських журналістів та видавців у Європі, що заплановано на 13-14 жовтня в м. Валенсія, Іспанія.

9 жовтня 2007 р. направлено звернення до Людмили Млош, голови Спільки Українців Німеччини в справі листа до Бундестагу щодо резолюції про Голодомор.

Від серпня 2007 р. особливо старався нав’язати контакт з громадою в Азербайджані.

19 жовтня 2007 р. видано звернення з нагоди 75-ліття Голодомору в українській та англійській мовах.

18 листопада 2007 р. у Нью-Йорку відбулась конференція, присвячена 40-літтю СКВУ-СКУ.

Видано заклик у справі побудови УГКЦ в Астані, Казахстан, черед РОДУ при УККА. З цього питання, крім заклику, я особисто скотактував з отцем парохом Степаном Угрином з Астани та головою РОДУ Іваном Буртиком.

14 січня 2008 р. нав’язав нові контакти з українською громадою в Придністров’ї завдяки Кам’янському регіональному Товариству української культури ім. Тараса Шевченка і його голові Миколі Стасишину. Остаточо передано туди ризограф завдяки ЗУАДК.

29 січня 2008 р. на нарадах Екзекутивного комітету вирішено відзначити у 2008 р. наступні річниці: 75-ліття Голодомору, 300-ліття Батуринської трагедії, 90-ліття визвольних змагань і проголошення незалежності, 70-ліття трагічної смерті полковника Євгена Коновальця. 6 лютого 2008 р. видано заклик у справі 300-ліття трагедії в Батурині, що виготовила пані Женья Петрова з нашого торонтонського бюро. 14 лютого видано звернення в справі 70-ліття трагічної смерті полковника Євгена Коновальця, яке виготовив я.

В березні видано заклик в справі 90-ліття проголошення Актів незалежності України, що виготовив Віктор Педенко.

На прохання української громади в Чикаго поцікавився питанням продовження при консульствах України закордонних паспортів українцям, які не конче перебувають на нових поселеннях з легальним статусом. Провів розмови з деякими консульськими службовцями, а також з міністром закордонних справ України. Про це вже було сказано вище.

На прохання канадської частини Світової Ліги Українських Політичних В’язнів контактував з Богданом Качором, головою Ліги, який проживає в США, та розпочав певну співпрацю з членами в Канаді. Треба відзначити, що Богдан Качор надзвичайно сприяв у всіх виясненнях.

14 березня 2008 р. розмовляв телефонічно з Мирославою Роздольською, головою “Нової Хвилі” в США та Богданом Ватралем, президентом Української Американської Кредитової спілки “Самопоміч” у Чикаго в справі фінансової піддержки конференції четвертої хвилі.

Співпрацював і впливав на кредитову спілку “Самопоміч” у Нью-Йорку протягом одного року в справі включення більше жінок і новоприбулих до своїх керівних органів. За пропозицією кредитової спілки “Самопоміч” у Нью-Йорку та у порозумінні з нашими складовими організаціями, подано кандидатів від новоприбулих, зокрема жінок, до керівних

органів нашої найбільшої кредитової спілки в діаспорі. 30 березня “Самопоміч” в Нью-Йорку між трьома членами Ради Директорів обрала новоприбулу жінку.

3 квітня 2008 р. мав зустріч з продуцентом документального фільму про бандуру і Капелю Бандуристів ім. Тараса Шевченка Орестом Сушком та допоміг дещо у фінансуванні проекту.

14 квітня 2008 р. мав телефонічну розмову з секретарем Української Центральної Репрезентації в Аргентині Юрієм Данилишиним у справі комунікації з новим головою і управою та щодо репрезентації «незгасимої свічки» на території Аргентини.

15 квітня 2008 р. зустрівся з президентом Асоціації вихідців з України у США та нав'язав контакти для взаємної комунікації.

30 травня 2008 р. видано поновний Заклик до відзначення 75 ліття Голодомору.

VI. ФІНАНСОВІ СПРАВИ

На початку листопада 2003 р. я виготовив листа до українських фінансових інституцій у США, Канаді і Австралії, дякуючи їм за піддержку у минулому та прохаючи допомоги у майбутньому. Натупні українські кредитівки відгукнулись на наше прохання: Кредитівка “СУМА Йонкерс” - 10,000 ам. дол.; “Будучність” (Торонто) - 5,000 кан. дол.; “Самопоміч” (Чикаго) - 1,000 ам. дол.; “Самопоміч” (Філадельфія) - 1,000 ам. дол.; Українська Національна Кредитівка (Нью-Йорк) - 1,000 ам. дол.; Кредитівка Св. Марії (Торонто) 200 кан. дол.

У травні 2004 р. видано двомовний заклик до Травневої акції авторства Фінансового референта Богдана Федорака. В 2004 р. вперше пророблено заходи через головний український часопис в США “Свободу” провести збірку серед громади в США. Зібрано около 7,000 ам. дол. На цьому місці почуваюся до обов'язку подякувати Українському Народному Союзові за співпрацю.

Згідно з рішенням Ради Директорів, 8 червня 2004 р. відкрито щадниче і чекове конта SKU у федеральній кредитовій спілці «Самопоміч» у Нью-Йорку.

2 жовтня 2004 р. мав зустріч з кредитовою спілкою «Самопоміч» у Клівленді щодо піддержки діяльності SKU.

Під час президентських виборів у 2004 р. мені вдалося через ЗУАДК одержати від анонімного жертводавця 60,000 ам. дол. на покриття коштів міжнародних спостерігачів з східної діаспори. 23 березня 2005 р. направлено листа до анонімного жертводавця, в якому подано розчислення.

24 лютого 2005 р. одержано окрему пожертву 2000 дол. ам. від Української Федеральної Кредитової Кооперативи „Самопоміч” у Філадельфії.

22 березня 2005 р. Екзекутивний Комітет схвалив фінансування проектів рад і комісій SKU на 2005 р. Окремо зазначаю, тому що переважно схвалення фінансування проектів рад і комісій SKU відбувається на осінніх нарадах Екзекутиви кожного року.

31 березня 2005 р. видано у двох мовах звернення Травневої акції, а 14 червня 2005 р. особисто полагоджував справу появи звернення з адміністрацією часопису “Свобода”. Ця збірка через “Свободу” в 2005 р. принесла около 10,000 ам. дол.

5 жовтня 2005 р. відкрив щадниче конто SKU в Українській Національній Федеральній Кредитовій Спілці в Нью-Йорку.

13 жовтня 2005 р. направив електронного листа до голови Союзу Українських Організацій Австралії в справі членських внесків за 2004 і 2005 рр.

13 листопада 2005 р. виготовив листа-прохання фінансової піддержки, який, за підписом моїм та фінансового референта, був розісланий до українських фінансових інституцій США і Канади. Опісля я особисто телефонував до багатьох, що увінчалось позитивними успіхами.

Займався, тобто контактував, з Австралією про виплачення вкладки, а також з Союзом Українців Британії.

Місяць грудень 2005 р. для мене особисто був присвячений фінансові збірці, яка принесла майже сто тисяч доларів канадських в останньому місяці. Це уможливило нам завершити останній рік без дефіциту.

Рівнож нав'язано контакт з справі фінансового навантаження з Бразилією та Аргентиною.

Остаточо у квітні 2006 р. надійшов до нас членський внесок Аргентини, за котрий рік не знаю. Я мусив би глибоко вглянути в архіви, щоби встановити, коли це останньо було.

14 квітня 2006 р. видано заклик Травневої акції у двох мовах. Окремо хочу подякувати наступним часописам за те, що вони дозволили вставити заклик з конвертою до одного числа,

що дало відповідні результати: “Гомін України”, “Новий Шлях”, “Ukrainian News”, “Міст”, “Свобода”, “The Ukrainian Weekly”.

8 вересня 2006 р. на нарадах Екзекутивного Комітету вирішено зліквідувати портфель канадських бондів СКУ, а гроші перекинути в українські кредитові спілки в Канаді. В міжчасі наші заклади перенесено до другої фірми, котра співпрацює з нашими кредитовими спілками в Канаді.

11 вересня 2006 р. направлено листа-підтримку українським кредитовим спілкам в США, на прохання Централі Українських Кооператив Америки (ЦУКА).

3 листопада 2006 р. направлено листи до українських фінансових інституцій в США і Канаді з зверненням про фінансову підтримку. Так само як майже кожного року, фінансові підсумки на кінець листопада 2006 р. вказували на невиконання нашого бюджету, а то і можливість, що рік закінчиться фінансовим дефіцитом. Фактично на 20.11.06 по стороні приходів було тільки 163,180 кан. дол. Деякі члени Екзекутивного Комітету разом з мною приступили до активної збірки в останньому місяці. Ми закінчили рік з приходами в сумі 228,270 кан. дол. Хочу подякувати Євгеніві Чолієві і Олі Даниляк, які зокрема зі мною допомогли досягти цю суму.

40-літній ювілей СКУ та його відзначення в Торонто мало позитивні фінансові наслідки. Сама імпреза в Торонто принесла начисто понад 10,000 дол.кан., а дві українські фінансові інституції, які отримали грамоти від СКУ на бенкеті, «Самопоміч» (Нью-Йорк) та Фундація «Спадщина» банку «Певність» (Чикаго) зложили по 10,000 дол. ам. З нагоди 40-ліття відзначено наступні українські фінансові інституції в США і Канаді за довготривалу матеріальну допомогу СКУ: Федеральну Кредитову Кооперативу «Самопоміч» (Нью-Йорк) та Фундацію «Спадщина» Банку «Певність» (Чикаго) – платиновою грамотою; Федеральну Кредитову Спілку «СУМА Йонкерс», Кредитову Спілку «Будучність» (Торонто) та Федеральну Українсько-американську Кредитову Спілку «Самопоміч» (Чикаго) – золотою грамотою; Українську Народну Касу (Монтреаль), Українську Кредитову Спілку (Торонто) та Федеральну Кредитову Спілку «Самопоміч» (Клівленд) – срібною грамотою; Федеральну Кредитову Спілку «Самопоміч» (Кліфтон, Нью-Джерсі), Українську Федеральну Кредитову Спілку «Самопоміч» (Філадельфія), Українську Федеральну Кредитову Спілку (Рочестер), Кредитову Спілку св. Марії (Торонто) та Кредитову Спілку Св. Йосафата (Торонто) – бронзовою грамотою. Особисто передано грамоти представникам цих інституцій частково під час 40-ліття бенкету в Торонто, 3 березня 2007 р., а частково на нарадах ЦУКА в Клівленді, 8 червня 2007 р.

1 квітня 2007 р. видано заклик у справі Травневої акції СКУ. Травнева акція в США переведена безпосередньо через два часописи “Свобода” і “Америка”, а також наш «Бюлетень», принесла понад 20,000 дол.ам. Це позитивне явище, однак в більшості жертводавці – це старші віком особи, і тому, мабуть, ця форма збірки не дуже перспективна. Особисто я займався збіркою та вложенням приходів на банкові конта СКУ в США.

Питання фінансування діяльності СКУ через європейські громади далі залишається до вирішення. Мої звернення з цього приводу на нарадах Ради Директорів в серпні 2006 р. залишились безуспішними.

Репрезентував СКУ в справі спадку покійного Володимира Скоценя з штату Нью-Йорк. СКУ отримав 3,000 дол. ам. на початку травня 2007 р.

21 серпня 2007 р. прийнято Радою Директорів рішення щодо підписів на інвестиційному портфелі цінних паперів СКУ. На нарадах Екзекутиви в жовтні 2007 р. справу нашого портфеля цінних паперів в Credential Securities передано на розгляд комісії, яку очолив Юрій Даревич.

Як і кожного року, з огляду на небезпеку невиконання бюджету, в листопаді 2007 р. направлено листи-прохання про підтримку до наших фінансових інституцій. Після цього я особисто говорив з президентами чи головами дирекцій цих інституцій. В результаті ця акція принесла за звітний період приблизно 40,000 дол.

3 січня 2008 р. одержано 86,165.46 ам. дол. зі спадку бл. пам. Урсули Балабан з США.

24 січня 2008 р. на англomовне видання книжки-фотоальбому „УПА. Історія нескорених” було направлено електронно 5,000 дол.

29-30 березня 2008 р. вітав загальні збори двох кредитових спілок в США, котрі на протязі останніх десяти років найбільше піддержували фінансово нашу діяльність – “Самопоміч”

(Нью-Йорк) і “СУМА Йонкерс”.

1 квітня 2008 р. вийшов заклик Травневої акції.

18 квітня 2008 р. відвідав кредитові спілки св. Марії і “Союз” в Торонто, щоби подякувати за довголітню піддержку, а 19 квітня на бенкеті в Торонто публічно подякував кредитовим спілкам “Будучність” і “Українській Кредитовій Спілці” в Торонто та Українській Народній Касі в Монтреалі.

6 травня 2008 р. контактував з адв. Ботюком з Торонто в справі спадку Михайла Кузьми, з якого на Світову Українську Фундацію призначено понад півмільйона кан. дол.

Впродовж липня 2008 переговорював з провідними українськими кредитовими спілками у США і Канаді у справі фінансової допомоги для проведення IX Конгресу СКУ.

VII. ПРИВІТАННЯ ТА РЕПРЕЗЕНТАЦІЯ

26 серпня 2003 р. направлено привітання до Спілки Української Молоді в Америці з нагоди відбуття річного здвигу на оселі в Елленвіл, Нью-Йорк.

4 вересня 2003 р. приймав участь у відзначенні дванадцятої річниці незалежності України у приміщенні Постійного представництва України при ООН у Нью-Йорку.

6 вересня 2003 р. направлено привітання до редакції часопису “Свобода” з нагоди 110-ої річниці цього найстаршого у Діаспорі українського часопису.

13 вересня 2003 р. направлено привітання Головній Управі Об’єднання Бувших Вояків Українців у Великій Британії з нагоди їх річного з’їзду.

14 вересня 2003 р. виголосив головну доповідь на святочному концерті у Нью-Йорку з нагоди 12-ої річниці незалежності України.

17 вересня 2003 р. направлено листа-привітання до Шкільної Ради при УККА з нагоди її 50-ліття.

25 вересня 2003 р. дав інтерв’ю на юридичні теми, а також про СКУ Західноукраїнській харитативній фундації екологічної та туристично-освітньої інформації.

26 вересня 2003 р. приймав участь у презентації книжки колишнього міністра ЗС України Анатолія Зленка.

27 вересня 2003 р. вітав святковий бенкет у Торонто з нагоди 60-ої річниці створення Дивізії „Галичина”.

8 жовтня 2003 р. приймав участь у круглому столі „Змагання України до зрілої державності”, влаштованому УККА у Вашингтоні.

16 жовтня 2003 р. направлено привітання з нагоди ювілейного відзначення 70-ліття організації “Український Золотий Хрест” у США.

17 жовтня 2003 р. направлено привітання з нагоди 50-ліття Української Федеральної Кредитової Спілки у Рочестрі, а 1 листопада 2003 р. я особисто вітав ювілейні святкування у Рочестері.

18 жовтня 2003 р. вітав на бенкеті з придбанням нового приміщення Федеральну Кредитову Кооперативу “СУМА Йонкерс”.

20 жовтня 2003 р. дав інтерв’ю газеті “За Вільну Україну” на тему відзначення Голодомору в ООН.

27 листопада 2003 р. спільно з Генеральним секретарем виготовлено Різдвяні привітання СКУ.

23 лютого 2004 р. видано привітання 50-літтю “Шляху Перемоги”.

24 лютого 2004 р. видано привітання учасникам XXVII Крайового З’їзду Спілки Української Молоді у Канаді.

23 березня 2004 р. видано Великодне привітання авторства Генерального секретаря.

25 квітня 2004 р. після перемоги Віталія Кличка я gratулював його телефонічно від імені діаспори, за що він дякував. Опісля з бюро вийшов gratуляційний лист.

13 червня 2004 р. направлено привітання Комітетові відзначення 40-ої річниці пам’ятника Шевченку у Вашингтоні.

17 вересня 2004 р. направлено привітання з нагоди з’їзду Українського Національного Об’єднання, а 18 вересня 2004 р. особисто вітав з’їзд у Торонто.

25 вересня 2004 р. вітав особисто XIX Конвенцію УККА у Філадельфії.

9 жовтня 2004 р. направлено привітання до урочистого святкування 75-ліття Організації Державного Відродження України.

3 жовтня 2004 р. виступав з головною доповіддю на Святі Покрови і ОУН в Клівленді.

13 грудня 2004 р. видано Різдвяне привітання, котре в основному виготовив отець Богдан Чолій, за що ми йому дякуємо.

14 січня 2005 р. направлено листа до Архієпископа УПЦ Канади у Едмонтоні, висловлюючи співчуття з приводу відходу у вічність Митрополита Василя.

27 січня 2005 р. вітав міжнародних спостерігачів з США на прийнятті УККА у Нью-Йорку, було направлено лист-привітання міжнародним спостерігачам з Канади на прийняття КУК, 30 січня 2005 р.

Я особисто висловив піддержку збірковій кампанії Українського Католицького Університету (УКУ).

31 березня 2005 р. видано Великодні привітання українською і англійськими мовами.

4 квітня 2005 р. видано двомовне співчуття з відходом у вічність Святійшого Отця Івана Павла II.

1 березня 2005 р. відбулась конференція в Нью-Йорку з нагоди відзначення 60-ліття Ялтинського домовлення, організована Українським Інститутом Америки та різними американськими організаціями. На жаль, я погодився бути співспонсором конференції, хоча при згоді звернув увагу, що конференція мусить бути критичною. Я не міг особисто взяти участь у конференції, однак, коли я довідався, що її характер в основі хвалив Президента США Рузвельта або вибілював наслідки Ялти, я направив спростування до "The Ukrainian Weekly", вказуючи на історичну дійсність. Лист був опублікований, та не було заперечень з боку читачів часопису.

8 березня 2005 р. року вітав від діаспори українських боксерів Віталія і Володимира Кличків на бенкеті в їх честь, влаштованому Українським Інститутом Америки в Нью-Йорку. Привітання СКУ було поміщене також у пам'ятній книжці свята безкоштовно.

Комісія відзначень медаллю Св. Володимира на пропозицію УККА рекомендувала надати медаль Лідії Крушельницькій, діячці на виховній та культурній нивах в США. Екзекутивний Комітет СКУ схвалив рекомендацію та 21 квітня 2005 р. я мав честь передати відзначення на ювілейному бенкеті у Нью-Йорку.

3 квітня 2005 р. відбувся святковий бенкет СФУЖО з нагоди 120-ліття українського жіночого руху, у якому СКУ представляв Генеральний секретар.

9-10 квітня 2005 р. у Москві та Ольштині відбулися конгреси Об'єднання Українців Росії та Об'єднання Українців Польщі. Бюро СКУ в Торонто направило писемні привітання. На жаль, з огляду на другі зобов'язання, а також віддаль і потребу візи у Росію, я не міг особисто прийняти участь.

27-29 травня 2005 р. відбулися в Торонто з'їзди Ліги Українців Канади та Ліги Українок Канади, на яких СКУ репрезентував перший заступник президента.

9 червня 2005 р. направлено привітання на з'їзд Спілки Українців Португалії.

26 червня 2005 р. брав участь у річних загальних зборах Українського Музею в Нью-Йорку як передсідник зборів.

9 липня 2005 р. був головним промовцем на бенкеті 50-ліття оселі СУМ в Елленвіль, Нью-Йорк.

У вересні 2005 р. направлено привітання з'їздові Союзу Українців Британії, з'їздам Організації Оборони Чотирьох Свобід України і Об'єднанню Жінок Оборони Чотирьох Свобід України та на ювілей Фундації Українського Вільного Університету.

1 жовтня 2005 р. я особисто вітав з'їзди Організації Оборони Чотирьох Свобід України і Об'єднання Жінок Оборони Чотирьох Свобід України.

6 листопада 2005 р. вітав на американській землі на бенкеті з нагоди ювілею Парафії Воснесіння Його Святість Патріарха Філарета.

12 листопада 2005 р. приймав участь у бенкеті в Нью-Джерсі з нагоди 85-ліття Українського Вільного Університету та 40-ліття Фундації УВУ.

13 листопада 2005 р. приймав участь як головний доповідач у відкритті пам'ятника жертвам Голодомору у Віндзорі, Канада.

19 листопада 2005 р. приймав участь у відзначенні Голодомору в катедрі Св. Патрика в Нью-Йорку.

Виготовив привітання на вечерю з Мирославою Гонгадзе, що пані Оля Даниляк відчитала на імпрезі 4 грудня 2005 р.

17 грудня 2005 р. приймав участь в Різдвяній гостині найбільшої української кредитової спілки в діаспорі - "Самопоміч" в Нью-Йорку.

Кілька разів у ЗМІ читав Різдвяний привіт SKU авторства Генерального секретаря.

20 лютого 2006 р. приймав участь у введенні нового єпископа Стемфордської Епархії Преосвященного Павла Хомницького та направив писемне вітання. З цієї нагоди зложив особисту пожертву.

6 квітня 2006 р. приймав участь та вітав українську авіалінію "Аеросвіт" на пресовій конференції про літній графік.

29 квітня 2006 р. мав честь вітати (відеозапис) на прощальному емеритурному вечорі пана Ярослава Чолія, довголітнього директора Української Народної Каси "Дежарден" в Монреалі, яка багато років фінансово піддержувала SKU.

Кілька разів у ЗМІ у квітні 2006 р. читав Пасхальний привіт SKU авторства Генерального секретаря.

23 травня 2006 р. направлено привітання 60-ліття Спілки Української Молоді Німеччини.

4 липня 2006 р. направлено листа до Олега Блохіна, головного тренера, та Андрія Шевченка, капітана збірної України, за успіхи у змаганнях за світову чашу у Німеччині.

15 серпня 2006 р. у Києві вітав наради Світової Федерації Українських Жіночих Організацій.

30 серпня 2006 р. направлено співчуття сім'ї та Об'єднанню Українців Росії у зв'язку з відходом у вічність Олександра Руденка-Десняка.

11 вересня 2006 р. направлено привітання річним загальним зборам Союзу Українців Британії.

24 вересня 2006 р. вітав з'їзд Організації Оборони Лемківщини в США та виголосив доповідь на тему українсько-польських відносин.

21 жовтня 2006 р. мав зустріч з громадою Торонто на актуальні теми.

22 жовтня 2006 р. виступив на святі Покрови в Монреалі.

13 листопада 2006 р. направлено вітального листа до Володимира Кличка з нагоди перемоги в боксі.

2 грудня 2006 р. вітав з 60-літтям Організацію Оборони Чотирьох Свобід України на ювілейному бенкеті.

3 грудня 2006 р. вислано привітання до організації "Український Золотий Хрест" з нагоди відзначення його 75-ліття, у Філадельфії. При цьому прошу вибачення у членок УЗХ, що я не зумів взяти особистої участі, але, на жаль, запрошення прийшло запізно.

Подібно було із запрошенням бути головним доповідачем на відзначенні 22 січня у Торонто, що прийшло щойно 4 січня 2007 р. Я вибачаюсь перед громадою Торонто, але кілька місяців раніше я прийняв друге запрошення на той сам день.

21 січня 2007 р. виголосив доповідь на Святі 22 січня у Чикаго.

3 березня 2007 р. виступив на бенкеті 40-ліття SKU в Торонто.

20 березня 2007 р. видано Пасхальні вітання.

3 квітня 2007 р. видано привітання ініціативи концерту-туру українських зірок в США та надано патронат.

21 квітня 2007 р. брав участь у конференції Союзу Українських Студентських Товариств Америки, що відбулося при Ратгерському університеті в Нью-Джерсі, де виступав на тему „Світові справи для українських студентів США”.

26-29 квітня 2007 р. брав участь у відзначеннях 60-ліття акції „Вісла” у Перемишлі. До речі, за тиждень раніше я скотактувався з Дмитром Павличком, головою УВКР, щоб спільно брати участь. У підготовці до самих відзначень, перебуваючи в Україні, виступав кілька разів перед ЗМІ для популяризації цієї великої річниці.

Впродовж березня і квітня 2007 р. я зустрічався кілька разів з представниками нової організації „Нова Українська Хвиля” в справі підтримки її діяльності, а також підготовки її статуту.

25 березня 2007 р. очолював номінаційну комісію федеральної Кредитової Спілки "Самопоміч" в Нью-Йорку, де активно працював над включенням жінок і представників нової хвилі у дирекцію цієї інституції.

1 червня 2007 р. направлено привітання на IX Світовий Конгрес Русинів у Румунії.

7 червня 2007 р. мав зустріч з Преосвященним Робертом Москалем УКЦ в Клівленді.

7 червня 2007 р. виступив перед громадою Клівленду (розповів про діяльність СКУ).

8 червня 2007 р. вітав і нагороджував грамотами українські кредитові спілки в США на річному з'їзді Централі Українських Кооператив Америки в Клівленді.

8 червня 2007 р. направлено листа до СФУЖО, подаючи згоду бути достойним гостем, членом почесної президії та доповідачем на IX Конгресі СФУЖО, запланованого на 15-17 серпня 2007 р. в Києві, а також привітання до конгресової книжки.

24 червня 2007 р. вислано привіт до конгресової книжки Конгресу Українців Канади.

26 червня 2007 р. направлено привітання ювілейній Міжкрайовій пластовій зустрічі.

15 липня 2007 р. направлено привітання Приятелям УПЦКП в Торонто.

19 липня 2007 р. мав зустріч з представниками Всеукраїнського Євангельського Баптистського Братства.

8 серпня 2007 р. відвідав табір Спілки Української Молоді в Чернігівській області України.

11 вересня 2007 р. виготовив вступне слово до видання «Світу Успіху» «Українського цвіту по всьому світу».

2 жовтня 2007 р. направлено привітання з нагоди 75-ліття Українського Національного Об'єднання.

4 жовтня 2007 р. направлено привітання “Просвіті” в Сербії з нагоди 100-ліття “Просвіти” в колишній Югославії.

4 жовтня 2007 р. направлено привітання Європейському форуму видавців і журналістів в Валенсії, Іспанія.

4 жовтня 2007 р. направлено привітання III З'їзду українців Південної Америки.

14 жовтня 2007 р. виголосив доповідь на святі 65-ліття УПА в Клівленді.

16 жовтня 2007 р. направлено привітання Патріархові Філарету з нагоди його візиту до Української Автокефальної Церкви Святої Тройці Київського Патріархату в Огайо, США.

21 жовтня 2007 р. приймав участь у центральних відзначеннях 65-ліття УПА громадою США, що відбулося у Нью-Йорку.

27 жовтня 2007 р. виступив перед громадою м. Торонто з доповіддю на тему: „Правозахист української людини і народу”.

27 жовтня 2007 р. вітав голову дирекції кредитівки “Будучність” Теодозія Буйняка з його 80-літтям.

28 жовтня 2007 р. вітав капелу бандуристів ім. Тараса Шевченка на їх концерті в Торонто.

8 листопада 2007 р. направив привітання XVII Конгресу Українців Аргентини.

17 листопада 2007 р. брав участь у поході та соборній відправі у Нью-Йорку з нагоди Голодомору. Після відправи у катедрі виголосив коротке слово.

Різдвяний привіт був виготовлений Генеральним секретарем. Кількаразово у різних варіантах я читав його для українського радіо.

15 грудня 2007 р. брав участь у Різдвяній зустрічі кредитівки “Самопоміч” у Нью-Йорку.

26 грудня 2007 р. працював на похороні бл. пам. Лева Футалу, голову Світового Товариства Бувших Вояків УПА.

7 лютого 2008 р. направив лист-співчуття дружині та дочці бл. пам. Лева Добрянського, колишнього Президента УККА.

11 лютого 2008 р. направлено привітання до конвенційної книжки Союзу Українок Америки.

28 лютого 2008 р. брав участь у похоронних відправах у Вашингтоні колишнього Президента УККА і господаря Першого СКВУ бл. пам. Лева Добрянського.

12 квітня 2008 р. вітав Блаженнішого Патріарха УГКЦ з нагоди 75-ліття від дня народження та 50-ліття священства на бенкеті в Нью-Йорку. Також направлено письмове привітання йому в Київ.

18 квітня 2008 р. приймав участь у церемонії передачі незгасимої свічки та відкриття виставки Голодомору в міській раді Торонто.

19 квітня 2008 р. вітав з'їзди Ліги Українок та Ліги Українців Канади в Торонто.

24 травня 2008 р. приймав участь і вітав XXVIII Конвенцію Союзу Українок Америки у Детройті.

1 червня 2008 р. виступав в Чикаго на Святі героїв, влаштованому “Помаранчевою Хвилею”.

5 липня 2008 р. вітав Здви́г Спілки Української Молоді у Великій Британії.

11 липня 2008 р. приготував Привітання сімнадцятої річниці Незалежності України.
Багаторазово давав інтерв'ю для телебачення, радіо, часописів, інтернету та різних засобів масової інформації в діаспорі та в Україні про діяльність СКУ та на різні актуальні теми.

VIII. НАРАДИ КЕРІВНИХ ОРГАНІВ

27 вересня 2003 р., 1 травня 2004 р., 31 липня 2004 р., 18 вересня 2004р., 9 жовтня 2004 р., 6 листопада 2004 р., 5 грудня 2004 р., 19 березня 2005 р., 17 вересня 2005 р., 9 грудня 2005 р., 15 квітня 2006 р., 2 червня 2006 р., 5 липня 2006 р., 8 вересня 2006 р., 1 грудня 2006 р., 11 січня 2007 р., 2 квітня 2007 р., 11 травня 2007 р., 26 червня 2007 р., 18 серпня 2007 р., 29 січня 2008 р., 2 травня 2008 р. і 11 липня 2008 р. відбулися наради Екзекутивного комітету. В останніх двох роках наради Екзекутивного комітету відбувались виключно телеконференційно. Хотів би на цьому місці сказати, що я не був великим прихильником такого роду нарад. Однак переконався, що наради є надзвичайно ділові (стараємось обмежити до двох годин) і корисні (порушуємо тільки біжучі справи, тобто без довгих аналізів), а також далеко менш коштовні, чим коли б ми з'їжджалися.

6 грудня 2003 р., 7 лютого 2004 р., 4 червня 2004 р., 9 жовтня 2004 р., 5 лютого 2005 р., 4 червня 2005 р., 22 жовтня 2005 р., 11 лютого 2006 р., 21 жовтня 2006 р., 3 березня 2007 р., 27 жовтня 2007 р. і 1 березня 2008 р. відбулись наради Екзекутиви.

4-5 червня 2004 р. в Торонто, 17-18 серпня 2005 р. в Харкові, 21-22 серпня 2006 р. у Києві і 20-21 серпня 2007 р. в Донецьку відбулися річні збори Ради Директорів СКУ.

26 червня 2007 р. я попросив голову Комісії Людських і Громадянських Прав скликати окремі наради комісії, на яких розглядалися можливості порушення справ в Європейському суді людських прав.

4 березня 2007 р. і 20 квітня 2008 р. відбулися наради Міжнародного Комітету Голодомору в Торонто, а 25 серпня 2007 р. у Києві.

IX. КОМУНІКАЦІЯ

Від вересня 2003 р. до липня 2007 р. кожного місяця виходив обіжник СКУ українською і англійською мовами. Від серпня 2007 р. по сьогодні, останнє число з серпня 2008 р., обіжник СКУ виходить тільки українською мовою. Причини цієї зміни - це труднощі у перекладі. На мою думку, у майбутньому потрібно знову видавати двома мовами. До речі, є прохання видавати ще і іспанською мовою.

Завдяки нашому бюро в Торонто за звітний час видано десять чисел „Бюлетеня” з зими 2003-2004 рр. до весни 2008 р.

За редакцією нашого бюро в Торонто, а також Генерального секретаря Віктора Педенка та бувшого Генерального секретаря Ярослава Соколика вийшли два збірники VII і VIII Конгресу СКУ на диску.

Завдяки спільним зусиллям та за допомогою першого заступника президента Євгена Чолія та голови КУМО Андрія Бігуна після подання нами додаткових інформацій про користування нашою назвою згідно зі звичаєвим правом, що ми зробили 11 жовтня 2003 р., нам вдалося виграти у Світовій організації інтелектуальної власності наш веб-сайт. Рішення датоване 26 жовтня 2003 р. (рішення долучається). Сьогодні ми є власниками трьох адрес: Ukrainian World Congress.org, Ukrainian World Congress.net and Ukrainian World Congress.com.

Щодо нашої сторінки на Інтернеті, просимо шановних делегатів самим відповісти, чи сторінка достатньо інформує про діяльність СКУ і наших громад у світі. Треба однак пам'ятати, що ми в силі помістити тільки те, що до нас приходить. Сторінка виходить і усучаснюється виключно завдяки нашому бюро у Торонто. Я особисто позитивно оцінюю це наше обличчя - вікно для світу. Просимо Вас подати свою оцінку.

X. РІЗНЕ

Хоча згідно з Статутом СКУ нагляд над бюро СКУ в Торонто тримає не Президент, а Генеральний секретар, інколи Президент діє в цих справах також, зокрема коли вони мають юридичний характер. Ось тому 1 жовтня 2003 р. я простудіював договір щодо нашого приміщення у Торонто та подав Генеральному секретареві свої завваги та професійну опінію.

Разом з Генеральним секретарем зредагував резолюції VIII Конгресу СКУ.

5 листопада 2003 р. направив листа до ньюйоркського часопису “Daily News”, вказуючи, що Віталій Кличко українець.

У зв'язку з поновним намаганням Світового Юдейського Конгресу та Центру Симона Візенталя видворити Богдана Козія з Коста Ріка та передати його цим разом для суду у Польщі, направлено листа до міністра публічної безпеки Коста Ріка, вказуючи на неправильність цих заходів.

4 лютого 2004 р. направив листа від себе як Президента СКУ до “The New Times” та Антидефаматорної Ліги в справі образливого коментаря Екзекутивного директора Ліги про Голодомор. Цитую з мого листа:

“In 1932-33 seven million Ukrainian men, women and children perished in a Soviet policy-directed Famine engineered by the Communist regime to obliterate Ukrainian nationalism and opposition to collectivization. Abraham Foxman’s suggestion in response to Mel Gibson’s reference to the Famine when speaking on the Holocaust, that this was merely a famine, is insensitive ignorance or heinous intentional denial. Either way his lack of sensitivity to the suffering of others results in resentment. Unfortunately, often people like Mr. Foxman then respond to this resentment, simplistically, by labeling it anti-Semitism. Thus Mr. Foxman and the Anti-Defamation League are more the problem rather than the solution”.

13 лютого направлено листа до “Sports Illustrated “ від мене особисто, реакція на статтю про чемпіона боксу Ленокса Льюїса, де названо Віталія Кличка росіянином. В моєму листі я вказав на українське походження Кличка та стримав мою передплату у всіх журналах видання і Time Warner Cable. Хоча ніколи не появилось перепрошення чи спростування даної статті, кілька тижнів пізніше появилася стаття в тому самому журналі про братів Кличків, де що друге речення вказувало на їхнє українське походження.

До мене звернулася кореспондентка українського тижневика “Кореспондент” подати імена осіб українського походження, котрі вважаються визначними у чужому довіклі. Я звернувся з цим питанням до наших крайових центральних репрезентацій. На жаль, тільки Польща, Греція і Вірменія відгукнулись на моє прохання.

8 червня 2004 р. направлено електронно листа до телекомпанії «OMNI» відносно їхньої програми «Світогляд» в Торонто з зажаданням щодо скривленого репортажу про моє листування до членів Конгресу США напередодні прийняття ними резолюції щодо президентських виборів в Україні.

3 серпня 2004 р. направлено офіційне запрошення для одержання канадської візи видавцеві економічної книжки Віктора Ющенка. Ця книжка лежить на складі СКУ.

Згадую про мою реакцію на публікацію у журналі “Критика”, що, я вважаю, очорнюючою статтею проти ОУН-УПА, написану проф. Ярославом Грицаком, котрий викладає не тільки у Львівському університеті, але є членом Сенату УКУ та професором українських студій у Колумбійському університеті. У цій справі я мав окрему телефонічну розмову з проф. Грицаком, де я пропонував йому зрезигнувати як з Сенату УКУ так і з Колумбійського університету. Коли професор Грицак відмовив, я направив 26 жовтня листа з вирізками його статті до Патріарха Любомира Гузара, а копію до Ректора УКУ отця доктора Бориса Гудзяка. Патріарх Любомир відповів листовно 10 листопада, фактично незрозуміло. Рівнож я порушував цю справу з членами нашої Екзекутиви та речниками українських фінансових інституцій, котрі фінансують українській студії у Колумбійському університеті. Мене заскочило, що фактично спершу не було реакції на цю справу від церкви та від громади, як членів нашої Екзекутиви, так і наших фінансових інституцій. Вирішено цю справу передати до Світової Наукової Ради для організування конференції про УПА. УКУ у відповідь включив курс про УПА у свій курикулум, що викладав відповідний позитивно наставлений до історії УПА професор. На жаль, Світова Наукова Рада СКУ не влаштувала конференції.

У вересні 2005 р., за власним підписом без фірми СКУ чи моєї позиції президента СКУ, я направив листа до “The Ukrainian Weekly” в справі статті-аналізу української громади в США Тарасом Кузьо та Орестом Дейчаківським, де я не відповідав на їхні роздуми, а прямо заявив, що вони не компетентні до такої аналізи. Лист був поміщений.

Одержав прохання розповсюдити англomовне видання книжки Петра Кардаша “Злочин” на терені США, що я погодився зробити.

28 листопада 2005 р. відповів на зв'язок пана Сергія Ціпки з Канадського Інституту Українських Студій при Альбертському університеті в справі студії української діаспори.

7 грудня 2005 р. направлено електронного листа до сина пана Миколи Василика, який був задержаний американською поліцією у зв'язку з його депортацією, повідомляючи про наш намір порушити це питання перед Білим Домом, рівночасно повідомляючи Комісію людських прав ООН і Організацію Безпеки і Співробітництва Європи. Оскільки ця справа затихла і пан Василик опинився вдома, родина просила це питання далі не порушувати.

Вийшло україномовне видання книжки „Наташа” Віктора Малярика, в чому фінансово сприяв Світовий Конгрес Українців.

11 вересня 2006 р. листом привітали намір людини, внука останнього Гетьмана Павла Скоропадського, який хоче поселитися в Україні, однак заявили, що будь-якої іншої підтримки ми не спроможні давати.

У листопаді 2006 р. за своїм власним підписом я направив листа до редакції “Томону України” щодо редакційної статті про виступ Прем'єр-міністра В. Януковича в справі НАТО.

У грудні 2006 р. виготовив звідомлення про СКУ до програми 40-ліття.

Упродовж звітнього періоду кілька разів писав статті на різні теми, напр. про приїзд Віктора Януковича, церковні справи, розпуск Верховної Ради Президентом України в березні 2007 р., відзначення 100-ліття народження сл. пам. Романа Шухевича тощо, на які фактично повинно було появитися становище СКУ. Робив це тому, що у нас інколи важко було знайти узгодження. Ми різні люди. Однак, на мою думку, потрібно знаходити спільну мову у принципових справах. СКУ не сміє стояти осторонь, коли довкола нас відбуваються події, що суперечать нашим основним засадам. Однак у кожному випадку, коли я писав особисту статтю чи виступав перед ЗМІ, робив це під власним підписом та вислав до преси особисто. Отримав листа від пані Орісі Сушко, Президента нашої складової центральної репрезентації Конгресу Українців Канади, де запропоновано мені при кожному випадку, де я висилаю до преси статтю, яка не є узгоджена, „просити редакцію часопису подавати замітку, в якій би наголошувалось на тому, що стаття відображає виключно Ваші особисті думки”. Відповідаю, що це я і роблю. Однак краще, коли б ми відчували на собі тягар громадської національної відповідальності та готували становище СКУ у справах, де цього вимагають обставини. Наскільки ми проблематичні у цьому, можна навести приклад, що нам було важко узгодити навіть листа до Київської міської державної адміністрації в справі перейменування вулиці чекіста Мойсея Урицького на вулицю Митрополита Василя Липківського. Остаточного це питання узгоднили.

17 квітня 2007 р. ознайомився з обіжним листом від Європейського Конгресу Українців у справі їхнього прохання отримати статус міжнародної неурядової організації при Раді Європи та доручив торонтському бюро направити як зразок наше подання для отримання подібного статусу при ООН.

У звітньому часі активно займався збіркою фондів, а також дораджував у підготовці в Україні художнього фільму про Слугу Божого Кир Андрія Шептицького.

Разом з Світовою Радою Суспільної Служби працював над поодинокими випадками допомоги потребуючим та влаштуванням переселення, напр. одного нашого діяча з Білорусі в Україну.

Прийняв запрошення від Міжнародного інституту освіти, культури та зв'язків з діаспорою при Національному університеті „Львівська політехніка” бути членом оргкомітету Другої міжнародної науково-практичної конференції „Діаспора як чинник утвердження держави Україна у міжнародній спільноті”, що відбувся 18-20 червня 2008 р. у Львові. Виготовив статтю для конференції.

Настирливо, хоча безуспішно працював над відзначенням Президентом України бл. пам. Григорія Китастого з нагоди 100-ліття його народження. 1 листопада 2007 р. у цій справі на ім'я Президента України було направлено лист (крім офіційних шляхів, було використано приватні), однак відповіді немає.

На прохання Аркадія Шелеста, голови Саратовського земляцтва українців Поволжя, звернувся до Об'єднання українців Росії у справі відзначення репресованої членкині ОУН-УПА Віри Федорівни Жушман. У зв'язку з відсутністю відповіді передав це питання на розгляд нашої комісії по відзначенню медаллю Св. Володимира.

22 лютого 2008 р. зустрівся з представником каналу “ІНТЕР” у справі документального фільму про Голодомор.

У зв'язку з відсутністю представника нашого торонтського бюро на нарадах Екзекутивного комітету в Києві, під час поїздки автобусом до Донецька 18-19 серпня 2007 р. виготовив протокол.

Аскольд Лозинський, президент

Додатки:

АВСТРІЯ

У ході кампанії по виборах Президента України 2004 року помітну активність проявили деякі з новоприбулих до Австрії українців. Вони проводили передвиборчу агітацію серед менш активних земляків, закликаючи їх йти голосувати та поповнювати списки виборців. Для недопущення махінацій під час самих виборів у виборчій дільниці при українському посольстві в Австрії було зареєстровано групу спостерігачів за ходом виборчого процесу. Кілька чоловік поїхали спостерігачами до України. Після того, як другий тур виборів в Україні та у багатьох країнах Діаспори пройшов з грубими порушеннями, українці в Австрії активно виявили свою незгоду. У самому Відні було проведено чотирнадцять маніфестацій протесту проти фальсифікації виборів та на підтримку Ющенка. Ці маніфестації спочатку носили майже стихійний характер, проте вже через кілька днів проводилися організовано.

Після перемоги Помаранчевої революції не хотілося втратити взаємний зв'язок. Ініціативна група висунула пропозицію створити офіційне об'єднання українців в Австрії. Українців, які підтримували цю ідею, було скликано на установчі збори. На зборах було одноголосно вирішено створити офіційну структуру, яка б об'єднала проживаючих у Австрії українців та всіх небайдужих до України людей. До списків членів зголосилося близько двісті п'ятдесяти осіб (у багатьох випадках фактично родин). Було вирішено офіційно зареєструвати цю організацію під назвою Українська Громада Австрії. Одночасно терміном на два роки було вибрано правління громади. Формальна реєстрація, тобто отримання статусу юридичної особи у Республіці Австрія, завершилась у березні 2005 року.

Згідно з прийнятим статутом, цілями громади є розширення та підтримка мережі зв'язку українців, що проживають у Австрії, допомога у їхній інтеграції в австрійське суспільство та боротьба з асиміляцією, обмін корисною інформацією, підтримка будь-яких форм духовного, економічного, суспільного, культурного, спортивного та наукового життя австрійських українців, репрезентація та зміцнення позитивного іміджу України в Австрії та у світі.

За кілька місяців існування громадою було організовано та проведено Віденський бал громади, періодичні зустрічі з варениками, святкування офіційної реєстрації громади. Студенти провели зустріч з лікарем Президента Ющенка, паном Копраном, організували молодечу вечірку. У співпраці з Австрійською службою телебачення було знято та показано по центральному телеканалі короткий фільм про виникнення та життя громади. Наразі плануються курси німецької мови для новоприбулих та курси комп'ютерної грамотності. Передбачено проведення вечорів, присвячених пам'ятним подіям та відомим особам України. Найбільшою перешкодою для проведення цих та інших заходів нині є відсутність власного приміщення.

У суботу, 9 квітня 2005 р., Президент Світового Конгресу Українців, Аскольд Лозинський, зустрівся з правлінням громади на чолі з Інною Чорненькою, новоприбулою з Києва. В ході тригодинної бесіди було обговорено пропозицію СКУ нав'язати контакти з новою організацією. Було визначено поля можливої співпраці як у площині консультативної підтримки, так і у суспільній службі - зокрема виділення одноразової матеріальної допомоги найбільшій новоприбулим. Президент СКУ говорив про можливість прийняття представників УГА до офіційної делегації СКУ при Організації Об'єднаних Націй у Відні. Також обмірковували різноманітні проблеми та потреби українців у Австрії: потребу інтенсивнішої співпраці з Греко-католицькою парафією Св. Варвари у Відні, яка вже часто підтримувала громаду та налагодження співпраці з українським посольством у Австрії. Мова йшла про можливості підтримки СКУ українців Австрії у питаннях впливу на державні служби Австрії через урядові кола України та інших держав, а також через міжнародні організації і структури, про спільне

вивчення австрійського законодавства на предмет розв'язання проблем офіційного статусу українців в Австрії, про можливу матеріальну підтримку для реалізації конкретних проектів Громади.

Вислухавши Президента СКУ та подавши свою інформацію, правління громади вирішило застановитися над питанням розвитку зв'язків з СКУ та з світовим українством у діаспорі. Отож починаємо! Що з цього буде? Попрацюємо - побачимо!

АРГЕНТИНА

Від 4 до 10 травня 2005 року Президент СКУ відвідував українські громади Аргентини, де проживає коло 250,000 етнічних українців, зорганізованих в організаціях "Просвіта", "Відродження", Пласт, СУМ, Православне Братство і ін. При Українській Католицькій Церкві (УКЦерква) формально немає мирянських структур, хоча в більшості є католики. Географічно громади знаходяться в Буенос-Айресі та околицях (місто Беріссо), а найбільше сконцентровано у провінції Місіонес, в таких місцевостях як Посадас, Апостолес, Обера і інші. У Місіонес організації діляться по містах: в Посадас: 27 серпня (в честь перших емігрантів, котрі прибули 27 серпня 1897 року), в Апостолес: Аргентинсько - Український Соціальний Клуб (колись "Просвіта"), в Обері - Українська Громада в Обері і Колоніях. В міру можливостей координує діяльність цих світських установ Українська Центральна Репрезентація (УЦР), очолена Юрієм Іваником та головою і заступником її Головної Ради Дмитром Грабарем і Юрієм Данилишиним.

Найбільшою проблемою є асиміляція, зокрема невживання української мови в коженденних відносинах, а інколи навіть у формальних форумах. Також бракує новоприбулих емігрантів з України, які начисляють заледве 5,000 (було 10,000 але виїхали в країни кращого фінансового стандарту). Доволі поважним спричинником останнього явища є економічна нестабільність, спричинена корупцією, хоча в основі Аргентина - надзвичайно багата країна у природних багатствах, сільськогосподарських продуктах та енергії. Президент СКУ відбув цікаві зустрічі з громадськими установами, а також з єпископом УКЦеркви Кир Михайлом Микицеєм, послом України Олександром Никоненком, міністром еміграції Аргентини д-ром Рікардо Родрігесом, різними інтендантами і представниками провінційних та місцевих структур. Розмови концентрувались над піддержкою українських громадських структур, збільшення торгового обігу, взаємного безвізового режиму та пошанування наукових дипломів України та Аргентини.

У провінції Місіонес провідну роль відіграє УКЦерква та зокрема отці та сестри Василяни, а інколи сестри Службениці. В додатку надзвичайно потужні комерційні підприємства, власниками яких є українці, наприклад Розамонте в Апостолес, а також Кооператива тютюну Місіонес в Обері надають велику допомогу місцевим громадам. Координатором дій в цій провінції є журналіст Юрій Баланда з Посадасу, заступник голови УЦР на область Місіонес. В майже кожній громаді працюють аматорські фольклорні ансамблі танцю, бандури, співутощо.

Для українців в Аргентині конечним є нав'язати контакт, зокрема електронно з українськими громадами світу для взаємного користування українською мовою. Рівнож важливою була б допомога молодечим організаціям, зокрема виховним персоналом, що остаточно заживіє молодше покоління в існуючі структури. Заложені структури сильно вкорінені та можуть служити основою в майбутньому, однак потрібно українізації. Також потрібно зрушити мирянський рух в УКЦ. Під час свого перебування Президент СКУ зложив квіти перед пам'ятником Тарасу Шевченку в Буенос-Айрес, а також зложив скромні пожертви на потреби католицької катедри і православної церкви в Буенос-Айресі від Злученого Українсько-Американського Допомогового Комітету.

БРАЗИЛІЯ

Від 11 до 15 травня 2005 року Президент Світового Конгресу Українців відвідував українські громади у Бразилії. Візит розпочався участю Президента СКУ у першому в історії Конгресі Українців Бразилії, Аргентини і Парагваю в Фос де Іквасуд. В Конгресі взяло участь близько сімдесяти делегатів від цих країн. Звітували Віторіо Соротюк від Бразилії, Юрій Данилишин від Аргентини і Михайло Худик від Парагваю. Крім Президента СКУ, Конгрес вітали Преосвящений Владика Іфраїм Кривий від Української Католицької Церкви (УКЦ) та

отець протопресвітер Микола Мелуш від Української Автокефальної Православної Церкви (УАПЦ) (у злуці з Вселенським Патріархом) і Посол України у Бразилії Юрій Богаєвський. Конгрес продискутував та вирішив перевести спільні акції відмічення надходящої 75-ої річниці Голодомору парламентськими резолюціями, відбуті спільний конгрес молоді, серйозно поставитись до питання включення української мови у громадське життя та виховання молоді та протидію асиміляції.

Після Конгресу Президент СКУ відвідав громади у Прудентополісі та довколишніх селах (колоніях), а також Ітарі, Куритибі та Сао Паоло. В загальному українців в Бразилії начисляють майже пів мільйон. Громади відзначаються давністю (перші поселенці прибули в 1891 році), надзвичайно розвиненою інфраструктурою (посідаючи цінні будівлі, підприємства), блискучою зоорганізованістю зокрема УКЦ, в якій провідну роль відіграють отці Василяни та сестри Службениці. Для прикладу у Прудентополісі та його околицях існує понад тридцять українських католицьких церков, семінарія, монастир, друкарня, інтернат, музей, культурний центр, школа, пам'ятник Тарасові Шевченкові. Тут велику жертвенність проявили українці США і Канади, а особливо Злучений Українсько-Американський Допомоговий Комітет (ЗУАДК) підтримуючи земельний проєкт, що уможливив українським селянам в околиці Прудентополісу закупити пайки землі для власного господарства. По селах працюють українські кооперативні асоціації для кращого господарювання. Зв'язки з місцевою владою надзвичайні оскільки українці становлять сімдесят відсотків населення Прудентополісу. Подібна політична ситуація в Ітарі та Куритибі. Поважні здобутки українських церков та народних домів чи будинків культури, а також існує меморіал в Куритибі відмічення першого поселення.. До речі крім зустрічі з Владикою Кривим на конгресі, Президент СКУ в Куритибі зустрів Владика УАПЦ Єремія та консуля України в Куритибі Олександра Маркова, а також зустрівся з членством Союзу Українців у Бразилії, молоддю осередку культури Полтава та з Товариством Прихильників Української Культури. Майже сімдесят відсотків українців в Бразилії проживають у Прудентополісі, Куритибі та Ітарі, що належать до штату Парана. В Сан-Паоло, другому найбільшому місті в світі, проживає близько двох тисяч українців, які мають окремий культурний центр та церкви обох традиційних віросповідань. Тут відбувається праця, зокрема з молоддю. Найбільшою проблемою громади у Бразилії є брак користування українською мовою.

Під час свого перебування Президент СКУ зложив квіти біля пам'ятника Шевченкові у Прудентополісі та Куритибі, а також передав пожертву від ЗУАДК на руки отця Мелетія Кравчука, Пароха УКЦ у Прудентополісі.

ВЕЛИКА БРИТАНІЯ

Від 28 червня до 5 липня 2008 р. Президент СКУ перебував у Великій Британії у зв'язку з відзначенням там 75-ої річниці Голодомору та передачею Незгасимої свічки. Фактично Президент СКУ супроводжував свічку від її першого прийняття в Лондоні з рук Посла України в Аргентині до передачі Послу України і Голові громади у ВБ до її від'їзду у Швецію.

Подорож включала такі місцевості: Лондон, Ковентрі, Дарбі, Барнзлі, Кітлі, Брадфорд, Рочдейл, Аштон, Стокпорт, Манчестер, Единбург, Глостер, Челтенгам, Ноттінгам і оселя Спілки Української Молоді Тарасівка з нагоди Здвигу СУМ та 60 ліття СУМ у ВБ. Переважно відзначення відбувалися при міських ратушах або при домах СУБ-у. У Лондоні відзначення відбулося в Українській Католицькій та Православних катедрах, а також у Вестмінстер – Парламенті Великої Британії і в Лондонській міській асамблеї. У столицях Шотландії та Валії (Единбурзі і Кардіфі) відзначення відбулося у національних асамблеях.

Місцева преса, як і місцеві політики, прихильно ставились до подій. Також були випадки, коли члени Парламенту Великої Британії брали участь у місцевих відзначеннях, а біля десятка членів Парламенту були присутні у Вестмінстері. У кожній події брав участь Посол України у ВБ Ігор Харченко або його представник відносно високого рівня. В Единбурзі активно співпрацював та виступав Генеральний консул України Богдан Яременко. Також в багатьох місцевостях була присутня Маргарет Кулі, племінниця відомого журналіста Гарет Джонса, який писав про Голодомор ще у тридцятих роках.

Завершення відзначення 75-ої річниці Голодомору заплановане у Лондоні, у Вестмінстер Голі 22 листопада ц.р. До цього часу, попри те, що правдоподібно Парламент ВБ не

схвалить резолюції про Голодомор, громади українців старатимуться, щоб подібні резолюції були прийняті у національних асамблеях Шотландії і Валії, а також радами різних місцевостей.

Цілістю програми займався Союз Українців у Великій Британії (СУБ), що є центральною репрезентацією українців у ВБ та координує на сьогодні 46 громад у ВБ. Це надзвичайно поважна структура, яка була заснована після війни у сорокових роках особливо українськими вояками Дивізії "Галичина". При оптимістичному обчисленні кількість українців у ВБ разом з новоприбулими становить мабуть, трохи більше ніж п'ятдесят тисяч. Але успіхи великі, зокрема тому, що завжди панувала зорганізованість, фінансовий хист і дисципліна, а також самопосвята і відданість. Все ж таки це число слід розуміти у контексті впливу на державу, що має шістьдесяти-мільйонне населення. Тому конкретні впливи на британське суспільство, а в тому числі і на політику ВБ складне.

СУБ та його проводові належить велике признание не тільки за бездоганну підготовку у проведенні акції "Незгасима свічка", але й за більше ніж шестдесятилітню діяльність.

ЕСТОНІЯ

Від 30 червня до 2 липня 2004 р. Президент Світового Конгресу Українців перебував у Естонії, у місті Таллінні, а також відвідав Український центр у містечку Маарду у товаристві голови Конгресу Українців Естонії (КУЕ) Віри Коник. За офіційними поданнями, в Естонії проживає около 30 000 українців, влаштованих у кількох осередках та навіть крайових організаціях, з центральною репрезентацією КУЕ. До цієї громади входять старші і молодші, інтелігенти, художники, професійні люди. На зустріч приїхали представники майже всіх осередків та організацій.

До значної міри центром українського життя у Таллінні є Українська Греко-Католицька Церква з довколишнім об'єктом, що включає музей, монастир тощо, до якого заходять не тільки українці, але також туристи міста. До розбудови цього Українського культурного центру спричинились урядові кола Естонії, Міністерство культури, бюро міністра народонаселення та міська адміністрація Таллінна, німецька католицька церква та навіть обласна адміністрація недалекої Івано-Франківщини в особі її голови Михайла Вишиванюка. До речі, в інших осередках, напр. Маарду, громада знаходиться у надзвичайно влаштованому центрі та посідає велику культурну та освітню діяльність як з старшими, так і з молоддю.

Тому що програму візиту Президента СКУ виповнювали на високому рівні зустрічі з естонською владою, в міністерствах культури, закордонних справ, бюро міністра народонаселення тощо, а також широко подавала естонська медія, слід проаналізувати причини такого зацікавлення. Естонія - це маленька держава, яка не досягає у цілому 1.4 мільйон населення. Після росіян, українці наступна по величині національна меншина. Позитивне наставлення до естонської мови і умов громадянства з боку українців сприяє естонській потребі інтегрувати своє населення у державу, котру не зовсім сприймають росіяни Естонії чи імперії. До речі, сама Україна становить головну запоруку проти можливого російського реваншу чи месіанізму, і тому політика Естонії влаштована на інтегрування України у західні структури, напр. НАТО і ЕС з метою зберегти її від російського впливу. Як відомо, Естонія недавно стала членом НАТО і ЕС.

Українська зорганізована громада, а також посольство України працюють більш ніж задовільно. В обох випадках відчувається не тільки національна зрілість, але також і відповідний інтелектуальний рівень та професійність. Співпраця між зорганізованими громадськими структурами та посольством обопільна та бездоганна.

ІСПАНІЯ

З 8 до 12 березня 2006 року Аскольд Лозинський, Президент Світового Конгресу Українців, відвідав українські громади Іспанії. Феномен життєдайності української громади у Іспанії не є цілком новим явищем, але на сьогодні кількісний склад громади ще не визначений. Після Другої світової війни тут осіло зовсім небагато українців. На сьогодні ж їх кількість сягає чотирьохсот тисяч (за словами лідерів української громади, на території Іспанії проживає близько шестисот тисяч). Проте лише двадцять п'ять відсотків з них перебувають на території

цієї країни легально. Найбільша концентрація української еміграції в містах Мадрид, Валенсія, Мурсія, Аліканте, Севілья та Вілларобрето.

Крім зростаючих торгових відносин (минулого року товарообіг між Україною та Іспанією перевищував один білльон доларів), одним з найважливіших питань для України є досягнення угоди про еміграцію з Іспанією. Переговори вже ведуться кілька років, і на сьогодні законопроект уже знаходиться у стадії детального розгляду у Міністерстві закордонних справ Іспанії. У цей проект входить комплекс проблем, які не обмежуються тільки працевлаштуванням, але й передбачають питання пенсійного забезпечення і т.п. На сьогодні поки що ніякої широкої легалізації/амністії українських емігрантів у Іспанії не передбачається. Уряд Іспанії відпрацьовує та впроваджує в дію особливі імміграційні правила щодо працівників-іммігрантів з різних регіонів України, наприклад в Чернівців, та відносно видачі візи у посольстві Іспанії в Києві.

У Мадриді знаходиться українське посольство, хоча штат невеликий і протягом деякого часу його очолює повірений у справах. Крім посольства, у Барселоні діє Генеральне консульство та доручено відкрити додаткове консульство. Незважаючи на відсутність посла та невеликий штат, посольство дуже активно допомагає українським іммігрантам, в т. ч. й у налагодженні зв'язків з іспанськими урядовцями. Під час свого перебування в Іспанії Президент СКУ зустрівся з працівниками посольства та мав зустрічі на високому рівні з іспанськими міністрами/відділами праці та суспільної опіки, імміграції, інтеграції, культури, освіти та науки, організовані амбасадю.

Українська громада дуже добре організована та має структури у місцях великого скупчення українців, до яких входять церкви, громадські центри та суботні школи. Приміщення церкви в основному не належать українській громаді, але через посередництво іспанських католицьких церков послуги надаються безкоштовно або за невелику плату. Додатково робота громади координується Федерацією українських асоціацій Іспанії, яка розташована у Валенсії та є членом Світового Конгресу Українців. 10 березня 2006 року Федерацією українських асоціацій Іспанії була організована конференція під назвою "Україна-Іспанія: крок до Європи" у Валенсії, де були присутні представники з Іспанії та України. Крім цього, 11 березня 2006 року Комісією допомоги українським громадянам за кордоном при СКУ було проведено інформативне зібрання, після якого відбулася культурна програма у Валенсії.

Можливо, найбільш позитивною характеристикою українців у Іспанії, крім їх кількості, є їх склад. Громада молода, до неї входять як жінки, так і чоловіки й діти, надзвичайно інтелігентна, користується повагою у іспанців. Важливо зазначити, що в Іспанії дозволяється мати нерухомість як легальним громадянам, так і іноземцям. Вірогідність тривалого існування цієї громади дуже висока.

ІТАЛІЯ

З 4 по 20 березня 2006 року Президент Світового Конгресу Українців Аскольд С.Лозинський відвідав українські громади в Італії з невеликими зупинками у Іспанії та Португалії. Він побував у трьох регіональних центрах: Венеції на півночі, Римі у центрі та Неаполі на півдні.

Італія - член Великої Сімки та Євросоюзу, має ослаблену економіку. Її населення 63 млн., яке складається переважно з людей похилого віку. Відносини Італії з Україною дуже важливі, в усякому разі для України, адже у торгівлі Італія займає друге місце після Німеччини і минулого року загальна сума товарообігу між обома країнами становила більше ніж 3 білльони доларів. Торгівельний баланс складається на користь України у сімсот мільйонів доларів. Україна експортує вироби хімічної та металургійної промисловості, в той час як Італія експортує готові вироби, такі як одяг і т.п. Італія стала тимчасовим домом для мільйона українців за останні роки, хоча тільки двадцять відсотків з них знаходяться у країні легально.

Рішучий переїзд українців до Італії, тимчасовий чи ні, можна пояснити кількома факторами: несуворий контроль та схильність до корупції на італійській митниці; можливість отримання роботи, особливо для жінок середнього віку по догляду за старими, які переважають у італійському суспільстві; періодичні амністії на легалізацію та легкий переїзд машинами, автобусами та літаками. Легальна та нелегальна автобусна мережа з України до

Італії - з Неаполя до Мілану - надає можливість людям легально та нелегального переїжджати, а також надсилати посилки та гроші.

Уряд України представлений через амбасادي у Римі та Ватикані, а також генеральне консульство у Мілані. Стосунки між дипломатичним персоналом та українськими іммігрантами, в основному громадянами України, покращалися з того часу, як відбулися вибори в Україні у грудні 2004 року. Найбільш важливою організаційною силою для українців у Італії є Українська Католицька Церква, яка має постійні будівлі, однак тільки у Римі. Приблизно дев'яносто українських громад наймають приміщення, куди приїжджають священники, щоб відправляти служби Божі. Італійська Римо-Католицька Церква надає допомогу та координує діяльність безпосередньо та посередньо через різні структури, напр. Карітас.

Громада має свої структури, хоч вона ще не централізована, регіональні та місцеві спілки, такі як Християнське товариство українців у Італії, Товариство українців в Італії, Культурна асоціація Україна-Плюс, Асоціація українських жінок, Асоціація українських жінок-робітниць. Сучасне керівництво громад активно шукає та встановлює зв'язки з місцевою владою, профспілками, міжнародними організаціями (Червоний Хрест та Міжнародна Організація Міграції, з якою співпрацюють у сфері торгівлі людьми) та засобами масової інформації. Декілька громад можуть похвалитися тим, що мають суботні та недільні українські програми для дітей, яким місцеві урядовці та організації надають шкільне приміщення. Вчителі самі привозять підручники з України, бо Міністерство освіти України мало допомагає. Окрім загальних питань легалізації, існує дуже велика потреба у підписанні договору між Україною та Італією відносно одержання пенсійного забезпечення з Італії в Україні.

Оскільки середній вік українських іммігрантів у Італії приблизно за сорок років, і це в основному жінки, чоловіки та діти яких знаходяться на Україні, майбутнє української громади ще не зовсім ясне. У громаді часом відбувається об'єднання сімей та одруження, що хоч забезпечує існування невеликої громади. Однак, це лише завчасний аналіз, поки Україна не досягла рівня найбідніших країн ЄС.

НІМЕЧЧИНА

Від 6-7 липня 2004 року Президент Світового Конгресу Українців перебував у місті Берліні, новій столиці Німеччини. Для передачі найновіших інформацій, а також спільного обговорення майбутнього української громади у Німеччині, до Берліну, прибули з Мюнхена представники центральної репрезентації українців у Німеччині, Центрального Представництва Українців Німеччини, в.о. голови ЦПУН Стефан Костюк та виконавчий директор Роман Шупер. Як відомо, ЦПУН сьогодні виключений з списку реципієнтів федеральної допомоги та є боржником перед державою за неуспішне розчислення. В цій справі також продовжується судовий процес теперішнього провodu ЦПУН проти попередньої голови за невідповідні операції фондами.

На підставі зустрічей та обговорень з представниками ЦПУН, місцевими громадськими діячами Берліна, отцем-парохом др. Москаликом, головою відділу ЦПУН в Берліні, Богданом Піхом та представниками Спілки Українців Німеччини, Віктором Бондарчуком та іншими, а також послом України Сергієм Ференіком та референтом культури при посольстві Василем Химинцем, встановлено наступне: Німеччина сьогодні є ключовою країною для України, вона є другим після Росії найбільшим торговельним партнером України у розмірі чотири мільярди доларів щорічно, з чого баланс експорту на користь Німеччини 60-40%; німецькі фірми щорічно інвестують майже півмільярда дол. в економіку України; на загальному обліку тільки берлінського консульства України є поверх 30,000 осіб, з яких майже 25,000 на постійному обліку та передбачається від 15-20,000 нелегалів; на підставі цієї статистики не є перебільшенням розчислити, що на території Німеччини перебуває сьогодні около 150,000 українців.

Беручи під увагу політичну реальність, столиця сьогодні у Берліні та наведені повище факти, рішено одногосно, що осідком українського життя у Німеччині повинен стати Берлін. В додатку у зв'язку з заборгованістю ЦПУН ще з попередньої каденції перед федеральним урядом Німеччини вирішено зареєструвати нову організацію під назвою Конгрес Українців Німеччини, що координував би діяльність існуючих організацій та зберіг би духовну спадщину ЦПУН. До ініціативної групи покликано сім осіб з різних місцевостей Німеччини, однак з

перевагою у Берліні. Слід також нав'язати кращі зв'язки з Посольством України у Берліні, хоча, на перший погляд, сьогодиншній персонал посольства (сам посол, а тим більше референт культури, котрий мав би бути зв'язковим з громадою) не справляють серйозного враження. У євроінтеграційному процесі України, Німеччина повинна б відіграти основну роль як найбільша держава у Європі. Конечним є, щоб тут вдало діяла Україна та її діаспора.

ПАРАГВАЙ

9 травня 2005 року Президент Світового Конгресу Українців перебував у гостях у української громади у Парагваї, де відвідав українців у двох місцевостях - Енкарнасон та Фрам. Основною підставою громадського життя є церква - Українська Автокефальна Православна Церква (у злуці з Вселенською церквою), Українська Православна Церква Київського Патріархату, Українська Католицька Церква та Українське Євангельське Об'єднання. Окрім церковних громад працює центральна організація "Просвіта" (очолена Осипом Ремезовським). До речі, українці знаходяться також у провідних державних структурах Парагваю (суддя Михайло Худик). Проживає тут коло десяти тисяч українців.

Між позитивними явищами треба відзначити, що в українській громаді працює багато молоді, яка займається танцями, співом та спортом. До речі, українська футбольна команда при "Просвіті" в Енкарнасоні репрезентує Парагвай у змаганнях за чашу Південної Америки. Очолює "Просвіту" в Енкарнасоні молода людина. На жаль, в основному молодь не володіє, а в більшості навіть не розуміє української мови. Однак священики, молоді люди, котрі служать у Католицькій та Православних Автокефальних церквах, гарно розмовляють українською мовою. Священики походять з Бразилії, але також служать місцеві. Допомогають при церквах особи різного етнічного походження (напр. при УПЦКП в Енкарнасоні служить також брат, бразилієць сирійського походження). Почесний консул України - це молодий парагвайський підприємець українського походження, який відносно добре розмовляє українською мовою та намагається нав'язувати комерційні відносини між Парагваем та Україною. В часі перебування Президента СКУ у Парагваї, він гостив інспекторів з України по м'ясних виробках. Однак і тут конфліктів не бракує, оскільки його не знають у традиційній українській громаді та критикують за протегування УАПЦ у злуці з Вселенським Патріархом коштом Київського Патріархату.

Парагвай не є бідною країною, у ній виробляється достатня кількість сільськогосподарської продукції, щоб нагодувати відносно маленьку країну, де проживає шість мільйонів людей. Гідроелектрична станція (Ітайпу) у спілці з Бразилією у Ігвасі виробляє достатньо енергії для цілої країни. Однак подібно до Аргентини корупція вкорінена до найвищих структур, що перешкоджає нормальному економічному розвитку. При такій економічній обстановці терпить і українська громада.

В Енкарнасоні стоїть пам'ятник Тарасові Шевченкові, до якого поклав квіти Президент СКУ. Під час візиту Президент СКУ передав скромну пожертву на потреби молоді для Товариства "Просвіта" від Злученого Українського Американського Допомогового Комітету.

ПОРТУГАЛІЯ

З 15 до 18 березня 2006 р. Президент Світового Конгресу Українців Аскольд Лозинський відвідав українську громаду в Португалії. Вона нараховує приблизно двісті тисяч українців, які в основному прибули до Португалії протягом останніх семи років. Лише одна третина з них має легальний статус. Щодо свого складу громада різноманітна (чоловіки, жінки, діти), середній вік – після тридцяти, високоосвічена. Види робіт, на яких працюють українці, - від службовців на адміністративній службі й до водіїв таксі. У березні 2005 року укладено договір між Україною та Португалією відносно видачі робочих віз терміном не більше, ніж на один рік, з можливістю їх продовження за умови наявності контракту з португальським працедавцем. Договір передбачає повний захист і безпеку для місцевих працівників. Однак, як свідчить статистика, лише незначна частина прибулих заробітчан має цей статус.

Досить помітною в Іспанії є участь українського уряду через посередництво дуже активного посольства в Ліссабоні та нещодавно відкритого в північній частині країни консульства в Порто. Як виняток, у консульстві була відкрита друга виборча дільниця до березневих виборів 2006 року. У зв'язку з тим, що товарообіг між Україною і Португалією незначний (сімдесят мільйонів за останній рік), основною функцією дипломатичних представництв є обслуговування громадян України за кордоном, надання основних консульських послуг (видача паспортів новонародженим, продовження дії паспортів громадянам України і т.п.), надання можливості взяти участь у голосуванні і т. п. Португалія має тенденцію імпортувати товари зі своїх колишніх колоній – Бразилії, Анголи, Мозамбіку, Тімору та Макау. Однак, незважаючи на зростаюче безробіття, Португалія приймає іммігрантів, оскільки одна третина португальців проживає за межами Португалії, не включаючи тих, хто проживає у Бразилії. За своєю кількістю українці займають третє місце серед іммігрантів Португалії.

Найвищою українською громадською організацією є національна координаційна організація - Спілка українців Португалії, що об'єднує близько 20 відділів. Спілка встановила добрі відносини з португальськими урядовими установами, в першу чергу з тими, які займаються справами іммігрантів, як наприклад зі спеціальним уповноваженим у справах еміграції та етнічних меншин, а також з владою на місцях, яка часто фінансує різні проекти та забезпечує виділення приміщень для адміністрації, шкіл та для проведення культурних заходів. Українська католицька церква співпрацює з українською громадою і дістає велику щедру підтримку від Португальської Католицької Церкви та її Патріарха. Українська церква Португалії підпорядковується безпосередньо Українській Католицькій Церкві в Україні.

Під час візиту до Португалії Президент СКУ зустрівся з представниками українських дипломатичних служб, зокрема з Послом Ростиславом Троненком, який супроводжував Президента СКУ протягом усього часу; зі спеціальним уповноваженим у справах еміграції та етнічних меншин Португалії та з іншими офіційними особами високого рівня м. Ліссабон. Крім цього, Президент СКУ зустрівся з керівництвом Спілки та членами її відділів, представниками організації "Собор", з представниками засобів масової інформації, був в українських католицьких церквах у м. Ліссабон та м. Фатіма, та відвідав суботню школу в м. Ліссабон. Українська громада в Португалії (українці становлять 5% від загальної кількості населення Португалії на сьогодні), має гарні перспективи на довге існування.

РОСІЯ (ПІВНІЧНО-ЗАХІДНА)

21-24 червня 2004 р. Президент СКУ разом з Головою Об'єднання Українців Росії Олександром Руденком-Десняком перебував у північно-західній частині Російської Федерації, а саме у Санкт-Петербурзі, Петрозаводську, Медвежегорську та Сандермосі.

В Санкт-Петербурзі проживає близько трьохсот тисяч українців, двісті за останнім переписом та сто новоприбулих заробітчан. Однак як українські, так і російські спеціалісти вказують, що ця кількість набагато більша. До речі, навіть сьогоднішній губернатор Санкт-Петербурга, Валентина Матвієнко, також українського походження, коли вона була віцепрем'єром Російської Федерації, вона була відома своїми сильними виступами на захист культурних прав російської нацменшини в Україні. Українці мають надзвичайно впливові позиції, такі, як: директори заводів, ректори академій тощо. Українську громаду очолює Михайло Субота як голова Української Національно-Культурної Автономії Санкт-Петербургу. У цій же громаді працює кілька культурних колективів, а приміщення для заходів виділяється державою для окремих імпрез в будинку зустрічей. Крім зустрічі з широкою громадою, відбулися зустрічі з урядовцями Санкт-Петербурга – головою Комітету зовнішніх зв'язків Олександром Прохоренком, ректором Державної художньо-промислової академії Олексієм Талашуком, генеральним директором м. Петродворець Вадимом Знаменовим та генеральним консулом України Миколою Рудьком. Під час візиту до художньо-промислової академії відбувалась виставка українських художників. Під час зустрічі з урядом ставилось питання постійного приміщення для громади та радіоефіру. З генеральним консулом йшлося зокрема про влаштування додаткових виборчих дільниць в десяти областях північного заходу під час жовтневих виборів.

В Петрозаводську проживає близько двадцяти тисяч українців, очолює їх Лариса Скрипникова, голова товариства „Калина”. Працюють надзвичайно справні культурні колективи дорослих і молоді. Планується за короткий час відкрити недільну українську школу. Громада володіє власним приміщенням, виділеним республіканською владою. Крім зустрічі з широкою громадою, відбулась зустріч на найвищому рівні з Головою уряду Республіки Карелія Сергієм Катанандовим. Слід ствердити, що відносини між громадою та урядом Карелії надзвичайно добрі.

Близько двохсот п'ятдесяти кілометрів від Петрозаводска, біля міста Медвежегорськ, є селище Сандермох. Донедавна це селище нічим особливим не візначалось, поки в 1996-97 рр. не почались пошуки у архівах КГБ та розкопки у лісах Сандермох. Встановлено, що в 1937-38 роках у лісах та мочарах Сандермоху було розстріляно дев'ять тисяч в'язнів Соловецьких островів; від 27 жовтня до 3 листопада 1937 р. розстріляно 1,111 осіб, серед них 500 представників української інтелігенції, включаючи таких визначних осіб, як режисер Лесь Курбас та поет Микола Зеров. Пошуками та розкопками займається росіянин Юрій Дмитрів, а йому сприяє Медвежегорська влада та українська громада Петрозаводська, а також маленька громада Медвежегорська. Стоять символічно пам'ятники-хрести православних, католиків та таблиця мусульманів. Планується поставити окремий хрест-пам'ятник українським жертвам, на що СКУ передав п'ятсот американських доларів.

СЛОВАЦЬКА РЕСПУБЛІКА

11-13 серпня 2005 року на запрошення Союзу Русинів-Українців Словацької Республіки (СРУСР) Президент СКУ Аскольд Лозинський перебував у Словацькій Республіці (СР). СР цікава в українському відношенні зокрема тим, що українці-русини проживають тут на своїх етнографічних землях як автохтонне населення, хоча в той же час, оскільки ця територія не належить Україні, зараховуються до діаспори. Населення СР становить близько п'яти мільйонів, з яких приблизно сто тисяч українців-русинів (останній перепис населення подав набагато меншу кількість та поділив українців-русинів на українців та русинів). Важливою проблемою у СР є «політичне русинство» – воно стверджує думку про те, що українці та русини - два різні народи. Словацька влада, посиляючись на давню приказку „divide et impera”, радо ділить українців і русинів. Отже, є дві національні меншини - менші за кількістю та з меншим впливом.

Переважна більшість українців проживає в Пряшівському краю (один з сімох країв СР), в таких центрах, як Пряшів, Свидник та ін. У Пряшеві знаходиться осідок СРУСР та Генеральне консульство України. У Свиднику - надзвичайний Музей українсько-русинської культури, галерея, музей під відкритим небом, де розташовані церкви, школи та сімейні доми українців з різних сіл Пряшівщини. Тут же щорічно проходить фестиваль української культури, на який з'їжджаються глядачі з усієї СР. Губернатор Пряшівського краю та мер Свидника - українського походження. Українці мають свої радіопрограми, часописи, журнали, школи, класи української мови, державний професійний театр, хори та різні культурні ансамблі. Однак назви вулиць у місцях скупченого проживання українців не є в двох мовах. Епархом греко-католицької церкви є словак. Фінансові труднощі походять від того, що, хоч держава й фінансує деякі проекти, але фондів на адміністрацію немає. Економічний рівень СР в цілому та матеріальний стан її громадян зокрема є надто бідні для утримання громадських структур. Громада відчуває, що влада СР намагається її словакізувати, відчутною також є політика латинізації з боку Ватикану.

Відповідно до програми візиту, відбулися зустрічі Президента СКУ з колишнім Президентом СР Рудольфом Шустером, губернатором Пряшівського краю та мерами міст Пряшів і Свидник. Також у Пряшеві відбулась зустріч з генеральним консулом України Інною Огнівець. Відносини між Україною та СР є нормальні, але стримані. Позитивним явищем є те, що навіть після вступу СР до ЕС, загальний оборот товару між Україною і СР збільшився з балансом на користь України. На другий день візиту Президент СКУ перебував у гостях вдома у Президента Європейського Конгресу Українців Левка Довговича. Відбулась також зустріч з Президією СРУСР, на якій сторони обмінялись інформацією та обговорили проблеми, а також рамки співпраці між СКУ та СРУСР. Прес-конференція викликала велике зацікавлення

словацької мас-медіа, зокрема щодо членства СРУСР в СКУ. Уся інформація широко подавалась у Словацькій Республіці.

Упродовж візиту Президента СКУ супроводжували Голова СРУСР Іван Лаба, два його заступники - Петро Сокол і Павло Богдан та Генеральний консул України і Президент ЕКУ. 17 серпня 2005 року на нараді Ради Директорів СКУ, що відбулася в Харкові, СРУСР був прийнятий до членів СКУ.

ФРАНЦІЯ

Від 5 до 7 липня 2008 року Президент СКУ перебував у Франції, де проживає приблизно сімдесят п'ять тисяч українців. Українська громада різноманітна, якщо враховувати чотири хвили еміграції, починаючи від 1908 року, міжвоєнний період, повоєнний та сьогодні. З останньої хвили нараховується близько десяти тисяч осіб, хоча цю кількість важко підрахувати. Діяльність громади частково об'єднана і координується Репрезентативним Комітетом Українських Організацій Франції, до якого входять такі організації, як: Об'єднання Українців Франції, Союз Українок Франції та Спілка Української Молоді, Бібліотека Симона Петлюри та інші. До Комітету не входять організації представників чи їх дітей давніших хвиль, які в основному франкомовні, як: "Україна – 33", Українські Перспективи та інші. Слід відзначити, що є намагання з обох сторін співпрацювати. У Парижі знаходиться Український Католицький Собор Св. Володимира з Єпископом Михайлом Гринчишином на чолі церкви.

Україна діє у Франції через своє Посольство, Центр інформації та культури при Посольстві у Парижі, а також через Генеральне Консульство у Марселі. Треба відзначити, що у Франції знаходиться ЮНЕСКО, суд Людських Прав та інші міжнародні інституції. На жаль, відносини між Посольством і громадою, а також громадянами України не найкращі. Доводилось вислуховувати чимало нарікань про неповажання справ, зволікання тощо. Навіть деякі французькі речники нарікали на представництво України за менш ніж ентузіастичну діяльність. Сам Центр інформації і культури знаходиться у гарному місці Парижу, його часто використовують для виставок і презентацій, там знаходяться, здавалося б, відповідні інформативні матеріали, але його відвідують мало людей. До речі, Президенту СКУ не вдалося мати зустрічі з Послом України чи його представником, хоч були старання у цьому напрямі.

У неділю 6 липня ц. р. Президент СКУ відбув зустріч з чисельною громадою у Катедрі Св. Володимира за сприяння єпископа Гринчишина. У катедрі було приблизно триста осіб. Під час дискусії опісля порушено такі особливі справи: відзначення 75-ліття Голодомору, відносини з французькими політиками, перенесення праху сл. пам. отамана Симона Петлюри в Україну, співпраця з Посольством України, поважання консульських служб при представництвах України, продовження закордонних паспортів т. зв. нелегалів, антиукраїнські напади з боку юдеїв та комуністів Франції, художній фільм про Слугу Божого Митрополита Андрея Шептицького тощо.

Проведено відвідини місцевості Санліс, недалеко від Парижа, де стоїть заходами України пам'ятник Королеві Франції Анні Ярославні там, де вона побудувала монастир бідним. Тур у цій місцевості проведено завдяки дружині місцевого мера, яка за походженням українка. Обговорено можливості відбуття окремої імпрези у мерії з участю мера для відзначення річниці Голодомору, а також зустріч Незгасимої свічки Голодомору. Відбулася також зустріч з директором редакції журналу Національної Асамблеї Франції, на якій обговорено питання зустрічей членів парламентів різних країн, зацікавлених Україною, включно з Україною і Францією, а також політиків політичних партій тощо.

Під час перебування Президент СКУ дав інтерв'ю українському телебаченню. Також відбув дискусії з Головою Репрезентативного Комітету Українських Організацій Франції на тему участі делегації українців Франції в IX Конгресі СКУ. Президент СКУ був гостем власне Репрезентативного Комітету та панства Наталки і Івана Пастернакі

ЧЕСЬКА РЕСПУБЛІКА (ЧР)

3 та 7 і 8 липня 2004 року Президент Світового Конгресу Українців (СКУ) перебував у Празі, у товаристві голови і заступника голови (також головного редактора двохмісячника „Пороги”) Української Ініціативи у Чеській Республіці, Віктора Райчинця і Ленки Кнап.

Першого вечора, 3-го липня, відбулась зустріч з представниками української громади, що включала майже всі українські організації у ЧР, включно з жіночими та новоприбулими.

У ЧР за обчисленням посольства України, проживає около 150,000 осіб українського походження, з яких 20,000 громадяни ЧР, 25,000 - на постійному проживанні (хоч тільки 5,000 на постійному обліку посольства) та решта ті, котрі перебувають, перестроюючи термін своєї візи та працюючи нелегально. Серед них надзвичайно багато інтелегенції, художників тощо. У ЧР працюють два дипломатичні представництва України, у Празі і у м.Брно /Моравія/. Хоч ЧР невелика держава, загальний обіг торгу між Україною і ЧР становить около півмільярда доларів із значною перевагою на користь України. Зв'язки між громадою та представниками України обопільні.

Відносини між українською громадою та урядовими колами ЧР теж надзвичайні, як з боку розуміння потреб національних меншин ЧР, впровадження законодавства сприйнятливого як для Ради Європи, так і Європейського Союзу, а також вміння проводити українську громаду, що, до речі, відносно молоді професійні люди. 70% всіх проектів української громади фінансується ЧР, а решта шуканням приватних спонсорів тощо. Відбулась надзвичайно позитивна зустріч Президента СКУ у товаристві представників української громади з міністром національних меншин ЧР Петром Марешом та головою секретаріату Ради національних меншин Андреем Суліткою. Окрім висловів подяки, порушено геостратегічні питання чесько-українських політичних відносин, питання української культурної спадщини першої та другої еміграційної хвилі в ЧР, далі питання опікування гробами визначних українців у ЧР, нового церковного приміщення, програми вибору кваліфікованої робочої сили з України тощо.

Діють сім церковних громад Української Греко-Католицької Церкви (УГКЦ) в рамках загальної Греко-Католицької Церкви (ГКЦ), яку очолює єпископ словацького походження Ладислав Гучко. Зустріч у Апостолському Екзархаті ГКЦ подала певне вяснення до надзвичайно гострої реакції деяких українців греко-католиків на призначення Ватиканом єпископа-словака, тоді коли вісімдесят відсотків ГКЦ у ЧР становлять українці. Новий владика впровадив україномовне богослужіння, відділив українців від словаків, включаючи до українців русинів-закарпатців та навів дво-календарну систему. Сьогодні Владика шукає у Празі другу окрему церкву, крім існуючої церкви Св. Климентія. Намагання деяких українців-католиків зареєструвати окреме громадське церковне об'єднання не вдалося, оскільки, намагання було без підтримки існуючих структур, владики ГКЦ, а також Блаженнішого Патріарха УГКЦ Любомира, в якого немає юридичності у ЧР у відсутності визнання Ватиканом помісності УГКЦ.

В загальному діяльність української громади у ЧР може бути прикладом з точки зору організованості, зв'язків з ЧР та включення поколінь і хвиль еміграції.

ШВЕЦІЯ

Від 21 до 24 червня 2004 року Президент Світового Конгресу Українців відвідував українську громаду у столиці Швеції Стокгольмі. Історію цієї громади можна б було почати від Пилипа Орлика, продовжити еміграцією після Другої світової війни та завершити найновішою хвилею, котра прибула у роках прийняття Україною незалежності України на початку 90-их років. Хоча у громаді немає жодної крайової центральної репрезентації, громадою фактично керує новоприбула (приблизно вісім років тому) емігрантка з Івано-Франківської області Зоряна Кікцьо, котра зі своїми подругами і друзями оформила українську дитячо-юнацьку організацію „Джерело,” а опісля, за пропозицією Світової Федерації Українських Жіночих Організацій, зареєструвала Союз Українок Скандинавії. Здавна у Стокгольмі та недавно у других місцевостях, напр. Мальме та Оребру, працюють більш чи менш активно структури під назвою „українська громада”.

За обчисленням Посольства України у Швеції, тут проживає близько двох тисяч українців, з яких 500 є на постійному обліку посольства. Загальний обіг товару між Україною та Швецією становить більше чверті мільярда доларів, з великою перевагою в користь Швеції (вісім до одного) завдяки зокрема шведським технічним виробам відомих у всьому світі компаній “Volvo”, “Ericsson”, “IKEA” тощо. Шведи у минулому році інвестували 125 мільйонів доларів капіталу в Україну. Політичні відносини між Україною та Швецією фактично ніякі, оскільки

Швеція за всяку ціну намагається бути нейтральною, хоча й інтегрована у Європу, вдержує свою грошову одиницю як символ своєї окремішності.

До успіхів українців у Швеції слід включити Марію Гасан, котра виїхала з України у вісімдесятих роках, поселилась з чоловіком у Швеції, прийняла громадянство, включилась у політичне життя, зокрема соціал-демократичної партії, та сьогодні є сенатором у шведському федеральному парламенті. Треба додати, що шведські соціал-демократи це традиційні соціал-демократи, вони зовсім не подібні до соціал-демократів в Україні. Президент СКУ завдяки Марії Гасан мав нагоду завітати з працею Парламенту.

Українська спільнота у Стокгольмі користується приміщенням, наданим шведською владою. У минулому громада інколи користувалася орендованим приміщенням Посольства України, зокрема для молодечо-виховної програми, що, певне, вдасться відновити з теперішнім послом. Перспективи майбутнього надзвичайно зрівноважені, але позитивні, оскільки соціальні програми Швеції, ставлення до жінок, дітей та старших надзвичайно привабливі. Більшість провідників громади - це українські жінки, багато з яких вийшли за шведів та зробили з них приятелів українців та України. Деякі з таких чоловіків були учасниками зустрічі з Президентом СКУ.

STATEMENT IN SUPPORT OF REMEMBERING THE VICTIMS OF THE GREAT FAMINE 1932-33 IN UKRAINE

“When I awoke, before the dawn, amid their sleep I heard my sons....weep and ask for bread...”

(from Dante’s description of Hell, ninth and final circle)

This year marks the 70th anniversary of the enforced famine of 1932-33, engineered by the Soviet regime in which 7-10 million Ukrainians perished. The sheer numbers alone would qualify this entry as the world’s most massive genocide. We honor the millions of victims of this most heinous mass crime ever committed by man against man. Historians conclude that no nation lost more than the Ukrainian during the XX century. Together the famines, purges, persecutions and wars resulted in over twenty million lives lost.

The quintessence of today’s commemoration lies not only in reflection. Seventy years ago when Ukrainians were being brutally murdered by the millions, many governments in the world were establishing diplomatic relations with the Soviet Union. Worse, even the press conspired to conceal, among them the notorious *The New York Times*, chief correspondent Walter Duranty. In 1983 *Time* magazine wrote about the victims of the famine of 1932-33: “Their extermination was a matter of state policy, just as the ovens of Dachau were a matter of state policy. The Ukrainian kulaks died...for the convenience of the state, to help with the organization of the new order of things...they died and yet the grass has grown over the world’s memory of their murder. Why ?...”

To date this tragic event lacks due condemnation or recognition as a genocide by many international institutions and governments. In 1988 the U.S. Congress Commission on the Ukraine Famine concluded: “The Genocide Convention defines genocide as one or more specified actions committed with intent to destroy a national, ethnic, racial or religious group wholly or partially as such...One or more of the actions specified in the Genocide Convention was taken against the Ukrainians in order to destroy a substantial part of the Ukrainian people...Overwhelming evidence indicates that Stalin was warned of impending famine in Ukraine and pressed for measures that could only ensure its occurrence and exacerbate its effects. Such policies not only came into conflict with his response to food supply difficulties elsewhere in the preceding year, but some of them were implemented with greater vigor in ethnically Ukrainian areas than elsewhere and were utilized in order to eliminate any manifestation of Ukrainian national self assertion.”

In 1989 the Ukrainian World Congress convened a tribunal of eminent international jurists to conduct hearings on the 1932-33 Famine. The Tribunal determined that the Famine was planned by the totalitarian regime of the USSR, that it targeted the Ukrainian nation and that it claimed at least 7 million lives. On December 2, 1998 at the Plenary Meeting of the 53rd session of the UN General Assembly on agenda item 46(b) “Fiftieth anniversary of the Convention on the Prevention and Punishment of the Crime of Genocide” Ukraine’s Permanent Representative to the UN stated: “Last

month Ukraine commemorated one of the most tragic chapters in its history, the 65th anniversary of the man-made famine of 1932-33, when the Ukrainian people became the object of a conscious and deliberate genocide undertaken by the Soviet regime..."

On April 14, 2000 at a meeting of the UN Security Council on the situation concerning Rwanda, Ukraine's Permanent Representative to the UN stated: "For Ukraine genocide is not just a term. We experienced difficult time in our own history; this century alone witnessed an unspeakable tragedy, when more than 7 million people were exterminated within two years by a well-planned famine. These events took place in a country once called the breadbasket of Europe."

On September 24, 2003 at the general debate of the 58th session of the United Nations General Assembly, Ukraine's President urged: "70 years ago the totalitarian Soviet regime engineered an artificial famine in Ukraine, which claimed the lives of 7 to 10 million of our compatriots. Unfortunately, back in 1933 the world did not respond to our tragedy. The international community believed the cynical propaganda of the Soviet Union, which was selling bread abroad while in Ukraine the hunger was killing 17 people a-minute. From this podium, I would like to call upon all of you to pay tribute to the memory of those who perished."

This year the parliament of Ukraine adopted a statement on the 70th anniversary of the Famine honoring the victims and identifying that heinous act as genocide. The legislatures of Argentina, Australia, Canada and the United States passed similar resolutions. Others are pending.

Therefore, based on the foregoing, we call upon the governments of the world community of nations and UN non-governmental organizations to recognize the 1932-33 famine in Ukraine as genocide against the Ukrainian people and to remember the 7-10 million innocents who perished.

November 10, 2003

Ukrainian World Congress

World Federation of Ukrainian Women's Organizations

STATEMENT ON SLAVE TRAFFICKING

The Ukrainian World Congress (UWC), established in 1967, is a global organization representing Ukrainian communities outside Ukraine with affiliates in some thirty countries, including Argentina, Armenia, Australia, Belgium, Brazil, Canada, Czech Republic, Estonia, France, Georgia, Germany, Greece, Hungary, Kazakhstan, Lithuania, Latvia, Moldova, Poland, Romania, Russian Federation, Serbia and Montenegro, Switzerland, United Kingdom, United States, Uzbekistan as well as associates in Austria, Bosnia and Herzegovina, Bulgaria, Croatia, Italy, Portugal, Slovakia, Spain, Portugal. In 2003 the UWC was registered as a NGO in consultative status with ECOSOC. Over the course of recent months the UWC has followed closely the activities of relevant United Nations bodies, regional and global governmental institutions and non-governmental organizations on issues of concern.

In this regard, the international slave trade is among the most acute global issues confronting Ukrainians. The profound impact of the slave trade on Ukrainians is confirmed by Oleksandr Dolzhenkov, Deputy Rector for Scholarly Research at the Institute of Law of the Odessa University, who recently reported that "more than 400,000 Ukrainian women are currently being held abroad in sex slavery". On its part, the International Organization for Migration (IOM) put the figure at 500,000 Ukrainian women being trafficked to the West. Other researchers have confirmed that the number of Ukrainian women and girls who are victims of the slave trade is staggering. A report on "Trafficking in Women from Ukraine" prepared by Donna M. Hughes of the University of Rhode Island and Tatyana Denisova of Zaporizhia State University states: "From 1995 to 2000, approximately 400,000 women under the age of 30 left Ukraine. "Trafficking of women and children for sexual exploitation is a serious problem in Ukraine affecting 100,000's of victims and their families."

In his investigative study "The Natashas: The New Global Sex Trade", published by Viking Canada, Canadian journalist, Victor Malarek exposes the new international crime networks that run the slave trade industry in the countries of the former Soviet Union, selling and buying women and girls from Ukraine and other countries in the region. Malarek underscores the need for additional attention by the international community to their plight: "Over the past three decades the world has witnessed four distinct waves of

trafficking for sexual exploitation. This latest traffic from Eastern and Central Europe has been dubbed "the Fourth Wave¹," and the speed and proportion are truly staggering. Just a decade ago, these women didn't even register on the radar screen. Today, they represent more than 25 percent of the (slave) trade."

According to these studies, Ukraine is one of the largest sources for slave traders:

- Ukrainian women are the largest group trafficked in Turkey;
 - Ukrainian women are the second largest group outside U.S. military bases in Korea;
 - Women from CIS countries comprise 70 per cent of trafficking in Israel;
 - Ukrainian women constitute the largest foreign group trafficked in the Netherlands;
 - 70 percent of Ukrainian women in Poland were trafficked;
 - Women from Central, East Europe and CIS countries constitute 80 percent of trafficking in Germany. i
- Other large markets for the slave trade in Ukrainians include: Greece, Cyprus, Italy, Spain, Yugoslavia, Bosnia and Herzegovina, Hungary, Czech Republic, Croatia, United Arab Emirates, Syria, China, Canada and Japan.

This relatively new and huge dimension of the international slave trade should be accorded the requisite attention and resources by the international community. Clearly, existing relevant United Nations Conventions constitute formidable international instruments including, the 1949 United Nations Convention for the Suppression of the Traffic in Persons and the Exploitation of the Prostitution of Others and the United Nations Convention Against Transnational Organized Crime, including the Protocol to Prevent, Suppress, and Punish the Trafficking of Persons, Especially Women and Children. It is appropriate that the Protocol on Trafficking is within the context of the Convention Against Transnational Organized Crime as the international slave trade is a highly organized criminal industry, that generates over 20 billion dollars US and that recognizes neither national boundaries or norms. The UWC looks forward to and will work towards the early ratification of the Protocol on Trafficking by the governments that have as yet not done so. Equally important are international instruments on the protection of children including the prevention of trafficking in children promulgated by the ILO and UNICEF. Indeed, an alarming proportion of the slave trade in Ukrainians is of girls under the age of 18 with a significant number as young as 12 and 13 years old.

In this regard as well, the UWC welcomes the recent statement by the NATO ambassadors of the United States and Norway who pledged to promote a NATO-wide policy to coordinate the efforts of the 46 countries in the alliance's Euro-Atlantic Partnership Council to, inter alia, pursue evidence of trafficking in persons and help host countries to investigate human trafficking, to prohibit military personnel and civilian service contract employee participation in activities that support or promote human trafficking and impose penalties on contractors who fail to monitor their employees' conduct. Similarly, the European Union and other regional governmental entities have professed their determination to fight the crime of human trafficking. However, for all of the legislation and professions of indignation and solemn commitments to fight trafficking, they have not stemmed the growth in size and scope of the slave trade industry.

The UWC recently established a Taskforce on the trafficking of children, women and men. The Taskforce will coordinate the activities of member organizations of the UWC worldwide. In this, we look forward to close collaboration with relevant bodies of the United Nations and other international and regional organizations, NGOs and government agencies. The UWC shares the view of virtually all NGOs engaged in exposing and combating this scourge: trafficking is a modern-day form of slavery and a grave violation of human rights. We further agree that the international community must do more, much more meaningful, tangible work. To this end, we call on the United Nations system and governments to:

- Marshal the political will to combat trafficking;
- Undertake prevention and awareness campaigns;
- Encourage and support the activities of non-governmental organizations;
- Promulgate national legislation to punish traffickers and their facilitators;
- Prioritize law enforcement efforts to arrest and convict traffickers;
- Provide humanitarian services to victims and assist in their reintegration into society;
- Ratify and implement the UN Convention Against Transnational Organized Crime, including the Protocol to Prevent, Suppress, and Punish the Trafficking of Persons, Especially Women and Children;

- Develop international, regional and bilateral cooperation with countries of origin, transit and destination;
- Accord special focus on the new front for traffickers in Central and East Europe.

The Ukrainian World Congress stands ready to join in the struggle against trafficking, to defeat those who engage in the slave trade, and to rescue, save and rehabilitate the victims. March 8, 2004

The above was submitted to the Forty-eighth session of the United Nations' Commission on the Status of Women, held at the UN Headquarters in New York City, March 1-12, 2004.

Президентові України
Достойному Вікторові Ющенку
Київ, Україна

МЕМОРАНДУМ

Екзекутива Світового Конгресу Українців (СКУ) вітає ініціативи Президента України, а зокрема позитивні кроки в області міжнародних відносин, підвищенні вагомості України в світових структурах, економіці, в розв'язанні церковних питань та встановленні історичної справедливості. Сподіваємося на відповідну співпрацю між гілками влади, що дасть можливість ефективніше вирішити ці важливі питання.

Ми, українці проживаючи за межами рідної землі, пильно стежимо за демократичним розвитком України, радіємо її успіхам і сумуємо її негараздами. Саме тому Світовий Конгрес Українців, який представляє інтереси українців у діаспорі, висловлює тут свої думки, які могли б стати підставою для ділових стосунків між українською владою і діаспорою.

I. ПОТРЕБА ТІСНОГО СИСТЕМАТИЧНОГО КОНТАКТУ ТА ОБМІНУ ІНФОРМАЦІЄЮ

Одним з найважливіших завдань Світового Конгресу Українців є допомога українському народу на чолі з урядом, який, ідучи шляхом демократії, крокує дорогою вступу до світових структур і прагне підвищити добробут своєї держави. Для спільного здійснення згаданих пріоритетів, вважаємо, що існує потреба тісного систематичного контакту, обміну інформацією та плідної співпраці представників уряду України з керівництвом Української діаспори. Нашим бажанням є, щоб українські державні інституції оптимально використовували великий потенціал і досвід роботи діаспори у вирішенні питань у площинах економіки, культури, освіти, політики тощо.

Для наведення тісних контактів та вирішення цих питань, ми вважаємо, що існує потреба в створенні конкретної державної інституції (відділу при президенті чи окремого міністерства), завданням якої було б спілкування з українською діаспорою, підтримка тісних зв'язків з її керівництвом задля вирішення питань спільного зацікавлення.

II. МОВНЕ ПИТАННЯ

Світовий Конгрес Українців глибоко стурбований станом української мови в Україні, зокрема після чотирнадцяти років незалежності, а саме невиконанням Х-ої статті Конституції України відносно вживання української мови як державної урядовими чиновниками, народними депутатами, представниками Збройних Сил, а також порушеннями чи неактивністю певних міністерств, щодо втілення в життя конкретної програми українізації суспільства через популярні жанри. Конгрес прямо до здивування стривожений позицією деяких чільних урядових і політичних діячів щодо надання російській мові статусу другої державної мови, щодо спеціальної державної підтримки російських шкіл в Україні, а також браком заходів і державних планів у розв'язанні цього важливого питання та безвідповідальним використанням російської мови у державних установах, включаючи найвищих державних посадових осіб. Знання української мови повинно стати необхідною умовою для отримання будь-якої державної роботи, а також для вступу до вищих навчальних закладів та інституцій.

Світовий Конгрес Українців звертається до Вас, достойний Пане Президенте, вжити всіх необхідних заходів для термінового вирішення цього питання на користь української мови, а тим самим української незалежності.

III. ПРАВА УКРАЇНЦІВ ДІАСПОРИ

А) Відомо, що людські, релігійні, освітньо-культурні, а через те й громадянські права української діаспори нехтуються у таких країнах світу, як Росія, Білорусь, Польща і т.д. Окрім існуючого законодавства та „заспокоюючих” офіційних декларацій, уряди цих країн постійно ведуть політику асиміляції української нацменшини. Цій політиці, на жаль, сприяє ще й історичне шовіністичне ставлення поважної частини населення цих країн до українців. На етнічних українських землях у межах сусідніх держав (напр. у Польщі) продовжується нищення історичних і культурних пам'яток корінного українського населення (церков, цвинтарів). На нашу думку, на міждержавному рівні та на міжнародних форумах Україна має обов'язок конкретно домагатися надання українській діаспорі цих країн тих же прав, якими користуються їхні нацменшини в українській державі.

Б) *Світовий Конгрес Українців пропонує створити урядову програму добровільної репатріації з певними соціальними забезпеченнями, якою могли б скористатися зокрема українці (або їхні нащадки), які були насильно депортовані з України злочинним режимом СССР, а також ті, які б хотіли переселитися з діаспори в Україну.*

В) Світовий Конгрес Українців пропонує створити урядову програму сприяння дальшому розвитку і примноженню історичної і етнокультурної спадщини української діаспори у країнах її поселення.

IV. ВИЗНАННЯ ОУН-УПА

Державна влада незалежної України є, мабуть, єдиною у світі владою, яка ще не визнала тих, хто власним життям виборював волю і незалежність своїй Батьківщині. Воїни ОУН-УПА, як відомо у всьому світі, виборювали її у коричневих і червоних окупантів України. Своєю боротьбою і одержимістю вони наблизили день Незалежності України 24 серпня 1991 року.

В ім'я історичної справедливості, пам'яті і пошани та гідності влади України – ради Бога і Нації! – і навіть для прикладу іншим державам (напр. Польщі, котра не збирається поки що примирюватися з ОУН-УПА, хоча Україна примирилась з Орлятами) невідкладним є державне визнання ОУН-УПА героями та воюючою стороною за незалежність України. Представники інших формацій, наприклад Української Дивізії «Галичина», також заслуговують на відповідні пільги як ветерани.

V. ВІДЗНАЧЕННЯ СВЯТ КОЛИШНЬОГО РЕЖИМУ

Світовий Конгрес Українців вважає неприпустимим відзначення на державному рівні т.зв. „державних свят” уже неіснуючої держави СССР і її злочинного комуністичного тоталітарного режиму, який приніс Україні три голодомори, терор, соціальне, культурно-духовне і фізичне спустошення, насильницьку русифікацію, викорінення української мови, заслання мільйонів українців у табори Гулагу і, накінець, Чорнобильську трагедію. Відзначення цих „свят” державою – це осквернення пам'яті всіх борців за незалежність України та мільйонів жертв більшовицького режиму. Це ж стосується і Дня Перемоги. Замість цих святкових відзначень Світовий Конгрес Українців пропонує встановлення 9 травня Всеукраїнського Дня Скорботи й Пам'яті українців усіх часів, які, виборюючи своє право жити у незалежній демократичній Україні, загинули у визвольних змаганнях, війнах, від актів геноциду і етноциду, голодоморів, репресій, терору, депортацій, каторг, невільництва, спричинених окупантами України і ними встановленим тоталітарним режимом.

Ми вважаємо неприпустимим засмічення території уже демократичної української держави пам'ятниками катам українського народу, а також збереження неславних назв безлічі вулиць, майданів, заводів, а то й міст України. У зв'язку з вищесказаним, вимагаємо повного очищення України від цієї скверни і повернення історичних назв чи переіменування цих об'єктів іменами українців, гідних своєї держави, або назвами важливих подій з національної історії України.

VI. СПОРУДЖЕННЯ МЕМОРІАЛУ – МУЗЕЮ ГОЛОДОМОРУ 1932-1933 Р.Р.

Світовий Конгрес Українців вітає укази Президента України про додаткові заходи щодо увічнення пам'яті жертв політичних репресій та голодоморів в Україні та посилення державної підтримки колишніх політичних в'язнів, репресованих та їх громадських організацій. Разом з тим Світовий Конгрес Українців вважає, що Голодомор/Геноцид 1932-1933 р.р. вимагає окремого відзначення - спорудження Меморіалу-музею в пам'ять про найтрагічніші сторінки історії України. Як відомо, СКУ напередодні сімдесятої річниці виявив ініціативу власним коштом встановити відповідний пам'ятник жертвам Голодомору/Геноциду 1932-1933 р.р. у Києві. Здавалось, що попереднім урядом і міською адміністрацією Києва вже було зроблено певні кроки в цьому напрямку, але з невідомих причин справу було припинено. Світовий Конгрес Українців вважає доречним відкриття Меморіалу-музею в 75-ту річницю відзначення цієї трагічної дати і у зв'язку з цим звертається до Вас, Пане Президенте, з проханням сприяти поновленню зусиль щодо його спорудження.

VII. ПАНТЕОН ГЕРОЯМ УКРАЇНИ

В історії України велика кількість її найкращих синів і дочок була змушена залишити Україну або силоміць була вивезена за її межі - в далекі Сибіри. Більшість з них там і загинули або від ворожих куль, або від підступних дій ворогів України. Тисячі героїв-патріотів, які все своє життя боролися за українську незалежну державу та доводили світові правдиву історію своєї Батьківщини, поклали на її жертівник найдорожче – своє життя. Світовий Конгрес Українців вважає, що врешті прийшов час прийняти на рідній землі героїв, похованих у Росії, Франції, Голландії, Німеччині та Польщі. У зв'язку з цим пропонуємо спорудити Пантеон Слави Героям України і перепоховати в ньому їхні тілні останки.

VIII. ЦЕРКОВНЕ ПИТАННЯ

Церковне питання, мабуть, є одним з найскладніших з огляду на принцип відмежування Церкви від держави. Українці діаспори глибоко занепокоєні станом Української Православної Церкви в Україні, оскільки найбільш державної уваги і підтримки отримує церква, провід якої знаходиться в сусідній державі, в церковному центрі, який іменується Московський Патріархат. Це та церква, яка була відновлена Сталіном для підтримки його нелюдських намірів в основному проти України; це та церква, яка і сьогодні вороже наставлена проти української незалежності і всього українського; це та церква, яка під час минулих президентських виборів відкрито порушувала питання відмежування церкви від держави, підтримувавши одного політичного кандидата; це та церква, яка окупує центри української національної духовності (Києво-Печерську і Почаївську Лаври) і викрадає церковно-духовні цінності, перевозючи їх в Росію.

Було б природним, якби Українська держава, замість надання пільг ворожим структурам, підтримувала єднання Української Православної Церкви під адміністративним омофором Київського Патріархату та у молитовній злуці з другими християнськими церквами.

Високоповажний Пане Президенте! Українська Діаспора просить Вас прийняти вище викладені пропозиції як вияв глибокого уболівання та любови до нашої Батьківщини та українського народу і висловлює свою готовність допомагати через СКУ у розв'язанні цих питань.

Торонто-Нью-Йорк

5 серпня 2005 року

За Світовий Конгрес Українців

Аскольд Лозинський
Президент

Віктор Педенко
Генеральний Секретар

ПРИВІТАННЯ IV ФОРУМУ – ДЕЩО ПРО НАШУ ЦЕРКВУ, МОВУ, ІСТОРІЮ І ХЛІБ

Вітаю український народ тут, на Батьківщині, і на поселеннях в діаспорі з нагоди п'ятнадцятої річниці нашої довгоочікуваної та вибореної століттями власною кров'ю незалежності. Нехай Господь Бог благословить наші почини, а його Пресвятая Богородиця тримає нас у своїй опіці.

На III Форумі за дорученням Президента України я мав нагоду прозвітувати, що діаспора зробила для України. Хотів би почути на IV Форумі у п'ятнадцяту велику річницю від Президента та других речників влади України про заслуги держави по відношенню до діаспори.

Правда, діаспора з кожним роком стає більш взаємодопоміжною і самовистачальною. Я не шукаю допомоги для добре влаштованих громад на Заході. Залежить мені на вирозумінню, як і на політичній та фінансовій допомозі біднішим громадам зокрема бувшого СРСР та його сателітів, а також новим громадам в країнах, де досі діаспора взагалі не діяла зорганізовано або була незначною.

Дозвольте зупинитися коротко на нових громадах новоприбулих „заробітчан” з України. Це велике число людей, деякі кажуть, майже п'ять мільйонів, багато з яких повернуться з часом додому, але багато також залишаться на нових поселеннях. Сьогодні вони є не тільки свого роду послами української нації і держави, але також фінансовим капіталом, котрий передається в Україну. Хоч формально статистики немає, але я передбачаю, що їх вклад в економіку України передачею грошей рідним становить понад п'ять відсотків загального валового продукту України. Їм потрібно договорів, домовлень на державному рівні про працевлаштування та забезпечення прав робітника, захисту від невільничої торгівлі, домовлення про визнання дипломів згідно з Болонською угодою, а також тісніших зв'язків з Україною для комунікації, повернення, а то і перевезення та поховання. Найважливіше: вони заслуговують на пошану від влади своєї Батьківщини, подібно як їх поважають уряди і пересічні люди країн нових поселень. Також вони потребують вирозуміння, що покинули рідний край не тому, що хотіли, а тому, що не було іншого виходу. Думаю, не таємниця, коли скажу, що від перших років незалежності відносно мала кількість людей збагачується в Україні; і якось так склалося, що, за малими виїмками, ті, що були при владі, ставали багатими, а бідні залишались бідними. Давайте робити так, щоб менше виїжджали з України та більше поверталися. Мабуть, для цього треба буде владі ділитися з народом.

Наші земляки, українці Росії, Білорусі та Польщі, потребують особливої допомоги зі сторони своєї держави, тобто політичної. Малі кроки в цьому напрямі пророблені з більш цивілізованою Польщею недавно у Павлокомі. Правда, діло замирення цих двох народів розпочалось аж надмірно жертвенно українською стороною щодо Волині та цвинтаря орлят у Львові. Ну нехай вважають нас сусіди надзвичайно ввічливими, бо вибачаємось за гріхи, хоч в історії не скуповували чужі землі і не поневолювали других. Однак Акція „Вісла”, від якої пройде 60 років в наступному році, залишається основною справою до полагодження. Досі Сейм Польщі не осудив та не розпочав серйозного процесу відшкодування за цей злочин. До речі, досі Україна не зайняла становища у цій справі. Відносини з Росією та Білоруссю, правда, складніші. Режими там по суті тоталітарні. В додатку: так довго, як Україна буде залежна від Росії у задоволенні енергетичних потреб, відносини та розмови не відбуватимуться як між рівними партнерами. Росія це, як і малоросійство, використовує майже на кожному кроці. Тим, котрі уболівають за росіянами в Україні, поручаю шукати бодай одну цілоденну українську школу або споруду-церкву УПЦКП, УАПЦ або УГКЦ в Росії.

Мені здається, що брак зацікавлення владою України зокрема біднішою гілкою нашої діаспори походить від основного питання, на яке навіть більш симпатична до нас влада поки що не відповідає: чи Україна – це Батьківщина української нації? Натомість, сьогоднішній Прем'єр-міністр України у програмі для узгодження коаліції після березневих виборів проаналізував, що Україна – це держава, що постала щойно в 1991 році внаслідок референдуму різних етнічних груп та різних географічних територій. А де ж її тисячолітня історія, де ж її нація? Ну запишім це твердження як ще один гріх його молодості, в цьому випадку політичної. Але чому на п'ятнадцятому році незалежності у ключових питаннях у нас та у Вас такі різні погляди?

Дозвольте сказати дещо про церкву, про мову, про нашу історію, а також про хліб. В Україні процвітають різні церкви та доми молитви Богові – християнські та інші. Одна церква відрізняється, однак, своїми достатками, відзначеннями та пільгами. Ця церква є фактично знаряддям сталінського режиму: впровадження атеїзму, ліквідація традиційних дійсних церков – Української Автокефальної Православної та Української Греко-Католицької. Вона прийняла верховенство сталінського синоду та відкрито покорилася політрукам. На чолі її стали відпоручники спецслужб. В уже незалежній Україні це знаряддя Москви під привидом церковного патріархату втручається у виборчі політичні процеси, закликає до відновлення Союзу, відкрито поборює другі церкви. Українська влада залишила їй у спадщину від СССР або віддала наші найбільші цінності, напр. Свято-Успенську Києво-Печерську Лавру, допомогла їй у її розбудові та навіть відзначає її ієрархів! Я не виступаю проти Російської Православної Церкви чи Української Православної Церкви Московського Патріархату, яка українська тільки по назві. Я виступаю проти представника Москви на території України та його привілейованого названня церквою. На тому терплять Київський Патріархат, УАГПЦ і УГКЦ. Так хотілось бачити Президента України на місці Собору УГКЦ в Києві минулого літа, коли переносили резиденцію голови цієї многостраждальної церкви. Президента не було, мабуть, щоб не конфліктувати з Московською Патріархією, яка відкрито і активно поборювала це торжество.

На початку чвертьфінального змагання за Світовий Кубок Футболу капітан української збірної Андрій Шевченко, як і інші капітани, відчитав заяву проти расизму. Відчитав її в українській мові. Виходить, навчився, бо не знав та вже довго не проживає в Україні. У ейфорії того виступу та успіхів української команди я прибув до Києва при кінці липня, де, натомість, доза російськомовного реалізму обляла мене зимною водою. Російська у Верховній Раді, російські часописи, журнали, книжки, звукові та зорові записи, комп'ютерні ігри, російська розмовна на вулиці, російська по крамницях і кіосках, бізнес виключно російськомовний, і знов російська у Кабінеті Міністрів. Користування російською мовою в Україні п'ятнадцять років від дня незалежності – це не користування правами національної меншини чи просто неспроможні вивчити українську. «Я не буду говорити по-українськи» – це зухвале переконання, а інколи навіть політичний виклик, який ставить під сумнів українську незалежність та державність. Чи це заява і виклик сьогоdnішнього Прем'єр-міністра, що у президентській передвиборчій кампанії 2004 року користувався майже виключно російською мовою, і навіть сьогодні вже на позиції голови уряду разом зі своїми зокрема деякими віцепрем'єр-міністрами, які часто користуються російською мовою? Невже ж народів в Криму, на Донбасі чи в Харкові так інтелектуально важко спромогтися вивчити за п'ятнадцять років державну мову? Адже ж переважаюча частина народу з вищою освітою. Російська мова в Україні – це не спосіб спілкування, це, як і та лжецерква, – знаряддя поборювання української мови і культури. Коли хочете, користуйтеся нею вдома.

Історія – це наука, котру пишуть переможці. Ми ними не були до 1991 року. Велика Вітчизняна Війна, пане Президенте, не була вітчизняною зовсім. Українці, котрі служили на советському фронті у Червоній Армії, не боролись за свою Вітчизну, а служили гарматним м'ясом для Сталіна. Вони були жертвами. Герої України служили в Українській Повстанській Армії. Вони досі не визнані нашою державою. Так хотілось бачити Президента України на чолі їхнього походу по Хрещатику минулого жовтня в день Святої Покрови. У висліді завершення війни та „победи“ український народ зазнав поновних сорок п'ять років московського поневолення, тюрем і таборів. Не дай Боже нам подібної „победи“. Ви насаджуете калину на підніжжях київських гір біля дніпровських круч, стараєтесь, щоби світ визнав геноцид нашого народу резолюціями парламентів других держав. Але сама Верховна Рада України не провела такої резолюції. Ледве чи резолюція про геноцид під час Голодомору чи визнання ООН-УПА прийметься за головства сьогоdnішнього спікера, який, на мою думку, вірний не помаранчевій, а радше червоній спадщині. Знак на Михайлівській площі – це не пам'ятник і не меморіал-музей, бо не навчає нове покоління і прихожих, що найбільшою жертвою знуцання ХХ століття був український народ. Панове Президенте та Прем'єр-мініstre, Росія писала нашу історію триста п'ядесят літ. Росія не тільки писала історію, вона її влаштувала. Влаштувала нам Голодомор та закрила від світу та власного населення. Коли вибираєтесь у Москву, згадайте Голодомор. Ось як діаспорний письменник Василь Барка представив його страшний образ:

„Всюди на селі – пустош і розвалля серед злих бур'янів, звідки навіть кішка ніде не нявкне і не вигляне грядкова цвітинка, вирощена дбайливою рукою. Чорно, чорно, як після переходу пекла. Тишина смерті.

Тільки від дитячого будинку чути стихнені голоси. Ідучи мимо, Андрій побачив з десяток дітей, як вони після мисочки обідньої юшки ступають до ліжок, ніби зовсім стародревні, хоч і дрібні скелетики. І така дідівська поважність в обличчях, запалих цілком і вкритих зморшками, крізь які жодна усмішечка не засвітиться. Лобики важко нависають над погаслими очима і стемнілими лицами. Мов на могильних черепах, виступають зуби, обтягнуті довкола самою шкірою.

Животики болять, і тому збір дитячий припадає на ліжках – рачками, підбигаючи коліна під груди, до ліктів, з опущеними вниз животиками, як мішечками: тоді легшає мука. Андрій знає, бо іноді сам так робить”.

Згадайте в Москві Андрія, згадайте дітей з будинку дитини. Москва забрали в них церкву, мову, історію та навіть хліб. Давайте захищати дітей українських в Україні та розкиданих по цілому світу, давайте уможлиavimo, щоби в Україні церква дійсно займалась спасінням душ на славу Бога і користь нашої держави, давайте робити конкретні заходи, щоб усі українці розмовляли нашою мовою, щоб наш народ запізнав власну минувшину та щоб історію нашу влаштовували і писали ми, і заложіть такі основи, щоб нашим хлібом годували ми не тільки весь наш народ, але також допомагали другим. Таке моє бачення. Вибачте, але тут не може бути компромісу.

Аскольд Лозинський

Президент Світового Конгресу Українців

СПРАВА ВІД СЕМИ ДО ДЕСЯТИ МІЛЬЙОНІВ

7 листопада 2003 року двадцять п'ять держав-членів¹ ООН видали *Заяву* до 58-ої Сесії Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй, (а пізніше ще чотирнадцять країн-членів підписали заяву або прислали листи підтримки), яка була передана Генеральному Секретарю Організації Об'єднаних Націй Постійним Представництвом України до ООН. Нижче подаємо витяг із *Заяви*:

У колишньому Радянському Союзі мільйони чоловіків, жінок і дітей стали жертвами жорстоких дій і політики тоталітарного режиму. Голодомор – Великий голод 1932-1933 років в Україні – забрав життя від 7 до 10 млн ні в чому не винних людей та став національною трагедією для українського народу. У цьому зв'язку ми беремо до уваги заходи з нагоди сімдесятої річниці голоду, зокрема заходи, організовані Урядом України.

10 листопада 2003 року Світовий Конгрес Українців (далі СКУ) видав *Заяву на підтримку та в пам'ять жертв Голодомору 1932-1933 рр в Україні*. У *Заяві*, яка була розповсюджена в ООН, було сказано:

У цьому році відзначаємо 70-ліття насильного голоду 1932-1933 рр, спричиненого радянським режимом, під час якого загинуло від 7 до 10 мільйонів українців.

29 січня 2008 року Комітет Організації Об'єднаних Націй по неурядових організаціях під час своєї чергової сесії 21-30 січня 2008 року розглянув чотирирічний звіт СКУ за 2003-2006 роки та надав наступні питання для подальшого вивчення:

- 1) *Яка позиція Вашої організації щодо спільної заяви про “Голодомор”, яка була висунута на 58-ій Сесії Генеральної асамблеї Організації Об'єднаних Націй?*

¹ Такі двадцять п'ять країн названі у заголовку *Заяви*: Азербайджан, Бангладеш, Беларусь, Бенін, Боснія і Герцеговина, Канада, Єгипет, Грузія, Гватемала, Ямайка, Казахстан, Монголія, Науру, Пакистан, Катар, Республіка Молдова, Російська Федерація, Саудівська Аравія, Судан, Сирійська Арабська Республіка, Таджикистан, Тимор-Лесте, Україна, Об'єднані Арабські Емірати та Сполучені Штати Америки. Додаткові країни, що підписалися: Аргентина, Іран, Кувейт, Киргизстан, Непал, Перу, Південно-Африканська Республіка, Південна Корея, Туркменістан та Узбекистан. Делегації з Італії (від імені Європейського Союзу), Австралії, Ізраїлю, Сербії та Чорногорії прислали окремі листи підтримки.

- 2) Якими джерелами ви користувалися, подаючи кількість жертв “Великого Голоду” у своїй заяві?

30 січня 2008 року СКУ дав таку відповідь:

Дякуємо за Ваш розгляд нашого чотирирічного звіту і особливо за зацікавлення питанням Великого Голоду – Голодомору.

Позицією СКУ щодо спільної заяви про Голодомор, яка була зроблена під час 58-ої Сесії Генеральної асамблеї Організації Об'єднаних Націй, є важливість визнання цієї великої трагедії людства майже сорока країнами світу. Більше того, ми відчуваємо, що це був важливий початковий крок у визнанні цієї події геноцидом у рамках визначення цього слова Конвенцією Геноциду 1948 року. СКУ допоміг Постійному Представництву України до ООН з цією Заявою, зробивши деякі пропозиції. За основу, звичайно, було взято остаточний текст заяви Представництва.

Кількість - від семи до десяти мільйонів - наведена у нашій Заяві 10 листопада 2003 року, було взято з різних джерел, таких як: книга Роберта Конквеста “Жнива скорботи”, остаточний звіт Комісії Конгресу США по Голоду в Україні та з даних, одержаних Міжнародною Комісією визначних міжнародних юристів, скликаних Світовим Конгресом Українців, які представили свій остаточний звіт у 1990 році. Кількість 7 - 10 млн. включає сім мільйонів з території колишньої Української РСР та три мільйони з інших територій СРСР – з Кубані, Північного Кавказу у Росії та Казахстану. Регіони за межами Української РСР, де найсильніше лютував Голод, у переважній більшості були густо заселені українцями. Звіт Міжнародної Комісії включає статистичні дані, взяті з двох переписів населення СРСР про етнічне населення до і після голоду 1932-1933 рр., які підтверджують вищезазначену кількість.

Якщо Ви потребуєте додаткових пояснень та документальних підтверджень, ми радо представимо їх на Ваше прохання. Ми високо цінуємо Вашу зацікавленість цим питанням.

5 лютого 2008 року на адресу СКУ прийшло повідомлення від Секції неурядових організацій ООН:

Повідомляємо Вас, що Комітет неурядових організацій на черговій сесії 21-30 січня 2008 року вирішив відкласти розгляд чотирирічного звіту Вашої організації Світовий Конгрес Українців та його діяльності за період з 2003 до 2006 рр.

Комітет продовжить розгляд вашого звіту під час відновленої сесії 2008 року, проведення якої заплановано на 29 травня - 6 червня 2008 року, про що ми повідомимо Вас.

Кількість жертв Великого Голоду 1932-1933 рр. є предметом багатьох дискусій та різних оцінок. Знаємо принайменше дві декларації проти власного інтересу, які цікавлять нас. Вінстон Черчилль у своїх мемуарах, опублікованих у 1959 році, посилається на розмову з маршалом Сталіним у серпні 1942 року про жахи війни у порівнянні з політикою введення колективних господарств. У ході розмови, як стверджує Черчилль, Сталін, говорячи про проведення колективізації, підняв дві руки зі словами: “Десять мільйонів - це було жахливо”.²

Вільям Странг, дипломат Британського посольства у Москві, згадував про розмову з горезвісним радянським захисником журналістом Волтером Дюранті, який заперечував Великий Голод і був у той час репортером газети “Нью-Йорк Таймс” у Радянському Союзі. Це було у вересні 1933 року, після того, як Дюранті повернувся з України та Північного Кавказу:

² Черчилль, Вінстон С. і Редактори “Лайф;” Друга світова війна (Том I); Тайм Інкорпорейтед; Нью-Йорк, 1959 р.; стор. 271-272

Містер Дюранті думає, що цілком можливо, що безпосередньо через нестачу продуктів харчування та у зв'язку з викликаними цим наслідками, у Радянському Союзі загинуло 10 млн. людей за останній рік.³

Д-р В. Горслі Гант, завідуючий медичним відділом у Американській адміністрації фонду допомоги, Ленінградського підрозділу (1922-1923 рр.), співробітник лабораторій Павлова (1925-1929 рр.) та член медичної школи в університеті Джона Гопкінса, повернувся до СРСР у 1933 році, щоб продовжувати роботу з Павловим. У 1936 році він видав "Медичний огляд у Радянській Росії: результати першого п'ятирічного плану" у „Британсько-Американському Журналі”. У своєму листі від 6 березня 1964 року до Дани Г. Далримпл з Відділу сільського господарства США, він, вказуючи, що радянський уряд заборонив кореспондентам подорожувати з Москви чи Ленінграду до віддалених районів країни, писав:

*Однак як вчений я мав дозвіл на поїздки за межі міст і міг говорити з лікарями, які давали мені звіти з перших рук як про голод, так і про епідемії. Останні були наслідком голоду. Ваші найвищі оцінки жертв голоду є десять мільйонів, у той час як я маю інформацію, одержану секретно від радянських можновладців у Росії, що максимальна цифра сягає п'ятнадцяти мільйонів. У зв'язку з тим, що голодування було ускладнене епідеміями, неможливо встановити, що саме стало основною причиною таких втрат.*⁴

Відомий британський історик Роберт Конквест у своїй книзі “Жнива скорботи”⁵ оцінює загальну кількість жертв Голодомору 1932-1933 рр у 7 млн., з яких 6 мільйонів українців. Крім того, він вважає, що в результаті розкуркулення на території СРСР з 1930 по 1937 рр. загинуло 4 млн. людей. Українців вважали основними противниками розкуркулення. Близько 80 % з тих 4 мільйонів були українці, що означає, що у 1930-1937 роках загинуло більше ніж 9 мільйонів українців від голодомору та розкуркулення. Різницю між смертю від голоду та смертю від розкуркулення, на наш погляд, важко встановити.

У своєму звіті до Конгресу США, прийнятому і поданому у 1988 році, Комісія Конгресу по Голодомору в Україні подала кількість жертв українців у широкому діапазоні з кінцевою цифрою, що перевищує 8 млн.⁶ Джеймс Мейс, Виконавчий директор Комісії Конгресу, раніше писав про кількість у 7.5 млн.: “Насправді ця цифра може бути вищою. Загальна кількість жертв голодомору у десять млн, здається, була поширена серед радянської еліти”...⁷ “Надзвичайно поширена цифра кількості жертв у десять млінів заставляє нас серйозно сприйняти вірогідність того, що вона насправді вийшла з радянських офіційних кіл, навіть якщо ми не можемо претендувати на її точність”.⁸

У звіті Міжнародної Комісії Розслідування Голодомору в Україні 1932-1933 років за 1990 рік зроблено висновок, що остаточна кількість жертв Голодомору в Україні була не меншою

³ Странг, Вільям; Британська Амбасада, Москва, до Сера Джона Саймона; 26 вересня 1933 р., “Поїздка містера В. Дюранті на Північний Кавказ та Україну;” Міністерство закордонних справ та Голодомор. Британські документи про Україну та Великий Голод 1932-1933 рр.; Марко Царинник, Любомир Ю. Лушук та Богдан С.Кордан; Лаймстоун Прес; 1988 р.; стор. 313

⁴ Мадден, Черил; “Голодомор;” Канадієн Американ Славик Стадіз; Осінь 2003 р.; стор. 26

⁵ Конквест, Роберт; “Жнива скорботи”; Оксфорд Юніверсити Прес; 1986 р; стор.299-307

⁶ “Розслідування Українського Голоду 1932-33 рр., Звіт до Конгресу, Комісія Голодомору в Україні, прийнято Комісією 19 квітня 1988 р.,” подано до Конгресу 22 квітня 1988 р.; Юнайтед Стейтс Гавернмент Принтинг Офіс Вашингтон; 1988 р.; стор. і

⁷ Мейс, Джеймс Е.; “Штучно створений Голод 1933 р. у Радянській Україні;” Сербин, Роман та Кравченко, Богдан, редактори; Голодомор в Україні: 1932-33 рр.; Юніверсити ов Торонто Прес; 1986 р.; стор. 11

⁸ Мейс, Джеймс Е.; “Штучно створений Голод 1933 р: Огляд джерел;” там же, стор. 52

ніж 4.5 млн. та приблизно 3 млн. за межами України, отже, усього не менше як 7.5 млн.⁹ У своєму висновку Міжнародна Комісія Розслідування Голодомору 1932-1933 років в Україні посиляється на два переписи населення у СРСР, один у 1926 році, другий у 1939.¹⁰ Важливо додати, що у 1937 році був детальний та повний перепис населення, який засвідчив величезну втрату людей, якою супроводжувався Голодомор, а також відзначити те, що Сталін приховав результати, а відповідальних за це офіційних осіб було негайно заарештовано та страчено.¹¹ У будь-якому випадку, перепис населення 1926 року, який не заперчується, говорить про те, що у 1926 році було 147 млн. жителів, серед них 31 млн. українців і 116 млн. неукраїнців. У переписі населення 1939 року, який був офіційно санкціонований, загальна кількість населення становила 170.5 млн., з них 28 млн. українців, а 142.5 млн. неукраїнців. Це означає, що фактично населення України за той час зменшилося приблизно на три мільйони, у той час як неукраїнське населення виросло на 26.5 млн., або на 23%. Якщо цей відсоток росту застосувати до українців, то у 1939 році, українців мало бути 38 млн. Таким чином, бачимо, що у порівнянні населення України зменшилося на 10 млн.

Деякі науковці твердять, що в результаті сталінських чисток у кінці 1937 року і в 1938 році загинула непропорційно велика кількість українців, особливо у виправно-трудовах таборах. Отже, статистика перепису населення 1937 року є дуже важливою для встановлення жертв самого Голодомору. Розпад СРСР та відкриття архівів висвітлили приховані результати перепису населення 1937 року. Згідно з цим переписом кількість українців у СРСР у 1937 році становила 26.4 млн., що майже на 5 млн. менше, ніж у 1926 р.¹² Це вже само по собі є приголомшуючим. Коли ще взяти до уваги, що природний приріст неукраїнців у СРСР з 1926 до 1937 років був 17%, кількість українців у 1937 році повинна б становити 36.5 млн. З цього можна зробити висновок, що за період з 1926 до 1937 рр. кількість усіх українців у СРСР порівняльно зменшилася на 10.1 млн. Зрозумілим, оцінюючи кількість самих жертв, від такого обчислення треба мінісувати ненароджених дітей тих жертв.

Встановити точну кількість жертв будь-якого злочину проти людства чи геноциду неможливо головним чином тому, що злочинець намагається щось приховати та через різні переміщення населення і т.п. Це відноситься до колишнього СРСР, де чистки документів та людей, які мали доступ до них, були нормою. По сімдесяти п'яти роках ці намагання є ще більш проблематичними. Незважаючи на це, оцінка жертв у сім – десять млн. представляє відносно докладну картину кількості жертв, які втратила українська нація від Великого Голоду (Голодомору) 1932-1933 років.

⁹ Міжнародна Комісія Розслідування Голодомору в Україні 1932-1933 років була трибуналом, створеним СКУ (на той час Світовий Конгрес Вільних Українців), що складався з юристів та спеціалістів з юриспруденції з усього світу. Комісію було створено 14 лютого 1988 року, до якої входило сім таких відомих міжнародних юристів, членів-комісіонерів: проф. Полковник Драпер, колишній Британський прокурор на Нюрнберзькому процесі; проф. Джон П.Гамфрі, Канада, колишній Директор відділу Прав людини Організації Об'єднаних Націй; проф. Джорж Левасьєр, Франція, колишній член Комісії Перегляду Французьких кримінальних законів; проф. Рікардо Левене, Аргентина, колишній президент Апеляційного Суду; проф. Ковей Т. Олівер, колишній асистент Державного Секретаря та амбасадор; проф. Джакоб В.Ф.Сандберг, Швеція, назначений президент Комісії Розслідування та проф. Джой Вергоєвен, Бельгія, назначений віце-президент.

¹⁰ “Міжнародна Комісія розслідування Голодомору в Україні 1932-33 рр., Заключний Звіт.” Вступ, Світовий Конгрес Вільних Українців, 1990 р; стор. 2

¹¹ Меррідейл, Кетрін; “Перепис населення 1937 р. та обмеження Сталінського правила,” Гісторикал Джорнал, том 39, № 1; березень, 1996 р.; Кембрідж Юніверсити Прес; стор. 225

¹² Шаповал, Юрій; “Важливість віднайдених архівних документів для розуміння причин та наслідків голодомору-геноциду 1932-1933 рр. в Україні;” Голодомор в Україні 1932-1933 рр.: Геноцид у інший спосіб; Тарас Гунчак та Роман Сербин; Наукове Товариство ім. Шевченка; Нью-Йорк; 2007 р.; стор. 80

21 квітня 2008
СКУ

Аскольд Лозинський, Президент

Достойному Віктору Ющенку
Президенту України
Банкова, 11
Київ, Україна
Достойний Пане Президенте!

21 травня 2008 р.

Від імени Світового Конгресу Українців вітаємо Вас з приїздом до Канади, де проживає близько мільйона Ваших земляків. Користуючись нагодою, представляємо Вам кілька справ, які, як ми вважаємо, є надзвичайно важливими та потребують термінового розгляду:

Пам'ятник жертвам Голодомору в Києві

На нашу думку, найважливішим проектом відзначення 75-ої річниці Голодомору як в Україні, так і на світовому рівні, є завершення спорудження пам'ятника жертвам Голодомору або якнайменше першої фази запланованих робіт до початку головного вшанування жертв 24 листопада ц. р. На жаль, поки що на призначеному місці ніщо не будується, у зв'язку з чим виникає великий сумнів відносно вчасного виконання проекту - зведення пам'ятника-свічки та цвинтаря. Запропоновані Вами плани під гаслом „Україна пам'ятає, світ визнає” виконуються незадовільно в самій Україні, де вшанування мало б бути найбільш масштабним, оскільки довголітнє поневолення стало причиною незнання нашою нацією своєї власної історії – як трагічної, так і героїчної. Ми вважаємо, що, як на цей час, тільки Ваше особисте втручання може вирішити цю важливу справу. Також просимо звернути увагу на важливість проведення на цю тематику освітніх заходів, виставок, фільмів, реквіємів як в Україні, так і в світі, а також на виконання другої фази проекту - спорудження меморіалу-музею.

Збереження української мови

Виконання Закону про українську мову як державну в Україні, окрім статті 10 Конституції України та інших законів, виглядає як насмішка над нашою мовою. Основна проблема, на нашу думку, в тому, що закони, і навіть основний, не виконуються. В Україні немає активної стратегії втілення законодавства. Здавалося б, націонал-патріотична коаліція перемогла на виборах ще у вересні 2007 року, однак той факт, що регламент Верховної Ради України дозволяє виступати на сесіях російською мовою, є яскравим доказом того, що ніхто у державі не береться до цього діла серйозно. Ми вже порушували перед Вами це питання в минулому. Ви відповідали запевненням. Зважаючи на важливість цієї справи, просимо Вас як гаранта Конституції перейти від слова до діла. На сімнадцятому році незалежності стан далеко не такий, як передбачалося, коли Україна проголошувала незалежність.

Звання Героя України Євгену Коновальцю

8 квітня ц. р. ми надіслали на Вашу адресу листа з проханням надати звання Герой України сл. п. Полковнику Євгену Коновальцю у зв'язку з 70-ю річницею його смерті, що виповнюється 23 травня 2008 р. На жаль, відповіді досі не отримали. Євген Коновалець, як і сл. пам. Генерал Роман Шухевич, віддав своє життя за український народ і свою Батьківщину. Мабуть, немає більш героїчного почину. Для розуміння нашої історії відзначення сл. пам. Полковника Євгена Коновальця є надзвичайно важливим. Він сполучає визвольні змагання 22 січня і 1 листопада зі славною боротьбою УВО-ОУН-УПА, що зберегло нас як націю та дало поштовх таборовим страйкам, а також рухові опору. Ці події наблизили нашу націю до Дня незалежності 24 серпня 1991 р.

Відсіч російській агресії

Історично російська агресія була небезпечною для сусідів, а зокрема для України, і тому на її вияви слід активно реагувати. Вам добре відомі останні заяви відносно України вже колишнього Президента РФ Володимира Путіна та Міністра закордонних справ Сергія Лаврова. Відомо, що Міністерство закордонних справ України відреагувало на ці небезпечні виступи та навіть передало ці питання на розгляд міжнародного товариства. Ви особисто виступили зі спільною заявою з Президентом Грузії, однак тільки в обороні територіальної цілісності Грузії. Ми вважаємо, що останні напади на суверенітет та територіальну цілісність

України заслуговують на різке категоричне засудження Україною і урядовими міжнародними організаціями. У зв'язку з цим звертаємося до Вас з проханням видати недвозначну заяву на адресу Російської Федерації відносно російських виявів агресії і позиції РФ відносно членства України в НАТО, що не є справою РФ, а також виробити стратегію підтримки України у цьому питанні міжнародною спільнотою.

Захист української національної меншини

У різних країнах, незважаючи на рішення Ради Європи, Організації Об'єднаних Націй та інших міжнародних організацій, по різному ставляться до національних меншин. Є і такі держави, які ігнорують положення, встановлені міжнародними організаціями. До цієї категорії, стосовно української національної меншини, належать передусім Білорусь та Російська Федерація. Так, наприклад, у РФ продовжують вбивати українських активістів, а вбивців не розшукують. Вам, напевно, відома справа відносно Бібліотеки української літератури в Москві. Під сьогоднішнім керівництвом Бібліотека української літератури не має можливості розвиватися. Навіть демократична і, здавалося б, дружня Польська Республіка завинила перед українською національною меншиною. Нам відомо, що Ви, Пане Президенте, не тільки ознайомлені з цими справами, але часом вживаєте заходів, як наприклад, у питанні Українського народного дому в Перемишлі. На нашу думку, такі справи повинні лагодитися на підставі міжнародних законів та приписів. Сьогодні тільки польська сторона знає, як ця справа виглядає. Разом з цим хочемо також привернути Вашу увагу до справи української національної меншини у Словаччині та Румунії.

Заздалегідь дякуємо Вам за уважний розгляд викладених вище питань та бажаємо Вам корисних та приємних зустрічей у Канаді.

З повагою,
За Світовий Конгрес Українців

Аскольд Лозинський
Президент

Евген Чолій
1-ий заступник

Віктор Педенко
Генеральний секретар